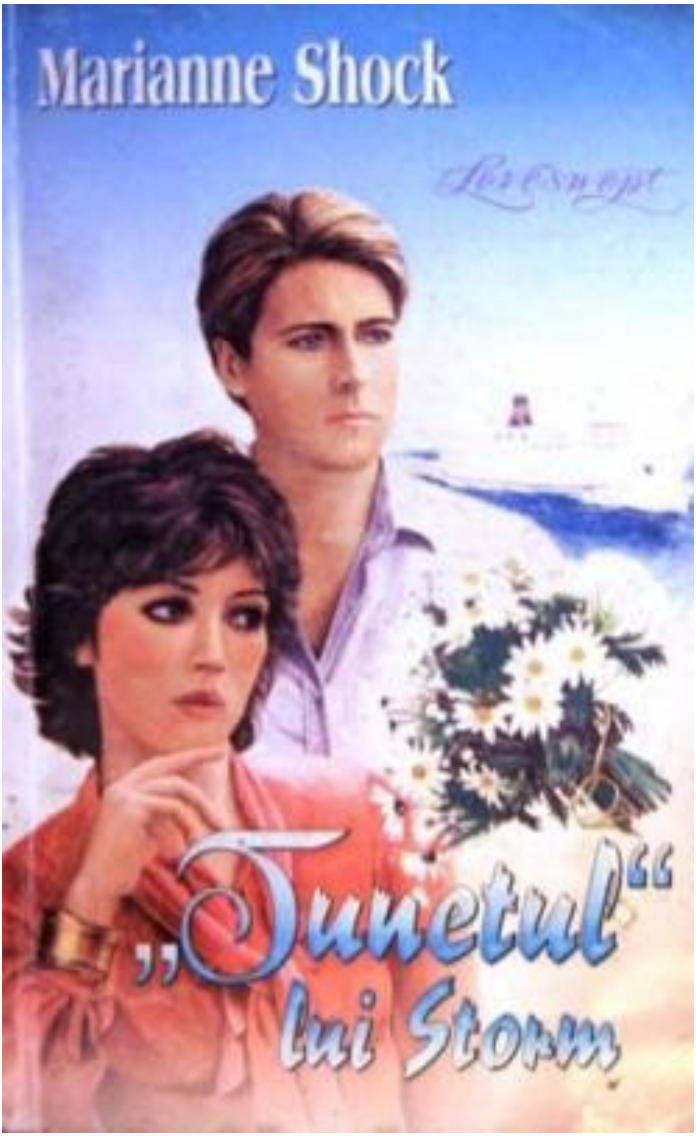

„TUNETUL” LUI STORM MARIANNE SHOCK

CAPITOLUL 1

Luna plină revărsa umbre argintii asupra locurilor de pornire în concurs. Se reflecta ca o beteală strălucitoare asupra râului întunecat de noaptea care se lăsase şi arunca umbre sidefii pe cele paisprezece hidroplanoare,

care aşteptau aliniate. Din acestea, cel mai bun era denumit *The Scarlet Lady*. Aşa gândea şi femeia care stătea lângă săgeata roşie. Se putea vedea scris cu litere mari, albe, pe carenă, numele ambarcaţiunii: *Storm's Thunder.*

— Eu va trebui să aud tunetele lui Storm, când ne vom întâlni, în seara asta, murmură femeia. Paznicul care îi dăduse voie să intre în acest loc îi spusese că Storm Duchene, proprietarul lui *Storm's Thunder*, omul pe care trebuia să-l întâlnească ea, nu sosise încă. Ridicându-şi privirea spre cerul limpede de iunie, mulţumi naturii pentru generoasa revărsare de lumină din noaptea aceea. Cât despre căldură… Îşi îndepărtă de corp bluza de mătase şi îşi dădu la o parte o buclă rebelă, eliberându-şi fruntea. Mai privi încă o dată ambarcaţiunea care se afla pe suport. Hidroplanoarele trebuiau puse imediat pe acest gen de suporturi, după o competiţie. Dacă erau lăsate la apă, nu mai puteau fi folosite în concursuri, pentru că se umflau.

— Bine, îşi spuse ea privind zona pe care, se întindea puntea. Fără îndoială… mai eşti încă în stare de funcţionare. Nu era nimeni în jur care să-i audă constatarea.

Păşind peste nişte cabluri răsucite, ea veni mai aproape, atingând ambarcaţiunea. Unii specialişti denumesc aceste bărci, dinozauri. În Mexic sunt cunoscute sub denumirea de *Los botes de rayos*-bărci fulger. Şi americanii le numesc tot aşa, datorită zgomotului asurzitor pe care-l fac atunci când pornesc în cursă, câte şase. Femeii acesteia, care le proiectase, îi păreau nemaipomenite. Privind în jur, să găsească un loc mai ferit în care să aştepte, ea se apropie şi mai mult de barcă. Se ridică atentă şi se aşeză pe carena stacojie a *Fulgerului.* Avea la picioare întreaga zonă în care se dădea startul. Era plină de echipamente, carcase de motor, piese de schimb, cărucioare, macarale cu brut lung care înconjurau acele superbe hidro-planoare ca un cerc de oţel.

Locurile de lansare, chiar dacă erau părăsite, trăiau prin ceea ce însemnaseră odată. Ea mai simţea încă

mirosul de asfalt uscat de soare şi de ulei încins. În zilele de concurs, era un amestec de speranţe, corpuri încinse, înjurături şi combustibil risipit. Se mai uită la bărcile sub formă de curcubeu, cele mai mari şi mai rapide, fără limite de viteză. Sportul în sine era un spectacol de viteză şi teamă, de lumini şi de frumuseţe, când carenele ambarcaţiunilor străluceau pe râul de un albastru de Cristal, împingând cantităţile masiye de apă, lăsând" în urmă, după o trecere fulgerătoare, două şiruri albe, ca penele unei cozi de cocoş.

Dintre bărbaţii care conduceau aceste ambarcaţiuni, asumându-şi riscuri, Storm Duchene era cel mai bun. Uitându-se peste umăr spre intrare, ea se întreba când o să-l vadă sosind. În curând, îşi spuse ea. Era un om punctual şi hotărât; nu-şi irosea timpul sau energia, nici a lui, nici pe a altora.

Scoţând husa întinsă peste cabină, păşi în interior şi luă loc. Era în spatele prorei şi corpul ei încăpu până la nivelul umerilor. Acest loc fusese creat pentru corpul suplu al lui Duchene şi ea avu la un moment dat sentimentul unei profunde intimităţi cu el. Părţile laterale o înconjurau perfect. El era mai îngust în şolduri decât şi-ar fi imaginat oricine. Pereţii capitonaţi erau pentru nişte umeri foarte largi. Nu era teribil de înalt, hotărî ea punând piciorul pe pedala din podea.

Ea avea picioare lungi. Se pare că Storm era cu vreo cinci centimetri mai înalt. Se relaxă şi realiză imediat cât era de obosită. Zborul îi displăcea, iar acesta durase patru ore îngrozitoare. Când, în sfârşit ajunsese din nou cu picioarele pe pământ, îşi dăduse seama că scăpase oarecum şi de teamă. Huruitul intermitent al camioanelor care treceau pe autostradă şi zgomotul făcut de râul Detroit, care se lovea de pereţii laterali ai canalelor, îi aduseră un calm binefăcător.

În acel moment apăru şi el. Ea îi simţi prezenţa, cu o secundă înainte ca zgomotul paşilor lui să întrerupă tăcerea. Pulsul ei împrumută ritmul paşilor lui, iar el se îndreptă spre microbuzul lui Greyhound. Se sprijini cu

spatele de el, acolo Unde scria *Storm's Thunder Race Team* - Echipa de concurs a lui Storm - puse un picior pe un amortizor şi îşi aprinse o ţigară. Ea îl văzu uitându-se nepăsător la aglomerarea de ambarcaţiuni, apoi la cursul râului.

Dându-şi seama că n-o văzuse, ea se hotărî să prelungească timpul care mai rămăsese până la întâlnirea lor şi să-l urmărească – aşa cum o mai făcuse de multe ori de la distanţă, fără ca el al şi dea seama.

Lumina care îi cădea deasupra corpului îi contura silueta uscăţivă. Avea un corp de atlet, slab, dar puternic. Puterea nu îi stătea în muşchi sau în oase, ci parcă se concentrase în braţe şi în umeri. Era acea putere necesară să ţină în ascultare trei tone de forţă care pulsa, la viteze care se apropiau de două sute de mile la oră. Puterea care se lupta cu o altă putere. Mânecile cămăşii sale rulate până la umeri lăsau să se vadă două braţe puternice şi bronzate. Gulerul îi era deschis.

Faţa îi era în întuneric, dar ea o cunoştea bine, o visa şi noaptea. Trăsăturile lui erau o îmbinare de planuri și unghiuri, care se reuneau într-o figură puternică, încăpăţânată şi masculină. Cu excepţia genelor. Acestea erau ca de catifea. Şi gura la fel. Acele buze senzuale, parcă sculptate, o făceau să se ducă cu gândul la eternul lui zâmbet tandru. Ea îl găsea atrăgător, dar într-un mod cu totul ciudat.

El începu să fumeze, lăsând o dâră de fum, care se înălţa în căldura din jur. Luminiţa de la ţigară şi lucirile ceasului de aur o ajutară să-i intuiască mişcările. Era o nouă ipostază a lui. Storm Duchene era stângaci.

În ultimele luni îl văzuse pe Duchene numai de la fereastra biroului ei de la etajul cinci. El le făcea vizite frecvente, examinând de fiecare dată maşinile expuse. Îl sponsorizase pe şeful ei, Dave Wilkes, să construiască o nouă turbină.

— Haideţi, începe spectacolul, le spunea Dave de fiecare dată când se anunţa vreun client. Apoi, le arăta carena indiferent în ce stadiu se afla. Ea se ducea la aceste

întâlniri destul de rar, dar nu lipsea niciodată când apărea Duchene. Şi pentru că locuia în Seattle, el venea destul de des. Şi, întrucât ea lucra la toate proiectele pe care le derula Dave şi era consultată în orice problemă, considera că *Tunetul lui Storm* îi aparţine, că era ca un copil al ei. Se întâmplase de multe ori ca Duchene să-şi ridice privirea şi s-o vadă urmărindu-l. Dave îşi făcuse un obicei din a se uita la ea. Ea îi zâmbea şi îi mai alunga grijile.

— Nu-mi place, îi spusese el odată, după ce plecase Duchene şi ea părea din nou absorbită de munca ei. Îl urmăreşti de parcă ar fi buricul pământului.

— Buricul pământului? Dar este ridicol ce afirmi! Şi ea era perfect conştientă de fiecare afirmaţie, ia uită-te la astea! A trebuit să rup notiţe şi desene până să ajung la ultima misivă a lui Duchene. Citeşte asta. Vrea ca stabilizatoarele de aripi să fie acţionate de la panou. E bine. Pot să fac asta. Dar, ştii ce înseamnă? El vrea să controleze totul. Să fie complet responsabil. Reţinându-şi o înjurătură, Dave aruncă scrisoarea fără a se mai uita pe ea.

— Şi ce dacă? Cui îi pasă?

— Păi… nimănui.

— Sigur? Ştii ce cred? Cred că te afectează numai pe tine. Şi ştii ce mai cred? Dacă ai fi avut un bărbat, unul real, unul care să-ţi aparţină, nu te-ai mai fi jucat de-a Doctor Freud cu ăsta. Dave păşea fără grijă prin biroul ei, afișând o preocupare bine intenţionată faţă de ea. Te-ai mutat la Seattle acum câteva luni. Ai fi avut timp să-ţi găseşti şi tu pe cineva, doar dacă nu… Ea nu venea din urmă cu o încărcătură devastatoare de cicatrici ale unor implicaţii sentimentale. Toate aventurile, fuseseră atât de puţin ieşite din comun, încât o plictiseau şi pe o mamă mare din epoca victoriană. Fuseseră schimburi de inele, un jucător de fotbal, prieten al fratelui ei, un student şi alte întâlniri, cu nimic neobişnuite, cu colegi de serviciu. Toţi îi lăsaseră amintiri plăcute. Nimic traumatizant.

— Este cum ţi-am spus, Dave. Este un joc.

— Da, dar tu eşti singurul jucător. E ciudat. Sună a

nebunie. Ea se mulţumise să dea din cap.

— Nu, este doar interesant. Apoi, cu un zâmbet ciudat se amuză singură: Gol? Ei ar fi interesant. O să încerc să-mi imaginez cum arată gol.

Studiindu-l pe acest bărbat acum, ea se întreba dacă nu cumva Dave avea dreptate şi ea era nebună. De când se simţea atât de emoţionată şi anticipa aceste întâlniri cu Duchene?

El lăsă să-i cadă ţigara şi o strivi cu călcâiul. Se văzu din nou acea lucire a ceasului de aur. Era atât de nerăbdător, îşi spuse ea. Ea putea să interpreteze multe dintre gesturile şi expresiile lui, putea să-i decodifice mesajele care ajungeau pe biroul ei, deşi îi erau adresate lui Dave. El avea o participare mult mai activă în proiectarea bărcii decât alţi proprietari. Adeseori ea reacţiona imediat la cerinţele lui, operându-i modificările dorite. Alteori ea descoperea că gândeau cam la fel şi îşi puteau completa ideile. Pentru Duchene, un milimetru în plus sau în minus însemna mai multă viteză, întoarceri mai uşoare. Şi ea urmărea acelaşi scop, atâta vreme cât nu apărea niciun risc. Rolul de înger păzitor şi de anticipare a dorinţelor lui, crease o legătură intrigantă, deşi impersonală. Speranţele lui trebuiau împlinite. Visul lui era cucerirea cupei de aur, cel mai prestigios trofeu, pe care îl aştepta de opt ani. În mod ciudat, cu cât ştia mai mult despre el, cu atât mai complicat i se părea. Fiecare revelaţie ducea la mai multe întrebări. De câte ori nu-i urmărise ea curba buzelor în timp ce el vorbea cu Dave? Dar care era tonul glasului lui? Era profund? Avea inflexiuni? încercă să-i definească gesturile. Mâinile îi erau aspre? Atingerea lui era oare plăcută? Ea se întrebă în continuare, care ar putea fi mirosul trupului lui într-o noapte fierbinte. A descoperi un bărbat în acest mod, era ca şi cum ar fi vizitat Parisul prin intermediul unei cărţi. Dar, în curând…

Duchene continua să privească spre podul *Belle Isle*, unde apa ajungea în vâltoare. Se gândea oare la primejdii? se întrebă ea. Sau îşi relua în minte ce se întâmplase în

acea după-amiază? Dintre toate oraşele care se aflau pe acest circuit, Detroitul era cel mai defavorizat şi, în acelaşi timp, cel mai respectat de către piloţii profesionişti. Dar adevărata provocare venea din partea râului. La cea mai mică adiere de vânt, valurile mari se umflau, gata să spargă carenele vaselor. Duchene fusese norocos în ziua aceea. Era în viaţă. Ea avusese emoţii foarte mari în acea dimineaţă, când Dave o sunase vorbindu-i fără încetare despre accidente, spitale şi daune. O altă scânteiere a aurului o readuse la realitate şi la Duchene, care îşi pusese mâinile la ochi şi începuse să şi-i frece. Ea ştia că era obosit. I se modificau trăsăturile feţei când era obosit. Îi urmări degetele subţiri care trecură prin părul de culoarea nisipului, apoi rămaseră să se odihnească pe gât. Ceva – o încordare a gâtului sau o uşoară ridicare a capului lui-o alertă. Îl văzu cum se ridică de pe microbuzul pe care se rezemase şi inima ei începu să bată mai tare, sângele năvălindu-i în faţă.

Fusese văzută!

Ce naiba? Storm se forţă să se ridice, concentrându-se asupra ovalului unei figuri. Lăsă să-i scape o înjurătură şi îşi strânse pumnii. Vreun idiot se urcase pe *Thunder.* Îl cuprinse un val de mânie la început; simţi însă o durere acută, care îl readuse la normal. Îşi ţinu respiraţia printre dinţii strânşi, încercând să-şi controleze reacţiile. Începu să facă câţiva paşi, cu precauţie, ignorând faptul că-şi pierduse antrenamentul la box.

— Ei, tu, strigă el. Şterge-o de aici până nu chem poliţia!

Persoana se ridică pe scaunul de piele, de parcă s-ar fi ridicat de pe stadion! Un şir de trivialităţi i se opri pe buze când văzu că era de fapt o fată. Părul ei, de un blond auriu, era tăiat scurt şi câteva şuviţe îi înconjurau faţa. El se întrebă dacă ar fi fost mai bine ca ea să-şi aranjeze părul cu degetele, sau dintr-o mişcare a capului. Fata avea o figură ca de alabastru, cu trăsături delicate şi ochi verzi, enormi. Corpul suplu, îmbrăcat într-o bluză de culoarea

piersicii şi blugi, avea o formă destul de îmbietoare. Presupuse că nu era chiar o adolescentă. Pe mijloc avea un cordon care strălucea în lumina lunii. De acest cordon erau prinse-le numără din nou-da, patru monede de metal.

— Bună, Storm. Vocea ei îi înconjură numele cu familiaritate.

Se aştepta acum ca unul dintre ei să lanseze obişnuitul *„Ce-ai mai făcut?” „Mă miram că nu m-ai observat până acum”.*

Oare o cunosc? se întrebă el. Expresia ochilor ei era ceva diferit de a entuziaştilor care îi vedeau figura în ziare, la pagina sportivă. Anul trecut? Nu se întorsese la Detroit de atunci. Gândeşte-te, omule. Aminteşte-ţi.

Ce căuta ea acolo? îi veniră în minte gânduri-nu dintre cele mai plăcute-dar le alungă. Instinctul îi spuse că nu putea fi nimic rău cu ea. Avea ceva blând în priviri, ochii prea inteligenţi. Privirea îi era directă, fără obişnuita invitaţie, ca el să-i arate cât de repede se poate deplasa pe suprafaţa apei.

La naiba, un bărbat nu uită o figură ca a ei. Dar el petrecuse câteva luni făcând acest lucru. Ştergând figurile din sezonul trecut. Evenimentele şi problemele.

Amintirea lor persista, ca un coşmar care s-a terminat, dar era atât de recent, încât el nu îndrăznea să închidă ochii. Cei ce-l cunoşteau ar fi spus că mergea până la autodistrugere. Degeaba încercase el să înfrunte realitatea cu băutură sau îngropându-şi mânia în diferitele femei din viaţa lui. Îşi pierduse titlul de campion naţional şi terminase sezonul cu penalizări, pentru tactici care nu se potriveau cu standardul lui. Avea numai acest an la dispoziţie ca să-şi recucerească titlul, totul. Privi femeia care se afla în scaunul lui şi respiră adânc.

— Te cunosc? o întrebă el, în final. Avea o voce frumoasă, decise ea, o voce egală, care ţi se strecoară printre simţuri ca apa fierbinte peste pielea rece.

— Sunt Pete. Pete Burke. Asistenta lui Dave Wilkes. Ai venit aici să mă întâlneşti? Avionul meu a sosit puţin mai devreme. A fost vânt foarte puternic. La început am crezut

c-o să pot aştepta în microbuz, dar era încuiat. Nu era nimeni pe aici şi n-am ştiut când vei veni, aşa că… Ridică din umeri, urmărindu-i fruntea care exprima acum uimire. Aşa că, am ajuns aici. Pete Burke. Ea era Pete Burke. Şi apoi, ducându-şi mâinile la ochi, Storm începu să râdă. Simţi durere în maxilare.

Îşi ridică ochii acuzator la cer, în timp ce perechea de picioare subţiri păşi pe carena stacojie. Găsi treapta după o ezitare şi se pomeni în faţa lui.

El râsese, se gândi Pete. Nu se putea amăgi singură că fusese vreo urmă de amuzament în toată chicoteala lui. De fapt, ea se aştepta să fie trimisă, sau mai precis „suflată" înapoi la Seattle de forţa lui de seducţie. Şi uite că acum stăteau faţă în faţă, privindu-se.

Ea se gândi că avusese dreptate în privinţa înălţimii lui, dar categoric se înşelase în ceea ce priveşte ochii. Presupusese că sunt negri sau căprui, iar acum era uimită de albastrul lor, ca cerul de vară.

— Unde este Dave? o întrebă el, după o tăcere jenantă.

— Are probleme, va fi bunic… dacă nu cumva… este deja. Şi nimeni şi nimic, nici măcar cursa asta pentru Detroit sau deteriorările suferite de *Tunetul lui Storm,* nu-l vor lua de lângă fiica şi nepotul lui. Ochii lui Storm se mutară de la fată la corpul ei. Nu ţi-ai închipuit niciun moment că eu aş putea fi femeie? De obicei tipul care trimite mesaje de genul *„faceţi-mi-o să se mişte ca lumea la pornire şi să toarcă aşa ca o femeie când face dragoste"* nu se aşteaptă câtuşi de puţin ca tocmai o femeie să-i citească mesajele. Privirea lui era încă aţintită asupra trupului ei, oprindu-se asupra sânilor.

— La naiba, zise el, evident surprins. Pete Burke se dă cu ruj. Pete îşi întoarse faţa, iar nervii ei reacţionară de parcă ar fi străbătut-o un curent de mii de volţi. Orele pe care le petrecuse urmărindu-l pe Storm de la fereastra biroului ei, n-o pregătiseră cu adevărat pentru întâlnirea cu el, pentru a face faţă forţei magnifice degajate de acest om. Încercă să-şi ia gândul de la el şi să se concentreze

asupra scopului pentru care venise. De emoţie, începu să mângâie încet puntea.

Storm o urmări cum îşi trecea palma, încet, peste corpul ambarcaţiunii. Fruntea îi era încruntată, de parcă ar fi primit informaţii precise prin acea atingere de la corpul *Tunetului.* Concentraţia ei deveni maximă când ajunse într-o zonă, dincolo de umărul lui, care fusese destul de grav afectată.

— Nu arată prea bine, murmură ea.

— Mi-am dat şi eu seama de asta când am fost pescuit din râu.

— Vrei să spui că ai fost aruncat din ambarcaţiune? Pete se întoarse cu faţa spre el. Ai păţit ceva? Mâna i se îndreptă inconştient spre pieptul lui puternic. Avea înaintea ochilor imaginea clară a corpului aruncat în apa râului. Tot aşa cum îşi trecuse mâna peste corpul *Tunetului*, ea făcu acelaşi lucru cu corpul lui Storm, încercând să dea peste eventualele răni. Simţi prin atingerea ei minuţioasă, urme de pansamente pe sub cămaşă. Este ceva grav? întrebă ea, cu vizibilă îngrijorare în glas. Pasiunea pe care o intui din cuvintele ei îl uimi. Îşi dădu seama că preocuparea şi îngrijorarea ei erau într-adevăr reale. Se simţi puţin descumpănit şi dezorientat. Găsi că era mai bine să pună o stavilă între ei. Atingerea, compasiunea ei erau nedorite.

— Nişte coaste rupte, spuse el. Dimineaţa m-am simţit de parcă mă lovise un măgar. Dar merge spre bine. El îi luă mâna care i se aşezase pe piept. În loc să scape de atingerea lui, degetele femeii se încleştară uşor şi mai zăboviră o secundă în acelaşi loc. După această atingere a mâinii ei, cu degetele reci, Storm se simţi ciudat, de parcă palma ei i-ar fi tras încet toată căldura din corp, încălzindu-se din căldura lui. Îşi puse mâna pe locul unde stătuse palma ei şi unde îi mai simţea atingerea. Nu te ambala, se atenţiona el. Nu-ţi închide ochii şi nu te lăsa pradă coşmarului. Nu uita ce ţi-au adus până acum femeile. Şi, slavă domnului, ţi-au adus destule. Cea mai grea experienţă o avusese când, deşi avea o inimă care

bătea alături de a lui, se simţea foarte singur.

Timp de o secundă, Pete văzu pleoapele care se închideau şi se deschideau şi privirea care odată fusese flămândă de dragoste. Acum? Acum nu era decât singurătatea. Şi vulnerabilitatea. Dar, pe dinafară nu se putea vedea decât că era un tip care se putea controla foarte bine. Profesia i-o cerea. Avea idei care, în materie de proiectare, depăşeau încrederea şi stăpânirea de sine şi aparţineau de domeniul curajului. Dar, ceea ce văzuse în inima lui o uimise. Încerca să-l înţeleagă pe acest individ, care avea o nevoie dureroasă de a fi atins de o altă fiinţă. Îi sesizase scurta disperare şi respingerea care se instalase imediat. Mâinile la o parte! Fusese foarte clar.

— Câţi ani ai? întrebă el.

— Are vreo importanţă? Pete se supuse barierelor lui emoţionale şi se întoarse la *Tunet*. De acum nu mai avea nicio importanţă, îi ştia căldura trupului şi era destul.

— Nu cred că ai vârsta pe care ar trebui s-o ai ca să fii experimentată în domeniul meu.

— Vrei să spui că nu arăt aşa cum ar trebui să arate o femeie care se ocupă de un asemenea domeniu? înaltă, dură? Masculinizată?

Punct ochit, Burke. Lui Storm nu-i pică bine comentariul ei. Nu se considerase niciodată şovinist. Proiectarea era o profesie care se învăţa, independent de capacitatea fizică. Cât despre gradul de inteligenţă, el nu făcea discriminări în funcţie de sex. Dar, în acel moment crucial pentru cariera lui, avea nevoie de cei mai buni proiectanţi. Avea nevoie de Dave Wilkes, nu de o salariată de-a lui… şi femeie.

— De ce ţi se spune Pete?

— Dar ţie, de ce ţi se spune Storm?

— Aşa a chemat-o pe mama. Mama, se gândi ea. El a avut şi o mamă. Sigur că a avut. Doar n-a fost desenat sau n-a ieşit din vreun mugure! Totuşi nu şi-l putea imagina ca făcând parte dintr-o familie. Pentru ea părea mereu o entitate.

— Nu sunt sigură, la lumina asta, dacă sunt

deteriorări de structură, spuse ea. Închise o secundă ochii şi respiră adânc, ca pentru a se aduna. Simţea ecoul prezenţei lui. Sexualitatea lui era puternică, o atrăgea ca un magnet. Dar totul îi spunea să se ţină departe de el. Gândeşte-te la bărci, îşi spuse ea. Gândeşte-te la carene şi la materiale. Dar gândeşte-te, Pete, gândeşte! Mă cheamă Patience Theresa, îi spuse ea. Am douăzeci şi cinci de ani. Se lăsase în jos să se uite la stricăciunile vasului. Una dintre palete scăpase din elice şi lăsase axul aproape gol. Mijlocul era aproape şters. Fratele meu avea trei ani când m-am născut şi numele meu Patience îi displăcea total, neputându-l pronunţa. Aşa că m-a chemat cu iniţialele P.T. Asta în timp a devenit Petey, apoi Pete. Cred că ar trebui să scoţi partea din spate. Este foarte periculos s-o repari. Se rupe la o viteză mare.

Se ridică, îşi încrucişa braţele şi se rezemă de corpul aparatului.

— Să pun carena de rezervă? repetă el, nevrând să-şi dea viaţa pe mâinile ei. Ştia că un asistent pe nume Pete Burke lucrează la noua lui carenă. Fusese asigurat de Dave Wilkes că nu avea de ce să-şi facă probleme, în privinţa competenţei acestuia. Dar ce fel de studii o fi având fetişcana asta? Cum să afirme că s-ar rupe la viteză? Cu el în carlingă? Imposibil.

— Dacă echipajul meu ar lucra zi şi noapte, tot n-ar putea să termine cea de-a doua ambarcaţiune. Cel puţin, carena asta m-a dus până acum şi va merge şi duminică. El era atât de aproape de ea, încât parcă îi transmitea căldura corpului. Avea un parfum care deşi greoi, era o înlănţuire de miresme. Era ceva deosebit.

— Atunci reconstruim, fu Pete de acord. Am aranjat înainte de a pleca de la Seattle cu un atelier în Warren, care are toate instrumentele necesare. Adu-ţi oamenii aici şi haide s-o scoatem. Nu putem găsi o macara să scoatem motorul?

— Nu, îi răspunse el scurt.

— Ne trebuie o macara…

— Ai planurile de detaliu?

— Sigur că da.

— Bine. Începe operaţiile preliminarii. O să-ţi aduc o listă cu materialele pe care le avem şi tu îmi dai o listă cu ce-ţi trebuie. Apoi, vom mai vedea.

Oare el glumea? Cum să opereze aşa, fără să aibă pacientul pe masă?

— N-o mişti până nu spun eu, o preveni el. Pete oftă. Era barca lui. Alegerea lui. Pierderea sau câştigul lui. Dar regulile trebuiau să fie, cu siguranţă, ale ei.

— Storm, dacă vrei să concurezi cu ea duminică, scoate-o de aici. Dacă nu vrei să plăteşti s-o aduci la Detroit, las-o. Tu hotărăşti. Faci ce vrei. Poţi să mă duci la un hotel? Am dat drumul taxiului care m-a adus aici şi mor de foame şi de somn.

El veni mai aproape. Ea mai văzuse privirea aceea înainte, cu bărbia întinsă şi cu ochii micşoraţi. Amintindu-şi imaginea lui Storm în atelier, Pete rechemă în memorie o altă ocazie când Dave se împotrivise unei hotărâri luate de Storm şi acesta adoptase aceeaşi expresie de încăpăţânare. Nu-i plăcea să i se spună ce să facă. Cu atât mai mult de către o femeie.

— Bine, murmură el. Pete era cam nelămurită. El părea să fi ajuns la o concluzie care nu avea de-a face cu subiectul în cauză.

— O scoţi de la starturi?

— Te conduc la hotel.

CAPITOLUL 2

Nişte mâini puternice se aşezară pe mijlocul lui Pete. Cu oarecare gingăşie, Storm o împingea de la spate să se dea jos de pe trailer. După ce o orienta în direcţia dorită, el lăsă mâna să-i cadă. Dar, pentru Pete, căldura rămase, radiindu-i până în picioare. La prima barieră ea îşi luă bagajul şi şi-l puse pe umăr. Mergând în urma lui Storm, urmărindu-i muşchii care se conturau prin cămaşă, ea observă că omul se mişca destul de încet, din cauza rănilor.

— Şi cu *Tunetul* cum rămâne? întrebă ea. Nu vreau să te forţez cu nimic. Aş vrea însă să ştiu când să pun

ceasul să sune mâine. Ora şapte de aici înseamnă de fapt patru dimineaţa, după ceasul meu biologic. Aş vrea să…

— O să te anunţ eu.

— De ce… începu să râdă înainte de a vorbi. Eşti un încăpăţânat! Nu mi-aş fi închipuit că eşti chiar aşa. Am văzut totuşi anumite semne…

— Nu sunt… Semne?

Traversau drumul spre parcare, unde se afla un *Pontiac*, în faţa unei lămpi de stradă. Mai erau şi nişte panouri care avertizau asupra proprietarilor maşinilor.

— Încăpăţânat, spuse ea. Am ştiut că eşti un încăpăţânat. De când ai început să-i trimiţi zeci de scrisori lui Dave şi l-ai sunat de nu ştiu câte ori pentru ca să argumentezi fiecare modificare din proiect. Asta era adevărată încăpăţânare. Ca întotdeauna, Pete îşi aducea contribuţia de la proiectare până la livrarea produsului. Deci putea să afirme în cunoştinţă de cauză că încăpăţânarea lui era exagerată, semănând cu cea a animalului proverbial. Stând de partea cealaltă a maşinii, Storm o privea degajat. Pete, văzând că nu îi răspundea, dădu o interpretare greşită tăcerii lui. Eu am lucrat la raportul dintre-greutate şi echilibru, Storm. Cifrele mele au dus la calcularea tăierii foliei.

Privirea lui, care nu exprima nimic, o duse la concluzia că el n-o asculta.

— Încăpăţânare măgărească, repetă el. Pete consideră că era mai indicat să se urce imediat în maşină. Îşi aruncă bagajul în spatele maşinii şi se aşeză apoi şi ea, pretinzând că nu remarcă tăcerea care se lăsase după ce Storm închise uşa. În momentul în care acesta întoarse cheia în contact, ea începu să respire normal. Aparatul de condiţionare a aerului începu să funcţioneze imediat, uscându-i respiraţia. Se simţea mai bine acum, după ce transpirase atât.

Strada care ducea la Jefferson Avenue era plină de blocuri şi de rămăşiţele unor case vechi, care se deterioraseră. Mai erau câteva lămpi intacte pe stradă, printre copacii neîngrijiţi.

— Eşti incredibil de naivă sau chiar proastă? întrebă Storm. Nimeni nu aşteaptă noaptea în partea asta de oraş, singur. Atinse încuietoarea automată a maşinii.

Dispozitivele automate de blocare a uşilor se auziră la unison. Îţi închipui cât este de periculoasă zona asta, noaptea? Şi chiar la orice oră din zi? Storm se aşeză alături şi-şi puse un picior în apropierea ei. Eu am crescut în St. Claire Shores, o suburbie a Detroit-ului. Ştiu ce se poate întâmpla. Se întoarse apoi, din nou, cu privirea spre drum şi o întrebă: Deci; eşti naivă sau proastă?

— Nu-mi dai altă şansă?

Ea îi zâmbi, iar ochii îi erau luminaţi de zâmbetul pe care încerca să şi-l reprime.

— Şi dacă nu veneam?

— Dar ai venit.

— Ăsta nu este un răspuns. Apăsă pe accelerator, uitându-se la semaforul care tocmai se făcuse galben. Încăpăţânare măgărească, repetă el, aşteptând schimbarea semaforului. Pete nu ştia dacă ea era cauza enervării lui sau semaforul. Oricum se vedea că nu va ceda prea repede. Ea cunoştea semafoarele astea tip Jefferson; dacă prindea unul, le prindea apoi pe toate. Dar, dacă ea era cauza enervării lui… nici ea nu funcţiona mai bine decât semafoarele.

— Storm, n-ar fi mai bine să-mi ceri să mă prezint mai întâi şi apoi să terminăm cu tatonările? Atunci poţi să nu mai pretinzi că te deranjează anumite lucruri, ca de exemplu zonele oraşului în care umblu eu, neînsoţită. El oftă şi îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Bine, vorbeşte. Rotunjindu-şi ochii cu o inocenţă dramatică, ea îl încercă:

— Despre ce să-ţi vorbesc?

Apoi urmări cum sângele i se urcă spre faţă şi accentuează bronzul tenului. În toată maşina se auzi râsul ei muzical. El începu să râdă ca de o glumă bună, la început cu un chicotit uşor, apoi în adevărate cascade.

— Despre orice poţi, numai să mă convingi că eşti bună de ceva, dragă.

Pete se relaxă şi îşi lăsă capul pe spate, pentru a-i urmări profilul. Se lămurise prima rundă de neînţelegeri. Nu se mai gândi la cele care aveau să mai apară. El renunţase la figura aceea austeră şi râsese. Râsese cu poftă.

— Familia mea are un fel de şantier naval. Am crescut acolo şi bărcile fac parte din viaţa mea, începu ea. Fratele meu Phil concurează când şi când. La şapte litri.

Formula unu.

— Are vreo medalie?

— Nu. Îşi mai aşteaptă încă şansa.

— E bun? Apăru al treilea semafor roşu. Ea îşi lăsă privirea în jos către şoldurile lui înguste, îmbrăcate în blugi negri şi la piciorul pus pe frână. Când piciorul se mişcă pe accelerator, îşi ridică şi ea privirea spre ochii lui.

— Foarte bine, toarse ea.

— Şi fratele tău? o întrebă el.

— Şi el. Storm se hotărî să schimbe subiectul.

— De când faci proiectare la Dave Wilkes? Ea se minună de privirea lui lipsită de viaţă.

— Din septembrie. Fratele meu a participat la Marele Premiu, vara trecută. El a auzit că Dave are nevoie de proiectant. Eu lucram pe atunci la General Motors, dar voiam să plec în altă parte.

— La G.M. cred că nu era rău. Ce voiai mai mult?

— Trebuia să muncesc într-o slujbă unde mai aşteptau alţi patru mii de oameni să fie promovaţi înaintea mea. Pete vru să caşte, rezistând tentaţiei de a închide ochii şi de a adormi. Eu sunt proiectant pentru exterioare, la GM se făceau avansări numai pentru echipele care se ocupau de interioare. Nu puteam cere nimic.

Zâmbetul ei arăta cât ora de adormită. Aveam studiile necesare, doi ani de lucru în colectiv şi, în cele din urmă m-au lăsat… să proiectez un buton pentru un aparat de radio. Aşa că atunci când am auzit că Dave are nevoie de un asistent cu practică în ale bărcilor şi cu pasiune pentru hidroplanoare, m-am prezentat. El m-a angajat de la primul interviu. A spus că sunt ce-şi doreşte el. *Cred că*

am cunoscut acest sentiment, se gândi el. Se uită la ceasul de la bord, apoi la ochii ei, care se închideau.

— Te pomeneşti că ţi-e somn? în Seattle este încă devreme.

— Mda. Zgomotul uşor făcut de aparatul de condiţionare a aerului şi cel făcut de motor îi făceau pleoapele grele. Nu se obosi să le deschidă, răspunzându-i la întrebări ca un casetofon ale cărui baterii s-au descărcat: Nu-mi place să merg cu avionul… au fost probleme tot drumul… şi patru ore de asemenea teroare te cam epuizează.

— N-ai avut pe nimeni cu tine, ca să te ţină de mână?

Foarte bine, Duchene, se încuraja el. Câtă fineţe! Se simţi atras deodată de sinceritatea ei.

— Nu, nu am, dar sunt în căutare. Când ajunse să întoarcă spre autostradă, Pete adormise. Storm îi privi trăsăturile. Pielea îi era mătăsoasă. Avea trăsăturile mici şi exacte; pometii obrajilor erau ca nişte aripi delicate, nasul era mic şi fragil, iar gura frumos conturată. Era o femeie cu o faţă remarcabilă.

Era o proiectantă foarte bine calificată. Nu era prea sensibilă ta, ceea ce se întâmpla în jur. Deschisă. Ceea ce-i trecea prin minte i se citea pe faţă. Era încântătoare. Îl făcuse să râdă. În ultimul an, nimeni nu mai reuşise performanţa asta şi se simţi foarte îndatorat, pentru acest lucru. Când îl rugase s-o ducă la hotel, el se uitase în ochii ei mari şi înţelesese că, dacă ar fi făcut un efort cât de mic, ea ar fi ajuns în patul lui chiar din acea seară. Plăcându-i ideea, el îi cuprinsese talia cu mâna şi descoperise o carne moale şi netedă sub bluza de mătase. Mai descoperise că era o femeie fără suspiciuni, care ştia să răspundă unei atingeri calculate. Apoi îşi trase mâna, simţindu-se dezgustat de propriul lui comportament. Se gândi la ultima femeie din viaţa lui. Betsy. Fusese bună pentru el, înscriindu-se bine în stilul lui de viaţă. Îl scosese din praf, îl curăţase şi îl cizelase, redându-l rasei umane. Îi scosese băutura din preocuparea zilnică şi pusese multă imaginaţie în felul lor de a face dragoste. Dar ea nu-l făcuse să râdă.

Se întrebă ce-o fi făcând ea, acum. Dacă i-a trecut supărarea. Asta ar fi vrut el. El fusese vinovatul, pentru că se trezise din somnul cel mai dulce, de dimineaţă şi pomenise despre dragostea lui pentru Abbie. Dacă…

Un oftat al femeii de lângă el îi captă atenţia. Ea îşi dusese mâinile la piept, în somn. Umerii ei mici tremurau şi el înţelese că trebuia să închidă aerul condiţionat. Ea se încruntă un pic în somn, dar reveni la normal. *Poate a fost un gând răzleţ*, se gândi el.

Oare femeia asta era curajoasă sau numai nebună? Se urca în avioane care o înspăimântau, aştepta singură în zone periculoase, îl făcea încăpăţânat, încăpăţânat ca un catâr. Aparent ea nu subscria la comentariu. Deodată, fără a-l preveni în vreun fel, durerea şi tristeţea reveniră în sufletul lui. Îşi aminti cuvintele lui Abbie. Îi putea auzi şi acum vocea timidă, pe când închidea uşile la balcon, pe când suna undeva să-şi amâne o întâlnire, când îşi punea centura alături de el. Ea era cea mai precaută femeie pe care o cunoscuse el. Asta până când, într-o zi, un şofer beat, puse capăt vieţii ei, într-o frumoasă zi de primăvară. Starea de acum se datora oare lui Abbie? Se simţi oarecum frustrat şi încercă să nu mai ţină cont de nimic. Fusese singur prea multe luni. Nu putea ignora prezenţa femeii de lângă el.

Fără instalaţia de aer condiţionat, maşina era plină de parfumul ei. Trase puternic în piept mirosul. Promiţător. Era făcut pentru a nu fi uitat. Apoi şi-o aminti pe Betsy, acoperindu-şi faţa cu mâinile, sughiţând încet de plâns. Eu nu sunt Abbie, se lamenta ea. Şi nici femeia care dormea lângă el. Storm trebuia să-şi amintească mereu asta. După moartea lui Abbie, el încercase neîncetat să se regăsească.

Odată, el fusese bărbatul care ştia fiecare floare după formă şi miros, ştia când trebuie să înflorească fiecare floare, era un bărbat care făcuse dragoste şi se simţise renăscut. Odată cu trecerea lunilor, el simţise că acel bărbat nu mai exista. Acum respira pentru a-şi umple plămânii şi făcea dragoste pentru a-şi satisface nevoile. Iar această femeie cu ochii mari şi zâmbetul generos, merita

un bărbat care să-i ofere cel puţin ceea ce îi oferea ea. După ce ieşi de pe rampă, traversă cele patru benzi de la Graţiot şi o luă spre hanul Georgian, unde era punctul de pornire în curse. După ce se înscrise pe banda corectă, el opri maşina, iar tăcerea care se lăsă fu întreruptă doar de respiraţia ei adâncă.

Lumina se revărsa prin geamurile maşinii, aşternând umbre argintii în interiorul acesteia. Storm se aplecă spre centrul consolei, punând un braţ pe spătarul scaunului ei. Cu mâna liberă, îi cuprinse umerii, încet, de parcă ar fi vrut să n-o sperie.

— Trezeşte-te, Patience, am ajuns. Ea oftă, se întinse şi apoi adormi la loc. De ce tocmai ea? se întrebă el. De ce tocmai acum? Ea îi trezea speranţa că după atâtea pierderi, mai poate exista viaţă. El îşi ridică mâna şi cu degetele îi trasă o dungă imaginară peste buze şi obraji, afundându-le apoi în părul ei. Storm se simţi ciudat, de parcă ar fi violat-o, permiţându-şi aceste gesturi, în timp ce ea dormea.

Încet, lăsă ca părul ei să-i treacă printre degete.

— Patience, o chemă el încet. Ea îşi deschise ochii, luptându-se să se trezească. El îi urmări pupilele care se adaptau încet luminii. Irisurile de smarald se destinseră.

Ea începu să se întindă şi unduirea leneşă a corpului ei îi trezi lui Storm o acută dorinţă. Ea îi zâmbi somnoroasă.

— Pete, murmură ea. Mă cheamă Pete. El chicoti încet:

— M-am uitat la tine şi n-am văzut niciun Pete. Dacă şi-ar întoarce bărbia o fracţiune de secundă, se gândi Pete, buzele li s-ar atinge. Ea îi trecu în revistă trăsăturile. Îl auzi apoi, ca prin farmec, pe Dave spunându-i: cred că îţi cam place individul ăsta. Şi nu prea am răbdare, îi spusese ea. N-am avut niciodată. Şi nici nu voi avea. Acei ochi imenşi, verzi, îi treziră dorinţa lui Storm, imediat ce îi văzu.

Respinse ideea cu trupul şi cu sufletul. Pete simţi imediat respingerea. El întinse mâna şi îi luă bagajul,

înainte de a coborî din maşină. Se mişca greu. Chiar şi faptul că-şi încleştase maxilarul din cauza încordării, îl făcea să se mişte cu greutate. Pete era în acelaşi loc, uitându-se la palmele care îi transpiraseră. Dorinţa pe care i-o stârnise Storm se transformă rapid în mânie. Îşi bătuse joc de ea.

Nu, de fapt ea se comportase într-un mod care îl determinase să-şi permită această bătaie de joc, se comportase ca un căţel, care de-abia aştepta să fie mângâiat. Ea îi zărise o anume lucire în ochi, de parcă i-ar fi repugnat s-o sărute. O făcuse să se simtă penibil, de parcă l-ar fi invitat: ia-mă… ia-mă…

La naiba cu tipul ăsta. Pete se simţi jignită şi coborî din maşină. Nu voise să se întâmple aşa, nu avea de unde să ştie că se va trezi din somn cu acest individ aplecat asupra ei. Şi Dave, care îi spunea că există o doză de nebunie în comportamentul ei faţă de acest bărbat. Individul acesta se deschisese şi se închisese în faţa ei, mai repede decât o uşă automată.

Storm o urmări trecând pe lângă el şi sesiză schimbările petrecute, ochii ei expresivi priveau numai înainte, gura zâmbitoare căpătase un aspect de mânie.

Era furioasă. Pe ea se înfuriase, se hotărî el. Făcea paşi mari, braţele i se mişcau în contratimp cu şoldurile. Dacă ar fi împins-o, ea ar fi reacţionat ca o picătură de apă care a căzut pe un cuţit încins.

Te doresc, doamnă, îi spuse el, fără cuvinte. Da, te doresc. Şi ştia că n-ar fi fost împăcat cu el însuşi dacă ochii aceia mari ar fi rămas marcaţi de durere, provocându-i coşmaruri. După ce verifică dacă Dave rezervase camera, Pete luă cheia.

— Camera este la etajul doi, îi spusese recepţionerul.

— Mulţumesc. Există şi vreun restaurant? Pete se opri şi luă bagajul.

— Da, sigur că da, îi spuse recepţionerul. Din spatele ei, Storm ridică mâna şi o întinse să-i ia bagajul. Pe uşa de acolo, îi mai spuse recepţionerul, dar ea nu-i acordă zâmbetul pe care l-ar fi afişat în mod obişnuit.

— Extraordinar, îi spuse ea lui Storm. N-ai vrea să încetezi odată? Am adus bagajul ăsta de la o mie de mile depărtare. În mod sigur mai pot să-l car.

El luă cu hotărâre bagajul în mână. Zâmbind, îi deschise uşa:

— Ştiu. Sunt un încăpăţânat. Dincolo de uşă era o curte interioară, înconjurată de un perete de cărămidă roşie, unde mirosea plăcut, a vară. Petunii şi gălbenele erau plantate în pământul afânat. Iarba era proaspăt tunsă. Camerele se deschideau în această curte interioară şi balustrada albă de la balcoane crea un cadru care părea filigranat. Deşi era târziu, oaspeţii hotelului, de vârste diferite, erau adunaţi la mesele acoperite de umbreluţe în dungi albe şi galbene, sau se zbenguiau în piscină. Pete îi aprecie ca făcând parte din aceeaşi categorie. Păreau legaţi, cu toţii, prin nişte fire invizibile, pentru că se întoarseră să-i studieze pe ea şi pe Storm.

Curiozitatea din privirile lor îi urmări până când dispărură pe scara interioară. Pete îşi găsi camera, o descuie, luă bagajul de la Storm şi îl aruncă în cameră, apoi închise uşa.

— Mă duc să mănânc ceva. Spune-mi…

— Te însoţesc. El o atinse încet. Pete făcu un gest de respingere.

— Ce te face să crezi că am chef să stau cu tine la masă încă o oră? Eşti un tip rece şi neprietenos. Storm ridică încet o sprânceană şi ochii lui albaştri îi aruncară o privire provocatoare.

— Cât de prietenos ai vrea să fiu? o întrebă el.

— Indiferent, sări ea. Numai indiferent. Am cam pus-o pe jar, se gândi Storm. Şi nu mi-a trebuit prea mult. Cu o mână, o întoarse spre el. Pete scăpă un oftat uşor şi renunţă la starea de război declarat dintre ei, lăsându-se uşor pe peretele de cărămidă din spatele ei. Balconul era destul de lat pentru a-i ascunde de privirile indiscrete, dar vocile vesele ale celor de jos ajungeau până la ei, pentru a le reaminti că nu erau singuri. Pete se uită la mâinile lui aşezate pe umerii ei, apoi el îi dădu drumul, punându-şi

palmele pe perete, de o parte şi de alta a capului ei.

— Nu te recunosc, îi spuse el.

— Oh, adevărat? Nu mai putea avea încredere în mângâierea ochilor lui. În orice secundă se putea retrage înapoi în cochilia lui. Am crezut că sunt persoana pe care ai găsit-o aşteptându-te în *Tunetul*. Sau nu cumva…?

— Da, aceea erai tu, în mod sigur.

— Şi cea cu care ai mers în maşină?

— Şi aceea erai tot tu.

— Poate te referi la femeia care s-a trezit din somn şi te-a descoperit aplecat asupra ei? Aia tot eu eram?

Pete îşi dori în acel moment să fi fost mai înalt, sau ea mai scundă. Poate astfel, diferenţa dintre ei ar fi redus timiditatea pe care ea n-o înţelegea. Aşa că privi drept înainte, la gura lui perfectă. Şi pentru că ea îi privea atât de insistent gura, îl văzu cum îşi umezeşte uşor buzele, apoi îi spuse încet:

— Desigur, tot tu erai. Îi luă încet bărbia între degete. Fu un gest simplu, iar ea se simţi captivată. Îndoindu-şi braţul, el o apropie de corpul lui. Ea îi simţi coapsele şi pieptul strâns lipite de trupul ei.

— Nu face asta, îi şopti ea.

— Ce să nu fac?

— Nu te apropia. Vibraţiile râsului lui o pătrunseră şi ea le simţi prin tot corpul, concentrându-se în zona sânilor.

— Iubito, nu mă pot apropia mai mult de atât, din cauza hainelor.

Pete simţea cum i se topeşte corpul; picioarele începură să-i tremure. Simţi nevoia unui sprijin. Mâinile ei făcură abstracţie de hainele lui şi se conturară pe muşchii lui puternici. Ea trebui să se concentreze îndeajuns pentru a articula cuvintele.

— De ce faci asta?

Storm imploră ajutor cerului, pentru că nici el nu ştia de ce proceda aşa. Îşi trecu buzele încet peste obrajii ei, evitându-i gura. Fata asta îi amintea de crema de piersici. Parfumul ei îl invada. Simţi cum începe să tremure. O auzi cum respiră greoi.

— Eu aş vrea să te sărut. Tu, la fel. Ceea ce este deja creat şi ne aşteaptă, ne înnebuneşte pe amândoi. Soluţia e simplă.

— Adică, hai s-o facem şi pe urmă să trecem totul sub tăcere, vrei să spui? Dacă el n-o săruta chiar în acel moment, ea l-ar fi plesnit.

— Cam aşa ceva. Degetele lui se afundară în părul ei, mângâindu-i gâtul. Îl urmări cu privirea înceţoşată, îl văzu aplecându-se deasupra ei şi sărutând-o. La început cu o mişcare uşoară, apoi buzele lor se contopiră. Se simţi cuprinsă de o uşoară senzaţie de ameţeală. Când îi simţi limba, care îi explora încet gura, ea îşi închise ochii. Această senzaţie de ameţeală o copleşi, devenind greu de suportat.

Sărutul lui nu era nici foarte înfocat, nici reţinut, dar fu foarte profund. Profund şi nesfârşit. Corpurile lor erau foarte apropiate. Degetele lui continuau aceeaşi mişcare circulară pe gâtul ei, culminând cu umerii. Mâinile ei se odihneau pe umerii lui, cu degetele îngropate în muşchii lui puternici. Erau amândoi concentraţi asupra sărutului lor.

Când Storm o eliberă, cu o altă serie de săruturi, Pete simţi cum regretă pierderea acestor noi senzaţii. După sărutul lor, rămase numai acea căldură plăcută, iar Pete începu să-i simtă deja lipsa. Ea mai experimentase şi alte săruturi, care fuseseră un schimb de plăcere. Dar, pentru prima oară, ea simţi că a dat sau a pierdut o parte din ea, pe care n-o mai putea primi înapoi.

— Patience? Vocea lui îi mângâie numele. Ea îşi ridică genele şi lumea păru că se îndreaptă în acel moment. Îi întâlni ochii albaştri şi ştiu că a intuit corect. El nu-şi pierduse niciun moment controlul. Ceruse şi luase dar nu dăduse nimic. Nicio fărâmă.

— Acum, dacă am rezolvat problema, ce facem cu *Tunetul*?

Sărutul ăsta n-a rezolvat nimic, se gândi Storm. Şi nevoia era şi mai acută. Îşi trecu degetele peste obrazul ei. A fost o greşeală… sărutul acesta a fost o greşeală.

— Eşti invitata mea, hai să mergem să mâncăm. Apucând-o de mâini, o trase de pe peretele pe care se sprijinea. Şi o să trebuiască să mă convingi să scot ambarcaţiunea şi s-o duc la atelier.

Pete trecu dintr-odată de la pasiune la profesionalism. Trecerea se făcu totuşi, cu greu.

— Dacă ceea ce ai văzut nu te-a convins, nimic nu-ţi va schimba convingerea.

În restaurant se adunase lumea care fusese la piscină. Din nou era ceva legat de un concurs. Pete nu mai avu nevoie de amănunte; se vedea după echipamentele lor cărei echipe îi aparţineau. O chelneriţă îi duse într-o sală alăturată barului.

Se lăsă o tăcere ciudată. Pentru cine ştie ce motiv, Storm Duchene însoţit de o femeie, era o imagine neobişnuită. Fuseseră prea multe în viaţa lui, sau din contră? Amândoi comandară hamburgeri. Storm comandă şi cafea, iar Pete nişte vin alb.

— Vreţi să serviţi Duchene? întrebă chelneriţa, uimind-o pe Pete cu întrebarea ei.

— Pardon? Privind spre Storm, femeia repetă:

— Vă întrebam despre vinul pe care-l doriţi. Doriţi Duchene sau Chablis?

— Este vreo legătură între tine şi acest vin? îl întrebă ea pe Storm.

— Aparţine familiei mele. Nu te simţi obligată să-l comanzi numai din acest motiv. Lui Pete i se iviră luminiţe în ochi.

— Nicio problemă. Iau Duchene. Storm îşi aprinsese o ţigară şi masca lui obişnuită îi reveni pe figură. Nici măcar nu clipea. Aplecându-se spre el, Pete îşi propti bărbia în mâini: Un zâmbet nu strică nimănui, Storm.

— Unora se pare că da. Pete trebui să se confrunte din nou cu acea amărăciune din inima lui. Ea încercă să abordeze un subiect care să asigure o conversaţie fluentă.

— Niciodată n-am făcut legătura. Cu vinurile te ocupi între curse? Lucrezi la vinăria familiei?

— Nu. Via este în Napa Valley, California. Se ocupă

de ea fratele şi tatăl meu. Noi am cumpărat o casă în Seattle. Ca să închidem circuitul.

— Noi?

— Pardon?

— Ai spus *„Noi am cumpărat o casă în Seattle”*. Un soi ciudat, de disperare puse stăpânire pe discuţie. Pete remarcă atmosfera.

— Abbie şi cu mine. Totul îngheţă deodată. „Abbie”.

— Soţia mea. Pete simţi cum i se adună în piept o senzaţie ciudată, cuprinzându-i încet inima. La naiba! Probabil că mai avea şi el câte o escapadă. O mamă n-ar fi neliniştit-o atât, dar o soţie… Buzele ei atât de recent sărutate, se curbară a dezamăgire.

— N-am ştiut că eşti căsătorit. Storm se uită, undeva, într-un punct din spatele lui Pete şi nu observă că ei îi cam pierise graiul. Hai, spune-i, ce dracului. N-ai spus-o niciodată cu voce tare şi a cam sosit timpul.

— A murit. Le sosiră băuturile. Pete luă o gură de vin. Ar fi trebuit să se simtă uşurată dar nu se simţi. Faţa lui era brăzdată de tristeţe şi durere.

— Când s-a întâmplat?

— Acum un an, în aprilie. Pete nu mai ştia ce să spună şi Storm părea închis într-un sanctuar al gândurilor. Ea nu pierduse pe nimeni. Avea ambii părinţi. Avea un frate. Bunicii îi muriseră când era foarte mică. Avea veri în Pennsylvania; nu-i prea cunoştea, dar trăiau. Fără să vrea, ascultă conversaţia de la masa învecinată.

— …ăştia au făcut porcăria asta în garajul lui şi a fost nevoit să-l dea jos ca s-o scoată. Este cea mai urâtă barcă pe care ai văzut-o vreodată. Numai oţel. Cu nişte piuliţe cât pumnul. Prima oară când or să-şi dea drumul la apă, o să se scufunde… Pete observă un omuleţ cu o explozie de peri roşietici. Picioarele nu-i prea atingeau podeaua, dar el se uita fix la ea. Pete îşi închipui că omul era sărit de cincizeci de ani, deşi nu avea niciun fir alb în toată claia aia roşie. Când privirile li se întâlniră, el îşi concentra privirea asupra spumei de la bere şi Pete citi *Storm’s Thunder Racing Te-am* pe spatele cămăşii lui. Se gândi să-l

întrebe pe Storm despre el, dar amână, întrucât un hamburger dolofan i se instala în farfurie. Chelneriţa începu să-i zâmbească amabil lui Storm.

— Cu ce-aş putea să vă bine dispun?

Storm o concedie cu un semn al capului şi ea îi turnă cafeaua, apoi îi făcu cu ochiul şi plecă. Lui Pete îi displăcu scena. Femeia asta pusese cea mai tâmpită întrebare posibilă.

— Mai poţi dormi dacă bei cafea? îl întrebă ea.

— Ceea ce s-a întâmplat astăzi o să mă ţină treaz oricum.

— Ascultă, Storm. Pete îi puse întrebarea. Ce ai hotărât cu ambarcaţiunea? Nu crezi că e mai bine s-o trimiţi la Seattle dimineaţa şi s-o primeşti reparată pentru cursa următoare?

— Nu. Întrucât primise cel mai scurt răspuns cu putinţă, Pete puse o întrebare firească:

— De ce? El oftă greu şi-şi împinse farfuria, fără a mânca.

— Am finanţat construirea lui *Thunder* dintr-un fond fixat de bunicul meu înainte de a muri. Eu şi fratele meu primim o sumă fixă la fiecare aniversare, până la împlinirea a treizeci şi doi de ani, după care trebuie să fim pe picioarele noastre. A naibii sumă fixă, se gândi Pete, dacă poţi finanţa cu ea construirea unei bărci de un sfert de milion de dolari.

— Dar, de obicei, aceste moşteniri nu încep să ţi se plătească de când împlineşti treizeci de ani?

— Ţi se plătesc aşa cum este stipulat în testament. Spre deosebire de tatăl meu şi de fraţii lui, bunicului nu i-au plăcut strugurii. Pentru el viaţa în această Napa Valley însemna că era îngropat de viu. El a vrut să acorde o şansă nepoţilor lui de a trăi independenţi.

— De ce până la treizeci şi doi de ani?

— Pentru că el avea şaizeci şi patru de ani când a murit. Treizeci şi doi era deci jumătatea vârstei lui. El spunea că fiecare trebuie să-şi conducă singur măcar o jumătate de viaţă. Din a mea, jumătate a trecut. O să am

treizeci şi doi în octombrie. Odată ce am plătit pentru turbină, nu mai am niciun ban. Nici măcar pentru salarii, nici cu ce trăi.

— Renunţi la hidroplanoare anul ăsta?

— Nu, dacă o să mai meargă. Aştept să fiu sponsorizat. Se interesează de asta o companie de băuturi nealcoolice. Aşteptăm cursa de duminică. Or să-mi comunice luni decizia lor.

— Ştii că suportul este deteriorat total. El oftă.

— Da.

— Ştii că ai nevoie de treizeci de zile ca să-ţi toarne unul nou şi că-ţi trebuie un sudor autorizat pentru asta.

— Da, ştiu.

— Şi mai ştii că este destul de periculos?

— Nici mie nu-mi plac strugurii de la Napa Valley, ca şi bunicului meu. Din vocea lui păru că răzbate o uşoară disperare. Şi eu am nevoie de puncte. Am fost campion mondial, dar apoi am pierdut titlul. Vreau să-l recâştig. Am nevoie de fiecare punct care se poate stoarce din acest sezon. Era foarte important, înţelese Pete, ca ea să repare *Tunetul*. Nu era nevoie de nicio filosofie, pentru a înţelege că Storm voia să recâştige ce a pierdut. Sau voia titlul înapoi pentru a i-l arunca sorţii în faţă, ca o sfidare. Terminându-şi vinul, ea surprinse prin sticla paharului privirea răuvoitoare a unui bărbat care stătea la bar.

— Storm, cine este tipul care se uită la mine? Storm se uită peste umăr şi făcu un semn. Omul coborî de pe scaunul de la bar şi veni spre masa lor.

— El este Red Morgan, şeful echipajului. Dânsa este Patience Burke. Face proiectarea pentru Dave. Poate o ştii după pseudonimul Pete.

Omului nu-i venea să creadă ce aude. Apoi, ochii lui albaştri se deschiseră şi-şi dădu o palmă peste frunte.

— Tu eşti? Se întoarse spre Storm: O femeie? Ea face proiectele noastre? Omul începu să râdă şi-i spuse lui Storm în colţul gurii: Ţi-am zis eu că nu este nevoie de proiectant.

— Dacă ai de gând să pui *Tunetul* la apă duminică,

domnule Morgan, interveni Pete, ai nevoie de proiectant.

— Vorbeşti serios, fetiţo? o persifla Red. Ar trebui să-mi dovedeşti mai întâi mie că eşti capabilă de ceva şi apoi te las să te uiţi la barcă. Storm se lăsase pe spătarul scaunului, urmărind discuţia dintre Pete şi arogantul său şef de echipaj: Dacă putea să se descurce cu ăsta, atunci nu era o problemă pentru ea să-i pună la punct şi pe ceilalţi.

— Atâta vreme cât semnătura ta apare pe cecul meu, nu trebuie să-ţi dovedesc nimic, domnule Morgan. Acum, te rog să mă scuzi. Pete se strecură pe lângă banchetă. Mulţumesc pentru masă, Storm. Când iei o hotărâre, comunică-mi şi mie. Şi, Red, aş vrea să nu-mi mai spui vreodată fetiţo.

Red se uita la ea cu ochii mari, în timp ce Storm se amuza din tot sufletul

Pete se duse în camera ei şi intră direct sub duş. Lăsă hainele să-i cadă pe podeaua băii. Apa care curgea îi biciuia corpul cu sălbăticie, făcând-o să se trezească… Se înfăşură într-un prosop, intră în dormitor și închise aparatul de aer condiţionat. Daschise fereastra, lăsând căldura şi zgomotele celor de la piscină să-i pătrundă în cameră. Aşezându-se pe pat, ea calculă că la Seattle era ora zece. Dave trebuia să fi venit de la spital: Îi răspunse după ce telefonul sună de trei ori.

— Pete la telefon.

— Am o nepoţică, anunţă Dave.

— Te felicit, bunicule.

— Are câte două din fiecare.

— Îmi pare rău Dave, nu se poate face nimic?

— Las-o moartă, fetiţo. Ştii ce vreau să spun. Are câte două din fiecare organ care trebuie să fie pereche. Pete începu să se amuze de glumele bunicului.

— Mary ce face?

— E fericită. Foarte fericită. Pete trase prosopul cu care îşi ştergea părul, ascultând istorisirea despre felul cum a născut Mary, despre sosirea soţului ei, părul şi ochii bebeluşului. Apoi, Pete aruncă prosopul. Se strecură în

pat. Goală.

— Mai putem vorbi acum? întrebă ea, după ce comentară greutatea şi lungimea bebeluşului.

— Despre ce să mai vorbim?

— Storm are o cursă duminică. Nu cred că barca poate fi reparată până atunci. Arată de parcă s-ar fi târât pe un strat de coral.

— Structura?

— Nu ştiu încă.

— Deci nu-ţi face probleme. Dacă nu este prea avariată, mai este timp. Pete închise lumina şi rămase în întuneric. Nu avea sens să-i mai spună şi de carenă.

— Nu mi-ai spus niciodată că Storm a fost însurat.

— N-ai ştiut?

— De unde aş fi putut să aflu, Dave? L-am urmărit doar pe fereastră. Nu i-am studiat referinţele.

— Pete, ar fi mai bine să-ţi vezi de treabă şi să-l laşi pe Storm.

— Cum a murit nevasta lui?

— Oh, Pete. Când îşi dădu seama că nu poate scăpa de insistenţele ei, îi răspunse: a fost lovită de o maşină când traversa strada. Omul ăla este tot o rană. Ajută-l cum poţi cu barca. Pete închise şi rămase în întuneric. Lui Storm îi trebuia barca pentru ca să concureze duminică. Astfel va fi şi mai rău decât o rană vie. S-ar înmormânta de viu în Napa Valley.

Storm îşi termină cafeaua, apoi privi spre scaunul gol, de lângă Red. I se părea mai interesant decât patul gol, care-l aştepta.

— Un bourbon, te rog, îi spuse chelnerului. Când i se aduse paharul, el îl ridică şi îl studie în lumină. Red rămase uitându-se la degetele lui care dudeau paharul la acele buze, care se dezvăţaseră să zâmbească. Simţindu-se studiat, Storm îi spuse rece: Nu-ţi face probleme, am renunţat la băutură.

— Eu n-am afirmat nimic. De fapt, am afirmat eu vreodată ceva în acest sens? Poţi să faci ce vrei cu viaţa ta

de pe uscat, numai să nu faci prostii pe apă.

Storm oftă şi-şi dădu cu mâna peste faţă.

— Este de vină numai fata asta, murmură Red. N-ai nevoie de ea. Eu pot să refac barca şi din bucăţele, fără ea. Laudele lui nu erau cu mult diferite de a celorlalţi şefi de echipaje. Şi asta nu însemna că era adevărat.

— Am nevoie de ea, spuse Storm. Sprâncenele lui Red, atât de decolorate încât păreau invizibile, se arcuiră a mirare.

— E o tipă drăguţă şi delicată, nu crezi? îl testă el. Fără a se uita la prietenul lui, Storm îi răspunse:

— Da, este.

— Şi arată destul de bine.

— Da, a fost proiectată cu multă măiestrie.

— Ei şi poate că nu te interesează prea mult dacă are ceva în cap sau nu. Lui Storm îi pieri zâmbetul.

— Cât durează, Red?

— Ce să dureze?

— Să uiţi. Cât îţi trebuie ca să uiţi?

Red se simţi încurcat. Nu vorbise niciodată cu Storm despre Abbie. Nu pentru că n-ar fi vrut, ci pentru că Storm nu i-ar fi permis.

— Poate că uitarea nu este totul. Poate că mai trebuie să-ţi aminteşti din când în când. Să nu te trezeşti aşa, deodată, că te omoară aducerea aminte.

Storm îşi plăti băutura şi plecă. Red răsuflă uşurat când văzu că pleacă după un singur pahar.

Pete se trezi la primul sunet al telefonului. Întinse mâna după telefon şi apucă receptorul.

— Alo?

— Patience? Te-am trezit?

— Salut, Storm.

— Îmi pare rău, n-am ştiut că ai adormit. Am mai sunat acum zece minute şi telefonul era ocupat.

— Ştii că eu nu prea am răbdare. Cum mă aşez în pat adorm imediat.

— Răbdarea nu are nimic de-a face cu faptul că îmi

pare rău că te-am trezit. În acest moment, Pete se trezi complet. Inima începuse să-i bată rapid, ca un iepure care traversează şoseaua în fugă. Nu se aştepta să audă ceea ce îi spuse Storm.

Îmi pare rău că te-am trezit. Te-am sunat ca să-ţi fixezi ceasul pentru mâine. Scoatem *Tunetul* la ora opt.

— Este gata fixat. Pete se uită la arătătorul ceasului de pe noptieră. Nu m-am îndoit niciodată de decizia ta. Râse apoi cu bucurie. Eşti prea încăpăţânat ca să nu faci ceea ce trebuie. Ne vedem dimineaţă, Storm.

CAPITOLUL 3

— Ei, asta le întrece pe toate, spuse Red Morgan, scărpinându-se în cap, într-o confuzie totală. Scoţându-şi capul şi mâinile din compartimentul motorului, Storm se uită la el. Privirea lui Red ducea la Earl Kennedy, care îi sorbea cuvintele lui Patience Burke.

— Deci? Storm îşi şterse sudoarea de pe frunte. El are hidroplanoare, iar ea le proiectează. Red văzu grimasa de pe faţa lui Storm şi rânji:

— Iar eu plătesc taxele. Şi n-am de gând să las un începător să-şi facă de cap cu actele mele. Earl consideră că femeile se pot juca doar cu un lucru. Şi acela nu este o barcă. Storm îşi păstră aceeaşi grimasă pe figura.

— Deci, tu sperai să scapi de ea. Şeful echipajului dădu din cap supărat şi deranjat de primirea care i se făcuse lui Patience peste tot.

— A sucit capul tuturor, de la primul până la ultimul.

— Mai precis, le-a furat inimile, îl corectă Storm, zâmbind. Deşi erau un clan unit, toţi cei de la hidro erau legaţi emoţional prea mult; legături de familie, competiţie, prietenie. Datorită faptului că, timp de şase luni pe an trăiau o viaţă de nomazi, în taberele lor temporare, pe care le ridicau şi apoi le părăseau imediat, se limitau la legături în cadrul clanului lor, ridicând un scut politicos între ei şi cei din afară. Erau un tot, dar nu impenetrabil. Şi Patience-Storm refuza să se lase furat de prescurtarea numelui ei era o dovadă în acest sens. Faptul că lucra la Wilkes îi

crease acest avantaj.

Remarcabilă, se gândi el. Era remarcabilă. În mai puţin de o oră se făcuse admirată de toţi. Cu multă dibăcie o dezamorsase pe Chrissy Wagner, care nu suporta nicio femeie trecută de doisprezece ani. Chrissy, soţia lui Lucky Wagner, pilotul de la *Coastal Van Lines,* era o femeie inabordabilă. Cu toate acestea, după câteva secunde de la întâlnirea lor, cele două femei schimbau păreri şi râdeau ca două surori care fuseseră despărţite vreme îndelungată.

Apoi, Patience l-a fermecat pe arbitrul şef-Jeff Croup- care avea o ură nesecată asupra întregii rase umane. Dar gura lui, care de obicei era toată o grimasă, se lărgi nesperat într-un zâmbet pentru Patience. Storm îl auzi chiar spunându-i

„Draga mea”… Şi acum venise rândul lui Big Earl. Storm o studia din nou pe această femeie. Petrecuse toată noaptea cu ea în minte. Fusese o noapte de dorinţă, de frustrare, fără somn. Încercase să se ţină la distanţă de ea şi de gândurile legate de ea. Acum, privind-o, simţi că i se schimbă hotărârea. Părul ei era auriu şi adus spre faţă, tot aşa cum fusese şi cu o seară înainte. Corpul era la fel de apetisant. Îşi imagină cum ar fi fost dacă i-ar fi descheiat sutienul, iar rochia i-ar fi căzut de pe umeri. Nu purta bluză sau tricou pe sub salopetă. Era îmbrăcată decent, dar i se iveau braţele albe, care îi păreau de alabastru în lumina soarelui.

Simţi o nevoie iraţională s-o ia de lângă Kennedy, s-o ia în braţele lui şi s-o ţină strâns. În mod deliberat se întoarse.

Începu să funcţioneze prima macara. Activitatea se relua încetul cu încetul.

Aşezat pe spate, Storm urmărea braţul macaralei, care despica cerul până ajungea deasupra carenei de la *Premium Life*, o ambarcaţiune sponsorizată de *Premium Brewing Company*. Soarele strălucea pe carena care fusese scoasă de pe trailer.

Ea se balansa deasupra apei, apoi i se dădu drumul să cadă. Echipajul, care purta echipamente negre cu

garnitură galbenă sari pe digul suspendat. Primul vas din acea zi era gata de pornire. În sfârşit, privirea lui Storm se opri asupra lui Patience, care era acum în compania lui Earl şi a pilotului acestuia. Storm urmări cum Kennedy întinse o mână lateral şi barca lui, *Quality Tool,* proiectată de Dave Wilkes, era pusă pe linie. Patience scoase o bucată de hârtie şi un creion. Puse hârtia pe capota unei maşini şi începu să deseneze. Earl şi pilotul lui studiau desenul peste umărul ei.

— Vezi, aşa trebuia, sări Red, adresându-i-se lui Earl de parcă ar fi fost greşeala acestuia. Hai să scoatem bebeluşul ăsta de aici. Storm îşi şterse mâinile pe o cârpă cam murdară de uleiul de la motor, pe care şi-o pusese pe undeva, la curea. Se aşează pe puntea *Tunetului* să urmărească încălzirea motorului de la *Premium Life.* Pete se înfiora la auzul zgomotului puternic al motorului hidroplanorului. Îşi întoarse privirea de la Kennedy, mai făcu câţiva paşi şi simţi alţi ochi aţintiţi asupra einişte ochi care ardeau mai tare decât razele soarelui şi erau mai fierbinţi decât asfaltul care se topea sub picioarele ei. Se opri şi ochii îi rămaseră fixaţi asupra punţii stacojii, apoi se opriră asupra lui Storm, care o privea. Stătea cu picioarele desfăcute, cu mâinile în şolduri. Părul îi cădea în dezordine asupra sprâncenelor, ajungându-i până la guler, unde se cârlionţa deodată. Era îmbrăcat ca şi restul echipajului cu o bluză albă, având inscripţia *Storm's Thunder* pe spate; cu numele lui cusut pe unul din buzunare şi cu pantaloni albi, cu bandă laterală roşie. Ea rămase să se uite la el simţindu-se ca fixată de sol.

— Se rezolvă? o întrebă Storm.

— Ce să se rezolve? Cu o mişcare din bărbie, el îi indică *Quality Tool*

— Problema lui Earl. Pete îşi ridică încet capul spre el, surprinsă că el îi cerea să divulge un secret.

— Are vreo problemă? Storm dădu din cap şi se declară învins.

— Dave ar fi mândru de tine. Pete zâmbi şi-şi puse mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Dave se mândreşte cu mine, de foarte multă vreme.

Râzând încet, ea îşi forţă picioarele să se mişte şi se îndreptă spre *Premium*. Uitându-se înapoi, îi admiră corpul lui Storm. Ca designer şi ca femeie, aprecia frumuseţea naturală şi liniile perfecte ale corpului lui Storm. Până în cele mai mici detalii, el arăta perfect. Carena lui *Premium* coborî în apă. Literele cu care îi era inscripţionată denumirea străluceau în soare. Făcând semne cu mâna înmănuşată, pilotul arăta că era gata de start. Trecu pe lângă semnul care marca zona de trei pătrimi. La prima întoarcere făcu o mişcare largă şi apăsă pe butonul care declanşa azotul. Cu o izbucnire de forţă şi viteză, *Premium* lăsă în urmă o cascadă de apă. În zona podului, unde avusese loc cu o zi înainte accidentul lui Storm, se văzu spuma care rămânea în urmă, despicată ca o coadă de cocoş. Când reapăru, mergea pe suprafaţa râului ca pe sticlă. *Va prinde o viteză foarte bună*, se gândi Pete. Mâna ei se odihnea pe spatele trailerului: încât numai palma făcea contact direct cu suprafaţa. Ea simţi oţelul vibrând din cauza trepidaţiilor de la motorul care tocmai se pusese în funcţiune şi zâmbi. Storm văzu acel zâmbet reflectat pe faţa ei. I se îmbujoraseră uşor obrajii şi în ochi îi dansau luminiţe. El se încruntă. Pentru ea totul însemna pasiune, nu era numai munca pentru Dave. Era atrasă de lucruri mai profunde decât exteriorul bărcilor; o interesau în egală măsură primejdia şi furia acestora când se rupeau de mai. Storm simţi că fascinaţia lui pentru această femeie căpăta aspecte deosebite, ca un fior pe care nu-l poţi stăpâni.

— N-ar fi trebuit să mai cedeze şi căldura asta? întrebă Pete, fără a se adresa cuiva în special. Privirea ei se ridică spre pereţii depozitului. Acolo se construiseră duşuri. Aerul canicular de afară, îţi tăia orice chef de muncă. Buclele ei care îi înconjurau faţa frumoasă se umeziseră de atâta transpiraţie şi i se lipiseră de tâmple.

— Asta ar trebui să te ajute, auzi ea vocea lui Storm. Ea se întoarse rapid cu scaunul şi-l văzu îndreptându-se spre ea cu un ventilator în mână.

— Am crezut că vine Randy, spuse ea. Societatea de echipamente *Jamison* era un complex de clădiri. Storm îşi petrecuse după-amiaza la telefon, într-un birou, încercând să găsească un sudor autorizat. Red şi alţi şase membri ai echipajului lucraseră cu Pete la depozit, în această zonă, care era liberă. Storm lăsă să cadă o cheie pe vraful de hârtii de pe biroul ei, pentru a nu fi luate de curentul făcut de ventilator.

— S-a întors Randy? întrebă Storm. Pete se încruntă.

— L-am trimis să aducă nişte piuliţe. Nu s-a întors?

— Nu ştiu. Nu este cel de acolo?

Storm se întoarse să se uite la blondul musculos, indicat de Pete.

— Nu, ăla e Ricky.

— De unde ştii să-i deosebeşti? Eu nu pot s-o fac. Îi spun Randy toată ziua şi el îmi răspunde. Pete îşi ridică faţa pentru a primi aerul de la ventilator şi-şi închise ochii cu un oftat.

— Scrie Randy pe echipamentul lui.

— Asta pentru că nu-şi poate păstra lucrurile în ordine şi le ia pe ale fratelui lui. La început, ea citise ce scria pe bluzele lor. Dar acum, ştia că Burt Winters era cel înalt, care avea treizeci şi unu de ani; Abe Ferris avea chelie; Frank Ulrich era tipul care la fiecare cuvânt rostea' un „da, doamnă", ori de câte ori i se adresa ea şi Marty-nu-i reţinuse celălalt nume-era cel care dădea aparatul de radio la maximum. Ricky şi Randy Stevens erau gemeni şi veneau din California. Pete nu găsise nimic prin care să-i deosebească. Apoi, începu să râdă, gândindu-se că era ca şi cum ar fi întâlnit unul singur şi s-ar fi minunat în tot timpul ăsta cât de mult seamănă acest om cu el însuşi. Râsul îi încetă când Storm apăru în spatele ei.

— Ce faci aici? Cuvintele lui îi răvăşiră părul. El îşi puse mâinile pe masa la care stătea ea cu faţa şi o fixă între braţele lui. Părul lui bogat îi producea palpitaţii uşoare, ca nişte aripi de fluture.

— Tremuri, murmură el. E al dracului de cald, iar tu tremuri.

Am frisoane, se gândi ea. E o diferenţă. Pete observă momentul în care atenţia lui se schimbă de la schiţele lor la vena care pulsa pe încheietura mâinii ei. Îi urmări cu atenţie cursul pentru a descoperi, mai apoi, o explozie de pistrui pe umărul ei. Când îşi întoarse capul, bărbia ei aproape că îl atinse şi ea rămase o secundă uitându-se în ochii lui. Candoarea privirii ei îl făcu să-şi schimbe direcţia privirii. El se întoarse şi-şi introduse mâinile în buzunare.

— Deci, în ce stare ne aflăm? o întrebă el.

Ne aflăm de fiecare parte a unui zid invizibil, se gândi Pete*. În întuneric. Până o să aflăm ce avem în faţă.*

— Ai găsit sudor?

— Am găsit unul.

— Înseamnă că mergem pe calea cea bună. El se uită peste calculele făcute de ea.

— Ai făcut toate estimările?

Ea dădu din cap. Punându-şi picioarele pe cea mai joasă stinghie de la scaun, îşi lăsă coatele pe genunchi şi bărbia pe palme.

— Am terminat. M-am pregătit pentru mai multe variante.

— Şi dacă atunci când te uiţi înăuntru găseşti ceva mai rău decât ai presupus?

— Nu există posibilitatea asta. Convingerea ei era deplină. Storm o întâmpină prin ridicarea sprâncenei. Femeia asta voia să-l scuture bine. Să-l ia de umeri şi să-l scuture până când zona îngheţată de la exterior s-ar sfărâma şi el, omul, ar ieşi de acolo.

— De fapt, cred că tu nu vrei să admiţi o asemenea posibilitate, îi spuse el.

— Bine, poate că aşa este. Mie îmi este foarte clar că există stricăciuni în interior. Se uită direct la Storm, nu se uită la barcă, nici la planurile pe care le făcuse.

Ireparabil? Nu-mi vine a crede. El se lăsă pe spate, până când atinse peretele cu umerii. Cu picioarele puse unul peste celălalt, îşi aprinse o ţigară.

— Din experienţă ştiu că nu poţi face ca lucrurile pe care ţi le doreşti să fie adevărate. Nu poţi transforma

imposibilul în posibil.

— O, dar eşti pesimist, nu glumă, îi spuse ea. Dacă zâmbetele ei ar putea fi păstrate în vreun fel anume, le-ar aduna, se gândi Storm. Eu sunt o optimistă, Storm.

Niciodată nu amân un picnic până când nu începe ploaia.

— Nu ştiu de ce am sentimentul că ai putea fi udă până la oase şi să continui să juri că n-ai simţit niciun strop. El nu ştia ce să mai creadă; femeia asta voia să-i repare barca sau sufletul? îi era teamă că le considera totuna.

— O să mă ocup cât pot de bine, de toate, Storm, îl asigură ea.

Red apăru în acel moment. Şi ultima bucată de aluminiu fusese desfăcută. Pete se ridică de pe scaun şi-l urmă pe Storm la carenă. Se opri, rămânând între proprietar şi şeful echipajului. Erau tăcuţi cu toţii. Apoi Red le explică în câteva cuvinte ce se descoperise. Pete le simţi privirile aţintite asupra ei. Ea îşi schimbă privirea de la stânga la dreapta, apoi se uită în sus.

— Nu e chiar atât de rău… apoi vocea i se înăspri. E şi mai rău.

— Mai rău decât… Pete îi zâmbi:

— Decât ar fi putut fi.

— Hai să punem punctul pe „i”, fetiţo, sări Red. Ar fi putut să ia foc. Sau să se scufunde la fundul râului Detroit. Dar nu s-a întâmplat aşa, mai pluteşte încă. Şi asta înseamnă că am avut noroc?

— Cam aşa ceva, Red. Hai să luăm numai partea bună a lucrurilor: Pete începu să râdă văzând cum acest om cu părul de culoare roşiatică se străduia să-şi smulgă şi ultimul fir. Storm încerca să ignore acest dialog. El apreciase corect avaria şi era sigur că nu se putea repara totul până duminică.

— Aici e buba, îi spuse Pete, venind sub carenă şi atingând corpul bărcii. Axul principal. El susţine suportul şi trebuie reconstruit complet. Ea trecu lumina unei lanterne peste scheletul fisurat. Putem lăsa restul aşa,

putem pune nişte suporţi şi să adăugăm câteva console. Asta va duce la mărirea greutăţii, dar pe Detroit, greutatea va fi în favoarea ta.

— Patience, o întrerupse Storm. Asta nu mai este ploaie, este de-a dreptul un muson.

— Adevărat? Ea îl privi amuzată. E ciudat, dar nu simt niciun strop. Şi, de aici începu totul.

Se hotărâră să muncească serios în pofida caniculei. Sfidară timpul, pentru că erau presaţi de el. Erau întrerupţi numai de către lucrătorii lui *Jamison.* Atenţia le fu distrasă de un zgomot de uşi trântite. Pete privi spre uşile de acces. Când cei ce treceau prin faţa lor îşi terminară pendularea, ea putu distinge doi oameni care purtau uniformele de la *Premium* şi un altul, care aparţinea companiei *Coastal,* îmbrăcat în verde şi galben. Veniseră cu daruri-patru porţii de pui prăjit, băuturi răcoritoare şi bere rece. Cu toţii subscriseră dictonului atât de răspândit printre piloţi *„învinge-ţi adversarul pe apă, nu la mal"* şi rămăseseră să dea o mână de ajutor. La scurt timp după ce fură aruncate oasele de pui şi cutiile de bere, figura lui Pete se întunecă şi ea îşi ridică privirile în sus, la figura ciocolatie, cu părul blond.

— Eşti Ricky sau Randy?

— Ricky. El îi arătă locul unde ar fi trebuit să fie înscris numele lui, dar uită că-şi scosese cămaşa. Cu un zâmbet care-i expuse dantura perfectă a unui model ce prezintă tipuri noi de pastă de dinţi, el alese un pix de pe masa lui Pete şi-şi scrise numele pe pieptul gol. Ea începu să râdă şi refuză berea cu care o îmbia el, întrebându-se de ce făcea oare pauze atât de des. Întorcându-se, îl văzu pe Marty dansând. Văzu toţi oamenii adunaţi în jurul *Tunetului* şi încercă să-şi lămurească problema. Era aproape imposibil, la prima vedere, să concentrezi o asemenea masă de oameni într-un spaţiu atât de mic. Se uită la ceasul de pe perete, al cărui indicator arăta aproape cinci. *Jamison* plecase din oraş şi cel care îi ţinea locul le spusese că nu-i putea lăsa să stea după ora şase, fără autorizaţie.

— Ricky, murmură ea. Dacă Storm întreabă de mine, spune-i că mă întorc imediat.

— Unde te duci?

— La birouri. Am o idee. Se întoarse peste o jumătate de oră, simţindu-se minunat, aşa cum nu se simţise de când sosise de la Seattle. Se uită spre acea aglomeraţie de corpuri, căutându-l pe al lui Storm. Zărindu-i picioarele lungi, Pete se urcă pe trailer, pentru a ajunge mai aproape de carenă.

— Storm? El se dădu un pas înapoi şi se întoarse cu faţa la ea. Rămaseră uitându-se unul la celălalt. Atât de aproape. Pete îşi ţinu respiraţia, apoi oftă. Zâmbind, el îi atinse faţa uşor, trasându-i o dungă cu degetul.

— Grăsime, murmură el. Îşi lăsă degetul să cadă pe bărbia ei, iar apăsarea lui îi desfăcu uşor buzele. M-ai chemat?

— Da. Ea râse încet. El veni aproape de ea. L-am găsit pe *Jamison*, Storm. Putem sta toată noaptea. Ochii lui înconjurară alene toată zona, apoi se concentrară din nou asupra ei.

— Storm? M-ai auzit? Nu trebuie să părăsim locul la ora şase. Putem continua munca. Am mai câştigat alte douăzeci şi patru de ore. O zi întreagă, deci. De ce nu se bucură? se întrebă ea. De ce se încruntă? Storm! La naiba, de ce nu răspunzi?

— Patience. Nota de regret care răzbătea din glasul lui o contrarie. Ai spus ora şase.

— Şi acum îţi spun că mai avem încă douăzeci şi patru de ore la dispoziţie. Uită-te la ei! Ea îi arătă pe Ricky şi pe Marty şi-l găsiră şi pe Abe, retras lângă un perete. Nişte oameni atât de buni. Ar fi mai bine ca acei care au venit aici de dimineaţă să se ducă la culcare. Îi păstrăm pe cei nou veniţi. Stabillim nişte liste cu schimburi şi lucrăm fără oprire. Ştii doar că aşa face toată lumea. Nu este sezon în care echipajele nu muncesc măcar o noapte.

— Şi tu? Tu când o să dormi? Sau să mănânci? Noi nu putem lucra fără tine, fără cifrele tale blestemate.

— O să dorm eu, sau n-o să dorm deloc. Dar el îi

interzise cu desăvârşire.

— Oh, zise ea, lovind puternic cu pumnul în carenă. Eşti atât de încăpăţânat!

— Hei, mai terminaţi odată, se auzi o voce din interiorul capsulei metalice.

— Îmi pare rău, Burt, îi spuse Pete. Domolindu-şi vocea, îi spuse lui Storm:

— Ştii, Storm, lucrurile se aranjează numai dacă omul vrea să le aranjeze. Tu poţi fi, la un moment dat, propriul tău inamic. Red ieşi din carenă şi se uită cu interes la cei doi.

— Ce naiba tot sporovăiţi acolo? Pete trase aer în piept, înainte de-ai relata situaţia.

— L-am găsit pe *Jamison*. A spus că putem lucra toată noaptea. Storm are ceva împotrivă. Red îl privi pe Storm, apoi îl întrebă:

— Ce naiba ai, Storm?

— Patience nu poate respecta programul ăsta. Din glasul lui răzbătea o notă de hotărâre, iar figura îi era întunecată. Red nu avea nevoie de vorbe; ştia să citească feţele oamenilor. Ceea ce se vedea acum pe faţa lui Storm era indignare.

— Uită-te la Ricky, îi spuse ea lui Red. Omoară timpul şi e deja la a cincea bere. Dă-i o cheie şi poate să înceapă să strângă şuruburile de la spate.

— Are dreptate, Storm, îi spuse Red scărpinându-şi capul. Se mai întâmplă. Ştii bancul cu Bill cel fioros, care a sfârşit într-o grădină, mirosind trandafirii?

Storm îşi trecu o mână peste faţă:

— Da, îl ştiu.

— Eu nu, interveni Pete. Ce este cu Cantrell şi grădina de trandafiri?

Figura lui Red se însufleţi deodată, pentru că îi plăcea foarte mult să vorbească despre vremurile trecute. Începu să spună povestea, iar Storm să se întrebe ce va zice Pete. Ea îl abordase cu duritate, sugerându-i că nu era prea interesat de soarta bărcii. Nu avea niciun fel de scuză, de fapt. Anul trecut mersese din distrugere în

autodistrugere, iar anul acesta se mulţumise cu auto-apărarea. Ea avea dreptate.

Storm se uită la cei doi. Patience şi Red.

— Bine, spuse el. Ai câştigat. Hai să stabilim un program convenabil şi pentru tine. Părăsiră trailerul, iar Storm se îndreptă spre birou. Red îi bloca drumul lui Pete.

— Pot să te ajut cu ceva, Red? întrebă ea.

— Da, spuse el, şi aruncă o privire peste umăr. Explică-le gâsculiţelor ăstora ce ai de explicat, pentru că te mai aşteaptă încă.

— O, era să uit. Vor permise pentru cursele de duminică.

— Asta vrea şi tot restul lumii.

— Da, dar lor le-am promis.

— Ei, dacă le-ai promis, dă-le tu. Ştii cumva să tratezi şi gripa? Dacă tot te ţii de acte de binefacere.

— *Jamison* nu este în oraş. Ele-spuse Pete făcând un gest larg către cele două fete care îi admirau de zor pe gemenisunt recepţionera şi secretara lui. Cred că-ţi dai seama că am fost şi eu ajutată până să-l găsesc pe *Jamison*.

— Ei, atunci cred că ştii de unde se obţin permisele.

— Păi, eu am unul.

— Şi nu vii la curse?

— Sigur că o să vin. O să mă descurc eu cu intrarea. Red pufni în râs.

— Şi tu ai unul, îi spuse Pete.

— Da, ai dreptate. Am şi eu unul. Ştii, eu sunt cea mai importantă piesă de pe barca asta. Toţi aşteaptă să fiu în ziua competiţiei. Ştii, în caz că este nevoie de mine.

Pete începu să râdă.

— Nu-mi imaginam că există careva să te poată ţine departe de locurile astea duminică.

— Bine, atunci ia şi permisul meu.

— Ei, dar mai am de rezolvat şi problema fratelui meu… continuă Pete.

— Fratele tău? Oricât ar fi plănuit el vreodată s-o refuze pe fată, îşi dădu seama că îi era imposibil. Da, pentru fratele tău va trebui să rezolv în vreun fel.

— Eşti un scump, Red, şopti ea. El se uită ameninţător:

— Nu, nu sunt. Sunt un tip dat dracului. şi te rog să nu uiţi asta.

— Ce faci? o întrebă Storm. Pete îl urmărise venind dinspre depozit, spre locul unde stătea ea, pe podea, cu picioarele întinse şi spatele sprijinit de perete. Ea îl trecu în revistă din cap până în picioare, apoi îi întâlni ochii obosiţi şi îngrijoraţi.

— Sunt într-o stare aproape bună. Pete îşi drese glasul uşor. Cât e ceasul?

— Trei şi un sfert. El se aşeză alături de Pete, cu coatele pe genunchi.

— E bună la ceva? întrebă el arătând spre gustarea ei.

— Cola e caldă şi puiul rece. Pete îşi închise ochii, încercând să facă abstracţie de zgomotele făcute de uneltele metalice, de vocile de bărbaţi care schimbau instrucţiuni, de paşii care răsunau pe beton şi se bucură de faptul că avea câteva clipe de răgaz alături de Storm.

— E aşa de bine fără Marty şi aparatul lui de radio, spuse ea oftând. Deschizând ochii, ea îl întrebă pe Storm: Ce crezi, el nu avea de gând să doarmă câteva ore, după ce ajungea la hotel?

Storm zâmbi şi o aprobă, iar zâmbetul îi lumină toată faţa. Nu încerca să uite să zâmbească. Cu toate acestea, atenţia şi precauţia îi guverna toate mişcările. După fiecare privire sau atingere a mâinilor o studia atent. Dar putea încă să zâmbească.

— Eşti epuizată. Îşi puse degetul arătător pe umbrele care i se conturaseră sub ochi. Burt pleacă în câteva minute. Te trimit cu el.

— Nu. Pete se îndreptă imediat. Mai pot lucra câteva ore. Vorbesc foarte serios.

Se trezi mai târziu în braţele lui Storm. Încercând să se trezească, observă faţa lui nebărbierită.

— Cum am ajuns aici? se întrebă ea, încă pe jumătate

adormită.

— Ai adormit, pur şi simplu. Storm îi aruncă o privire îngrijorată. Spuneai că mai rezişti încă câteva ore? După o jumătate de oră te-ai prăbuşit de pe scaun.

— Ei, poate că am exagerat puţin. Unde mă duci?

— La culcare. Ea oftă:

— Cât eşti de atent.

— Nu sunt atent deloc, dar e cazul să te odihneşti. O puse pe locul din faţă al maşinii, parcate la depozit. Pete îşi lăsă capul pe spate, pe perna maşinii demodate, pe care se mai afla o cămaşă veche şi nişte cârpe.

— Nu mă lăsa să dorm prea mult, Storm. Am atâtea de făcut…

— Ce, ţi-e frică să nu i se oprească respiraţia? şopti Red. Ochii lui îl urmăreau atent pe Storm. Parcă eşti o mamă care-şi veghează pruncul. Storm continuă să-i vegheze somnul lui Patience. Stătea culcată pe o parte, iar pielea îi strălucea ca o perlă. Şuviţele de păr, care îi căzeau pe faţă, păreau nişte urme de miere. Părea atât de fragilă, la prima vedere, încât nu te puteai gândi că avea atâta putere de muncă şi perseverenţă. Respira uşor, cu buzele întredeschise. Nu avea nimic întipărit pe figură. Dormea profund, fără vise, aşa cum numai un om epuizat poate să doarmă. Pete dormi din nou în după-amiaza următoare, prinzând cam două ore de somn pe acelaşi scaun de vinilin. La miezul nopţii îşi mai verifica încă cifrele, deşi o făcuse de câteva ori, nefiind sigură pe ea. Creierul îi era obosit, iar nervii încordaţi. Viaţa lui Storm depindea de calitatea muncii ei. În loc să-l ajute, dacă nu era atentă, putea să-l ucidă. Echilibrul. Dacă adăuga o consolă pe dreapta, trebuia s-o adauge şi pe stânga, pentru a se menţine centrul de gravitate. *Tunetul* se va ridica în mod corect? Pe o pernă de aer? Fluxul de aer va fi cel necesar? Nişte degete puternice se strânseră în jurul mâinii care îi sprijinea capul. Pete îşi lăsă corpul să cadă pe pieptul lui Storm.

— Cred că ar trebui să te odihneşti puţin, draga mea,

murmură el. Ea se lăsă condusă.

— Am marcat piesele noi, Storm. Să fii atent, să pui fiecare piesă aşa cum este marcată de mine. Cuvintele ei erau ca o adiere. M-ai auzit?

— Te-am auzit. Trebuie să pun piesele acolo unde trebuie. Nu este aşa de complicat. Trecură de căruciorul cu piesele de schimb, îndreptându-se spre parcare. Cu trupul slăbit, dar cu mintea trează, Pete încerca să se împotrivească.

Nu voia să se culce acum.

— N-am de gând să mă culc acum, nu simt nevoia.

— Pe naiba. O ridică la înălţimea lui, înfigându-şi degetele în braţele ei. Ştii că nu prea mai am răbdare? Tu vrei întotdeauna să faci ceea ce crezi tu că ar fi mai bine. Noaptea trecută te-am cărat în braţe, deşi am nişte coaste rupte. Dar dacă nu vii cu mine acum, îţi jur că voi repeta gestul. O trase afară, în noaptea fierbinte. Şi ea văzu camioneta Greyhound aşteptând în parcare. Ricky a adus oamenii de la depozite. Au un pat adevărat aici, aer condiţionat şi apă caldă. Pete îl urmă pe Storm în interiorul cu nuanţe de alb şi albastru. Era atât de multă răcoare şi curăţenie. Şi linişte.

— Aici este baia, îi spuse Storm. Când ai nevoie de apă, apasă pe butonul ăsta, pentru a pune pompa în funcţiune. Pereţii erau albi, covorul de un albastrudeschis, iar restul mobilierului era în nuanţe roşiatice.

— Ăsta este dormitorul. Şi apoi arătă spre capătul camionetei. Iar Ricky a adus şi un frigider. Pete se strecură în baie, dornică să-şi înfunde mâinile în apa fierbinte, să-şi săpunească trupul.

— Trezeşte-mă peste două ore, da? Atunci verific din nou unghiul de atac şi ataşez carena. Ieşi din baie cu faţa îngropată într-un prosop. Ştii ceva? Cred că vom reuşi. Când văzu că nu primeşte niciun răspuns, lăsă prosopul să cadă. Storm?

El plecase însă şi ea rămăsese singură. Privirea îi alunecă spre patul larg, care umplea toată încăperea. Chiar dacă salteaua era subţire, era oricum mai moale

decât scaunul îmbrăcat în vinilin. Descoperi aşternuturi curate sub pătura albastră şi îşi imagină cum se va acoperi până la bărbie. Scoţându-şi salopeta, Pete se opri un moment. Nu putea dormi goală pentru că avea obiceiul de a se dezveli în somn, dar nici cu hainele murdare nu putea dormi. Se uită de jur-împrejur şi văzu ceva care semăna a dulap. Casca de concurs a lui Storm se afla deasupra. Pe umeraşe erau atârnate salopete albe şi câteva alte lucruri. Luă o cămaşă de pe umeraş şi o îmbrăcă.

Storm ajunse la camionetă, apăsă cu mâna mânerul acesteia, apoi lăsă mâna să-i cadă în jos. Îşi scoase pachetul de ţigări din buzunarul de la piept. Scoase o ţigară din pachet şi o fumă fără grabă, urmărind cerul şi zorii care urmau să apară.

Era obosit, frânt, şi îl ardeau ochii de nesomn. Dar, în interiorul camionetei era întuneric, ceea ce însemna că Pete mai dormea încă. Era foarte atent cu somnul ei. Dacă l-ar fi auzit intrând şi s-ar fi ridicat, el n-ar mai fi putut rezista. O dorea. O dorea ca femeie. O dorea alături de el, urmărind un spectacol nocturn. Voia să fie tachinat de ea, aşa cum numai femeile ştiu s-o facă. Ar fi vrut să fie cu ea la ora asta, să aştepte împreună venirea zorilor. Gândindu-se la ei doi ca la un posibil cuplu, simţi că i se redeschid vechile răni. Nu, îşi spuse el. Fără iubire. Simţi nevoia şi nu era pentru prima oară-s-o înjure pe Abbie. La naiba, se gândi el. De ce n-ai fost mai atentă când ai traversat? Unde te uitai? El nu-şi dorise niciodată să fie singur. Să fie gol de orice sentimente. Mânia lui pieri la fel de repede cum se şi aprinsese. Simţea o povară deasupra capului. Era iraţional s-o înjure pe Abbie. Nu va putea uita niciodată cum se întorsese, după înmormântare, în casa lor, acum goală, şi voise ca ea să apară de undeva şi să-l mângâie, în timp ce el plângea cu sughiţuri. Când se îndrăgostise de Abbie, îi dăduse şi inima lui în grijă. Nu mai putea risca asta cu nimeni altcineva.

Nici nu-şi dădu seama că a adormit stând în picioare. Involuntar se lăsă pe genunchi. *Du-te în pat, prostule*, îşi spuse el. *Nu-ţi mai poţi ţine nici capul sus.* Deschise şi

închise uşa încet şi-şi lăsă ochii să se obişnuiască mai întâi cu lumina slabă, înainte de a se îndrepta spre dormitor. Zorii care se iveau aruncau o lumină palidă în încăpere şi el văzu că Pete îi purta cămaşa. Era un gest de un erotism profund. Ea dormea pe burtă, cu amândouă mâinile împreunate pe pernă. Cuvertura bleu îi punea în evidenţă formele subţiri.

Cu paşi ca de pisică se apropie de pat, scoţându-şi cămaşa. Apoi urmară pantofii: Ridică un colţ al cuverturii. *Dumnezeule*, se gândi el. Cămaşa îi era ridicată până la umeri şi-i expunea sânii şi pielea atât de moale, încât îi trebui multă putere să se reţină. Slipul de culoarea pielii îi scotea în evidenţă cele două aluniţe pe una din fese. El oftă, lăsă cuvertura la loc şi se culcă pe partea de pat care era acoperită de aceasta. Rămase acolo, în linişte, privind-o, până când imaginea se estompă şi el adormi.

Pete se trezi cu soarele în faţă. Ceea ce văzu în faţa ochilor ei îi aduse o căldură ciudată în vene. Era Storm. Fără a se mişca deloc, ea începu să-l privească. Ţinea perna în braţe, iar unul din pumni îi era îngropat în centrul ei. Era întins pe spate, cu cealaltă palmă deschisă, odihnindu-se pe bandajul care îi traversa pieptul. Pielea lui bronzată contrasta puternic cu albul bandajului. Faţa îi era întoarsă către ea şi pe maxilarul inferior avea un început de barbă. Pete îşi uni ambele mâini sub pernă, pentru a nu face ceea ce ar fi vrut să facă.

Încet, dădu pătura la o parte şi se dădu jos din pat, lăsând cămaşa largă să-i mângâie coapsele. Dacă Storm dormea aici, ea ar fi trebuit să fie la lucru, la depozit. De ce oare n-o trezise când intrase? Ei, dacă s-au gândit că se pot descurca şi singuri, fără ea, atunci putea să-şi facă şi cafeaua în linişte. Se mişcă fără zgomot prin bucătărie, umplând cafetiera cu apă. Apoi îşi puse bărbia pe mâinile încrucişate şi urmări lichidul care începu să fiarbă. Mirosul de cafea îl trezi. Deschise ochii, aşteptându-se ca ea să fie întinsă alături, dar spre surprinderea lui, găsi patul gol. Ridicându-se în coate, cercetă camera înainte de a-i vedea picioarele lungi în bucătărie.

Pete termină cafeaua şi luă cana cu ea în dormitor, pentru a-şi aduce hainele. La început nu remarcă decât că Storm se mutase spre centrul patului. Apoi ochii lui leneşi o întâmpinară. Ei îi sări inima. Cu amândouă mâinile, ea apucă cana cu cafea pe care o adusese şi se propti cu umărul în cadrul uşii.

— Bună dimineaţa.

— Cu siguranţă aşa va fi. Dumnezeule, fata asta ştia câţi nasturi a lăsat neîncheiaţi? Privirea lui cuprinse zona mai întunecată dintre sânii ei. Invidia materialul cămăşii, care o atingea în nişte zone pe care el ar fi dat orice să le poată atinge.

Gulerul era ridicat la spate şi se deschidea spre umeri, lăsând să se vadă gâtul lung.

— Vrei cafea? îl întrebă ea. Storm dădu din cap. Ea se apropie de marginea patului şi-i întinse cana.

— Uite, ia-o pe a mea. Dar Storm îşi dorea cu totul altceva. În loc să-i ia cana din mână, el îi luă încheietura şi o ajută să-şi pună cana pe măsuţa laterală. Apoi o trase încet către el, permiţându-i să se eschiveze sau să vină de bunăvoie spre el. Ea veni. El nu-şi putea lua ochii de la sânii ei, destul de pronunţaţi sub materialul întins. Cu mâna dreaptă îi înconjură genunchii, aducând-o foarte aproape de el. Niciunul nu vorbea. Amândoi aşteptau. Amândoi erau nesiguri, dar de lucruri diferite. Pledoaria tăcută a ochilor lui o convinse să-şi ofere o şansă şi ea îi acordă permisiunea cu un zâmbet uşor.

Mâinile lui se ridicară spre sânii ei. Degetele lui coborâră apoi mai jos, ajungând sub banda de elastic a slipului ei. În această poziţie, cu palma pe spatele ei şi degetele undeva sub sâni, Pete simţea că Storm îi captează bătăile inimii. Încet, el îi manevră corpul în aşa fel, încât şoldurile se sprijiniră pe pat, spatele i se arcui şi buzele lor fură foarte aproape. Storm îi simţea respiraţia. Degetul lui făcu un popas pe sânii ei întăriţi şi Pete se înfiora. Uluită, ea îi căută buzele, care o aşteptau. Storm îi sărută degetele şi pe ea o trecură fiori de plăcere. Gemând uşor, Pete îşi duse mâna la buzele lui, apoi cu aceeaşi dorinţă

nebună, buzele lor se regăsiră într-un sărut prelung. Pete se simţi deodată pătrunsă de o sălbăticie pe care n-o mai cunoscuse vreodată. Ea îi simţea dorinţa. Mâna lui îi învăluia sânii.

Ritmic, se căutară unul pe celălalt, împlinindu-se reciproc. În final, el întinse mâna şi-şi luă cana de cafea. Pete se ridicase. Respira adânc, amintindu-şi că n-a mai făcut-o de când gura lui a început s-o atingă. Când Storm începu iarăşi să-i astupe gura, o întrebă:

— Ce este aici? Sirop de arţar?

— Nu, este doar frişca şi o porţie dublă de zahăr. Cum îţi place cafeaua?

— Fără zahăr.

— Stai aici. Îţi aduc eu. Ea se întoarse cu cea de a doua cană, aducând-o la picioarele patului şi ţinând-o în aşa fel încât Storm trebui să se aplece ca să ia o înghiţitură. Apoi se trase înapoi, spre cadrul uşii, în aceeaşi poziţie, cu picioarele încrucişate unul peste celălalt. Se comporta de parcă n-ar fi avut loc nimic. În interior se simţea secătuită, dar… Bandajele lui deveniră un subiect uşor de abordat, în această situaţie.

— Te simţi mai bine? îl întrebă ea, arătând cu degetul. El îşi lăsă privirea în jos.

— Da, dacă mâine n-ar fi cursa asta blestemată, pe care o s-o pierd oricum, l-aş da uitării. El respiră adânc şi îşi ţinu respiraţia, testând nivelul durerii. Oricum, este mult mai bine. Pete se încruntă, apoi se uită din nou la cană.

— N-ai întrebat niciun doctor dacă ar trebui să porţi vreo centură, tinere?

— De fapt, am o întâlnire cu un medic mâine dimineaţă la ora zece. Dacă o să spună că este necesar, o să port.

— Bine. Privirea lui se opri asupra picioarelor ei. Privirea ei zăbovi asupra muşchilor atât de bine conturaţi, de pe pieptul lui. De ce nu m-ai trezit când ai intrat?

— Dormeai atât de profund. El zâmbi pentru că îşi aminti imaginea ei, dormind în patul lui. Îi reveni în minte

gândul că atâtea nopţi nu avusese la cine să se întoarcă. Am trimis toată lumea acasă. Partea ta de lucrare s-a terminat.

— Nu, încă nu. Mai trebuia să…

— Am avut noi grijă de ele. Facem asta în mod obişnuit.

— Vrei să spui că nu mai ai nevoie de mine? Storm înţelese întrebarea şi-i răspunse foarte hotărât:

— Nu. Dar, în acelaşi timp, se gândi că ea nu putea fi decât a lui. Ea era vie. Pulsul pe care i-l simţea în palmă se potrivea cu cel din pieptul lui. Şi, pentru prima oară de la moartea lui Abbie, el se felicită că n-a murit odată cu ea.

— Du-te la hotel, mănâncă ceva, dormi. Băieţii vor veni aici să termine câteva detalii şi s-o vopsească. Ne vedem mai târziu.

Pete coborî din camionetă în timp ce Storm începu să se bărbierească. Parcarea era goală, cu excepţia autobuzului. Uşa de la depozit era deschisă. Ea se strecură înăuntru. Locul era atât de gol şi de liniştit, încât paşii ei răsunau pe podea.

Tunetul se afla pe trailerul ei, luminată de o lampă fluorescentă. Nu mai era atât de impozantă ca altă dată, dar de atunci trecuse prin multe. Avea o cicatrice urâtă şi vopseaua îi lipsea pe alocuri. Se vedeau pe ici şi colo zone cu aluminiu nevopsit, care arătau ca nişte dinţi rari în gura unui om ştirb.

Dar, pe dinăuntru, era încă puternică. O scoseseră la lumină.

— Nu este gata încă, fetiţo. Ea nu auzise zgomotul maşinii care se oprise în parcare. Nu-l auzise pe Red intrând. Pete se întoarse şi se îndreptă spre el.

— Ai dreptate, Red. Îi trebuie o rochie nouă, înainte de evenimentul de mâine. Dar o să vă las pe voi să vă ocupaţi de asta. Pot să-ţi iau maşina până la han?

El scotoci prin buzunare după chei şi i le puse în palmă.

— Să vedem dacă va rezista.

— Trebuie să-i spui pilotului să nu tragă prea tare de

ea, îi spuse Pete, deschizând uşa maşinii.

— Bine, îi spun să nu tragă prea tare de ea. Pete se uită nedumerită la el. Ai grijă de el. Tu poţi fi cel mai potrivit om din viaţa lui, o atenţiona Red. Sau, cel mai mare rău posibil.

CAPITOLUL 4

Acasă, Pete se uita pe ferestrele de la şantierul *Burke*; la cabinele ambarcaţiunilor, la catargele înalte duse de curent. Şi la oameni. O mulţime de oameni veneau în număr mare în sâmbetele de vară. Vântul îi aducea multe amintiri lui Pete şi ea se gândea cu regret la aversiunea lui Storm faţă de propria lui copilărie. Erau locuri mai rele decât St. Claire Shores, se gândi ea.

După ce părăsise Societatea de echipamente *Jamison* în acea dimineaţă şi se întorsese la hotel, Pete se întâlnise în hol cu Chrissy Wagner şi acceptase invitaţia ei la masă. După-amiaza dormise cât putuse de mult; seara îşi făcuse o baie prelungită. Apoi îşi pusese salopeta la fundul bagajelor şi scosese din dulap o bluză şi o fustă care s-o facă să arate din nou a femeie. Acum acasă fiind, de abia aştepta să vadă întreaga familie, să le audă vocile, fără ca acestea să fie distorsionate de aparatură şi de distanţele mari. Casa era aproape de şantierul naval. Era vopsită în alb şi avea obloane verzi. De la ferestre se putea admira peisajul acela superb cu sute de bărci. Un gard înalt le asigura desfăşurarea vieţilor personale şi masca în acelaşi timp peisajele mai puţin atractive din port. Plină de entuziasm, Pete se grăbi spre terasă. Uşa se deschise şi Mary Burke îşi îmbrăţişa fiica.

— Tom, Tom, a venit. O, scumpa mea, ne-ai lipsit atât de mult. Cum este viaţa la Seattle? Hai, acum spune-ne adevărul, nu mai vrem să auzim nimic convenţional. Ştii că te poţi întoarce acasă dacă nu merge. Stai cu noi în seara asta? Nu ţi-am modificat deloc camera.

— Da, probabil că praful o să-ţi ajungă până la genunchi, de acum, observă Tom Burke. Vino, P.T., de-abia aştept să te îmbrăţişez.

Pete se aruncă de gâtul lui. Ca întotdeauna el mirosea foarte bine. Îşi închise ochii şi ştiu că foloseşte acelaşi *Old Spice* dintotdeauna, amestecat cu mirosul de tutun.

— Vine şi Phil? întrebă ea. Se aşezară la locurile lor, ca şi cum ar fi fost despărţiţi de luni întregi.

— Sigur că da. Marie luă o salată gata pregătită din frigider. Pete, aşază masa. El şi Lynn vor veni în câteva minute. Ultima oară când îi văzuse, Phil avea orez în păr şi Lynn era agăţată de braţul lui. Părăseau recepţia dată în onoarea lor şi îşi începeau luna de miere în Caraibe. Pete se mutase la Seattle după câteva zile. Îl văzu acum prin fereastră, îndreptându-se spre casă, cu soţia lui la braţ. Figura îi era luminată de o fericire împlinită. Masa se prelungi mult, pentru că toată lumea era dornică să pună întrebări, să primească răspunsuri şi să audă mici bârfe. Phil dădu la o parte farfuria cu desert şi punându-şi mâna pe stomac, mulţumit îi spuse:

— Hai să facem o plimbare, Petey.

Lynn o eliberă pe Pete de farfuriile pe care voia să le spele.

— Du-te, îi spuse ea. O s-o ajut eu pe mama. Du-te. Zâmbindu-i lui Lynn şi mulţumindu-i pentru ajutor, Pete ieşi pe uşa din spate, ţinându-l de mână pe Phil. În acea seară cerul era plin de stele. Begoniile umpleau zona cu mirosul lor minunat. Merseră aşa, în tăcere, o perioadă, ascultând numai zgomotul făcut de bărci. Se îndreptară spre cel de-al treilea atelier, unde se făceau reparaţiile. De cum intrară, simţiră mirosul acela, specific atelierelor închise, unde aerul nu circulă deloc. Cu doisprezece ani în urmă, în acelaşi loc, Pete învăţase să lucreze cu fibrele de sticlă. Îşi aminti ce greu îi fusese la început. Suprafeţele se cojiseră, pentru că ea nu scosese bulele de aer formate. Bărcile ei arătau de parcă le-ar fi frecat cu o mistrie.

— Mai încercăm o dată? o întrebă Phil.

— Sigur. Pete îşi dădu jos sandalele şi-l urmă pe Phil pe nişte trepte de beton. Luându-l de mână, ea se

încumetă pe o grindă care se balansa la aproape zece metri deasupra treptelor. Ţinându-şi echilibrul pe grinda lată de douăzeci de centimetri, ea simţi aceeaşi frică pe care o avea şi în copilărie. Ajunseră la sistemul de ventilaţie. Chiar şi acum, Pete se întrebă dacă tatăl ei ştiuse vreodată ce făceau cei doi copii ai lui. În timp ce alţi copii făceau cuiburi pentru păsărele, ea şi cu Phil îşi petreceau după-amiezile în acest loc, pe care-l considerau ca o fereastră deschisă spre lume. Pete îşi trase fusta sub picioare şi se aşeză. Privind afară, înţelese deodată de ce îi plăcuse atât de mult apartamentul pe care îl avea în Seattle. Şi acesta avea ferestre care dădeau spre golf, unde erau ambarcaţiuni cu pânze. În zilele fără vânt, bărcile de mare viteză despicau apa ca pe o bucată de sticlă. Ea şi cu Phil petrecură Câteva momente în linişte, fiecare cu amintirile lui. Cu un oftat, ea se uită spre Phil. Ochii lui serioşi o priveau fix.

— De ce mă priveşti aşa, Phil?

— Ne-ai părăsit, Petey.

— Ei, asta a fost cu zece luni în urmă, chicoti ea.

— Nu, de fapt… ne-ai părăsit de tot.

— Da, ştiu ce vrei să spui. Îşi trecu braţul pe sub al lui şi-şi lăsă capul pe umărul lui. Tu te-ai însurat, eu m-am mutat în alt loc. E ceva cu totul diferit. Eşti fericit?

— Eu, da. Cât despre tine…

— N-aş putea spune prea multe. Pete începu să se joace cu tivul fustei. Îmi lipseşte familia. Mă simt câteodată singură.

— Tu, te simţi singură? Luând-o de bărbie, Phil îi întoarse faţa către el. Este imposibil. Tu ai darul de a aduna oamenii în jurul tău.

— De a-i aduna?

— Da, de a-i aduna, spuse el. La docuri, la şcoală, la petreceri. Ceva din felul tău de a fi îi atrage. Îţi aminteşti că întotdeauna plecai de la petreceri cu cel puţin cinci prieteni noi şi cu alte douăzeci de numere de telefon?

Ei îi reveni în minte imaginea lui Storm, care ridicase acel zid între ei şi care o făcuse să-şi piardă încrederea în

ea. Un bărbat care nu voia s-o dorească.

Aplecându-se, Pete îşi rezemă tâmpla de cadrul deschizăturii, dar nu se concentra asupra peisajului. În viaţa ei necomplicată se ivise acest Storm Duchene, aducând cu el probleme atât de complexe. Ea nu greşise faţă de el, sau cel puţin nu greşise cu bună ştiinţă. El avea toate caracteristicile şi calităţile pe care i le atribuise ea în timpul în care-l studiase. Toate acestea erau încă prezente, dar importanţa deosebită şi neaşteptată a uneia din ele modificase întregul. Ea îşi imagină un bărbat cu toate calităţile, dar într-o proporţie greşită. Alungându-şi aceste gânduri, Pete se întoarse către fratele ei.

— Tata mi-a spus că ai renunţat la concursuri. Am fost surprinsă.

— Îmi lipsea Lynn. Iar tata nu mai poate avea grijă de şantier ca altă dată, chiar dacă nu vrea s-o recunoască. Şi aceste concursuri n-au fost niciodată prea importante pentru mine, nu m-am gândit că aş putea face carieră din asta. Le-am considerat întotdeauna ca pe un sport, un hobby.

— Un hobby deci, spuse Pete, căutându-se prin buzunare pentru a găsi permisul galben. Înseamnă că nu ai nevoie de ăsta.

— Ei, cum naiba să nu am nevoie. Phil îi smulse permisul din mână. Dacă nu mai concurez, nu înseamnă că nu-mi place să asist la concursuri. Citind numele înscris pe permis, Phil făcu ochii mari. Red Morgan? Este al lui?

— Da. Îl cunoşti?

— Toată lumea care are cea mai mică legătură cu concursurile astea îl cunoaşte. Tu de unde l-ai luat?

— I l-am cerut.

— Fii serioasă, Petey. Ăsta n-ar fi în stare de un asemenea gest.

— Te înşeli, Phil. Este…

— Un nemernic, completă Phil. Pete îşi aminti cuvintele lui Red, care fuseseră cam asemănătoare cu ceea ce afirma Phil. Fratele ei îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— O altă inimă adăugată la colecţie. Una de piatră însă. Se uită cu duioşie la sora lui. Rămâi aici la noapte? Mama aşa spunea.

— Ştiu asta. Dar mi-am lăsat toate hainele la hotel. Era o scuză care nu prea ţinea. Sau le putea spune că trebuie să fie la concurs încă de dimineaţă. Şi mai puţin plauzibil.

— O să trec pe aici să te iau la ce oră vrei. Cum ar fi putut să refuze? Putea să-i spună lui – sau mamei că Storm Duchene era la hotel și că trebuia să fie şi ea tot acolo? Le putea spune că văzuse ceva în ochii lui, care îi spunea că o va căuta seara? Fără a-şi da seama de gest, Pete îşi duse mâna la buze, amintindu-şi sărutul lor. Inima îi răspunse imediat, invadând-o cu un val de căldură.

— Pete? o trezi Phil din reverie. Văd că ne-ai părăsit cu totul. Dar pentru cine? întrebarea lui rămase fără răspuns. Ştii că mama va plânge. Pete dădu din cap şi-l îmbrăţişa.

— Voi rămâne aici peste noapte. *Eşti o laşă*, se complimentă ea*. Nu vrei să afli că el nu te-a căutat*. Dar Storm o căutase. Era ziua concursului şi era aglomeraţie la locurile de pornire. Erau peste o mie de persoane care agitau un steag şi-şi reclamau apartenenţa la club, la presă, sau la comisia pentru concursuri.

Oare ea va veni? se întrebă Storm. *Unde fusese cu o seară înainte? Toată noaptea*? Sunase în camera ei de foarte multe ori. Apoi îşi comandase o băutură la bar şi o luase cu el, în curtea interioară. Stând în linişte şi singurătate, o aşteptase să se întoarcă până spre ora două dimineaţa. Ea nu venise.

Acum Storm stătea pe puntea *Tunetului.* De obicei, în ultimele minute era o adevărată nebunie în rândul spectatorilor, dar de astă dată lumea părea destul de liniştită. O delegaţie oficială inspectase *Tunetul* şi-şi dăduse aprobarea pentru concurs. Motorul fusese instalat şi elicea era gata de start. *Coastal* se întorsese de la un test de rutină. *Premium* plutea liniştit.

— Salut, Stormy. Era vocea unui individ cu părul

roşu, cam durduliu. Îţi ţin pumnii, mai spuse el. Storm se uită puţin îngrijorat la ambarcaţiune.

— Duchene, îi spuse un altul. Am pariat o sută pe tine. Nu mă dezamăgi.

Storm îl salută pe străinul care ţinea o sticlă de bere în mână, întrebându-se de ce naiba se clătina într-o barcă, pe uscat. Acesta fu imediat detectat de organizatorii concursului. Se impuseseră restricţii în privinţa spectatorilor. Nu se fuma, nu se consuma alcool. Asta, până se scotea de acolo rezervorul de benzină.

— E 11, 30 Storm, îi strigă Marty din carlingă. Storm dădu din cap. Se făcuse tragerea la soţi şi împărţirea pe ambarcaţiuni, fiecare la o distanţă de cincisprezece mile. Din întâmplare*, Tunetul* era în sectorul A, programată să plece la amiază. Avea timp să se îmbrace şi să-şi limpezească mintea de toate gândurile.

După ce aruncă o privire rapidă asupra *Tunetului*, care era gata de plecare, Pete se opri la o altă barcă proiectată tot de Wilkes. Apoi plecă să-l caute pe Storm, trăgându-l pe Phil după ea. Ea ştia că imediat ce va pleca prima barcă, Phil va voi să rămână la secţiunea rezervată Marelui Premiu. Era o zi nemaipomenită, clară ca o bucată de cristal. Valuri mici ofereau o suprafaţă ideală pentru concurs. O briză uşoară adia feţele celor cinci sute de mii de spectatori care se aflau pe malurile râului, transformându-l într-o arenă sportivă.

Pete îl auzi pe Marty, care vorbea de închisoarea lor, care durase trei zile, la *Jamison*. Începu să râdă şi-l urmări cu privirea pe Storm, care era undeva la marginea apei. Simţi cum i se accelerează bătăile inimii. Era un bărbat nemaipomenit, se gândi ea. Era cel mai grozav tip de pe lume. Avea un costum alb, cu garnitură roşie, care îi scotea în evidenţă forma trupului. Materialul se mula perfect pe umerii lui largi, pe coapsele înguste şi picioarele lungi. Niciun desen realizat de mâna omenească nu putea imita frumuseţea simplă a muşchilor şi oaselor atât de perfect aranjate. Briza îi răvăşea părul cu delicateţe, de parcă ar fi

fost degetele iubitei. Îşi ţinea casca roşie, de concurs, sub braţ şi privea râul.

— Domnilor, vă rugăm să vă fixaţi ceasurile, se auzi o voce oficială, prin microfon. Pete îl urmări pe Storm cum îşi ridică încheietura mâinii. Deodată pentru ea nu mai există nimic şi nimeni în jur. Îl vedea numai pe Storm Duchene… cincisprezece secunde… şapte… şase… patru… trei… unu. Cinci minute până la start. El îşi activă cronometrul şi se întoarse în direcţia ei. Îşi puse casca pe cap, apoi apărătoarea. Pete încercă să facă un pas spre el, dar Marty o opri.

— Lasă-l în pace, Pete. Ea vru să întrebe de ce, dar Marty avea deja răspunsul: Vrea să fie întotdeauna lăsat în pace înainte de cursă. Îl văzu pe Jerry, care îşi închipuia că va câştiga. Riley se aşezase într-un scaun, pretextând că-i era somn. Storm îşi pusese casca şi lăsase vizorul. Dacă îi vezi în această poziţie, ţine-te departe de ei. De fapt, nu mai sunt aici decât fizic. Mental, sunt deja în cursă.

Să mă ţin departe de el? repetă ea. Dintre spectatori, cei care aduseseră aparate de filmat luau ultimele imagini înaintea pornirii. Asta însemna că nu va putea să vorbească cu el înainte de cursă? Aparatele erau ridicate de pe suporţi şi lăsate la apă. Deci el va pleca fără ca ea să-i ureze noroc? Phil îi ridică bărbia uşor:

— Deci el este vinovatul. Îl iubeşti pe acest Duchene.

Oare? se întrebă ea. Nu se putea gândi la o simplă atracţie. Dar, care era diferenţa? Ar fi trebuit să plece? Dacă ea îl iubea, oare şi el trebuia s-o iubească?

— Chiar crezi asta?

— Dacă mă uit la figura ta, se vede de la o poştă. Storm îi urmărea din spatele vizorului de sticlă. Cu câteva minute în urmă îl ajunsese râsul ei delicat. Bărbatul din el zâmbise dar pilotul îşi fixase cronometrul. Se întorsese. Îi văzuse degetele subţiri unite cu ale bărbatului de lângă ea. Îşi pusese apoi casca, renunţând la gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva groaznic, împiedicând-o să ajungă la competiţie. *Prostule*, îşi spuse el. *Ai pierdut o noapte în care ai fi putut să te odihneşti, în timp ce blondul acela*

înalt avusese grijă de ea. Şi acum îi urmărea, cu o oarecare disperare. Bărbatul acela îi ridicase bărbia şi îi urmărea privirea ochilor de smarald. Se purta cu ea de parcă avea drepturi legale. Storm îşi puse mănuşile şi porni. Red îşi ridică suportul şi el îşi luă locul, îşi legă centura de siguranţă şi celelalte centuri peste picioare. Storm Duchene, infailibilul pilot, îşi luase locul pentru start. Red era lângă el.

— Ai în grupa ta cinci dintre cei mai slab calificaţi. Storm făcu un gest de indiferenţă cu mâna.

— Să n-o împingi prea tare. Dacă nu merge bine, intervii. Storm dădu din cap.

Red sări pe punte, exact în momentul în care Storm pornea motorul. Se văzu o dâră de fum alb, un zgomot mai puternic şi o porni. Pete nu s-a concentrat niciodată atât de mult în toată viaţa ei. Şase bărci navigau deja pe râu, iar a şaptea aştepta pornirea. Pete îşi şterse palmele de pantaloni. Erau umede de emoţie. Toate cele şase ambarcaţiuni trebuiau să fie pregătite. Când *Tunetul* se ridică din apă şi despică suprafaţa uşor, Pete simţi că-şi pierdea răsuflarea. Începu numărătoarea inversă. Erau încă şaizeci de secunde, ultimele. Piloţii îşi ocupaseră poziţiile. Aerul era despicat de zgomotul bărcilor. Storm acceleră. Patru ambarcaţiuni din şase ajunseră la linia de pornire. Storm era pilotul uneia din ele. Pete se gândea la carenă şi spera că nu va fi cazul să vadă plutind pe apă bucăţi din ea. Şi avu dreptate. *Tunetul* funcţiona minunat. Storm adună cele patru sute de puncte pentru a deveni campion naţional. Îşi scoase casca şi centura imediat ce ieşi din carlingă. Când o văzu pe Patience la celălalt capăt al digului, îşi spuse că o căutase din priviri în mod inconştient. Ea îi zâmbea şi era singură.

— Cum a mers? întrebă Pete, când el se aşeză lângă ea.

— Stai să-l aşteptăm pe Red. Storm o prinse uşor de cot, conducând-o spre camionetă. Se opriră de câteva ori pe drum, pentru ca el să poată semna autografe. Sudoarea îi curgea pe faţă, iar părul îi era ud la tâmple. Când ajunse

la autobuzul echipei, îşi trăsese deja fermoarul de la salopetă.

În interior aerul era destul de rece şi erau trase draperiile, împotriva soarelui. Storm îşi puse casca pe o banchetă şi-şi şterse braţele de sudoare, purta corsetul pe care i-l recomandase doctorul. Lui Pete începură să-i tremure genunchii şi se lăsă pe scaunul din spatele ei. Storm era numai parţial îmbrăcat acum, cu partea de jos a costumului, dar având muşchii expuşi şi acea zonă în care părul de pe piept îi dispărea pe undeva în zona slipului. Pete se mută pe sofa.

— La unu şaptezeci apare o vibraţie, spuse Storm când apăru Red. Este ca un tremurat. Dar nu-mi place. Să sperăm că va fi o întrecere fără exagerări.

— Mă duc să mă uit la carenă, spuse Pete. Să văd dacă e sigură. Ea ar fi vrut ca Storm să-şi mai pună ceva pe el pentru că până şi pantalonii de la costumul de salopetă începuseră să-i atârne.

— Mai are şi o uşoară tendinţă spre lateral, mai adăugă el. Cred că este uşor dezechilibrată.

— Foloseşte mai mult elicea, îi sugeră Red râzând.

— Sau aripioarele în jos, sugeră Pete, referindu-se la aripioarele de pe partea stângă a aripii, care ajutau să se echilibreze la întoarceri.

— În general, merge bine. O simt că-mi răspunde bine la comenzi. Dar, pentru moment am crezut că n-o să-i mai ridic coada din apă. Red plecă să se ocupe de modificările care trebuiau făcute înainte de următoarea competiţie, peste nouăzeci de minute. Storm se îndreptă spre dulap. Fără a se uita la ea o întrebă:

— Cine e tipul? Pete îşi schimbă privirea de la corpul lui la ochii lui, care păreau mânioşi.

— Care tip?

— Bărbatul cu care erai înainte de cursă.

— Ne-ai văzut? Dumnezeule, se gândi ea. Storm era gelos. Era fratele meu, Phil. Ţi-am vorbit despre el. Storm se uită la ea un moment, apoi dispăru în dormitor.

Se întoarse de acolo descălţat, purtând nişte

pantaloni cărora nici nu se obosise să le încheie fermoarul. Se aplecă peste chiuveta din bucătărie şi-şi aruncă apă peste faţă şi piept, apoi o întrebă:

— Unde ai fost azi-noapte?

Pete se uită la el şi înţelese că era mai mult decât gelos. Era chiar mânios.

Mânia lui se concentra asupra ei; restul rămânea asupra lui. El simţea că începe să-l intereseze această femeie şi nu voia. Cât despre ea, ea trebuia să înveţe să aibă răbdare.

— Am dormit la părinţii mei azi-noapte. El îşi uscă faţa cu prosopul, apoi îl aruncă la rufe murdare. Începu să-şi frece încet ochii care îl ardeau. Nu voia ca frica să pună stăpânire pe el, dar totuşi se întâmplase. Îşi aminti cum o aşteptase aproape toată noaptea şi şi-o imaginase păţind lucruri foarte grave. Noaptea trecută simţise o nevoie dureroasă de ea, de atingerea ei. Nu, nu va lăsa această stare să-l cuprindă. Când deschise ochii, ea stătea în faţa lui, privindu-l. Văzu imediat ce era în ochii ei. Era clar că se îndrăgostise de el. Asta însemna că el putea să se implice total, sau nu. Putea s-o îndepărteze, dar nevoia de ea ajunsese la disperare.

— Storm, murmură ea. Niciodată nu fusese atât de disperată. Ce pot să fac?

Fără a-şi lua ochii de la ea, Storm o luă încet de bărbie, pe care o ridică, aducând gura ei mai aproape.

— Asta poţi să faci. Buzele lui se lipiră de ale ei, sărutând-o fără oprire. Şi asta.

O sărută neîncetat, pe gât, pe faţă. Mâinile ei se încolăciră în jurul gâtului lui şi îl privi în ochii lui adânci. Văzu numai dorinţă pentru ea. Aceasta îi aprinse şi mai mult dragostea faţă de el. Începu să i se înceţoşeze privirea. O căldură plăcută i se infiltra prin vene. El o sărută, făcând-o să-şi desfacă buzele. Continuă s-o sărute, până când simţi gustul de sânge amestecat cu cel de miere. El nu se sătura de părul ei, pe care-l apucase în mâini. Nici de sinuozităţile trupului ei. Nici de inima năvalnică ce bătea în pieptul ei, care era atât de strâns

lipit de al lui. Nici de ea. Pete era atârnată de gâtul lui, cu gura deschisă săruturilor lui. El îşi retrăgea gura, numai pentru a reîncepe căutarea. Aceste sărutări nu aveau prea mult în comun cu cele iniţiale. Buzele lor erau lipite, unele dând, iar celelalte primind.

Un ciocănit în uşă puse capăt acestei scene. Soarele inundă intrarea şi Red îşi făcu apariţia.

— Storm, vin şi ceilalţi imediat. Pete se dădu un pas înapoi. Când auzise paşii lui Red, el o trăsese mai aproape de el, apoi ridicându-şi ochii în tavan, lăsase să-i scape o înjurătură. Surprinsă, Pete lăsă să-i scape doar un „Oh”. Atingerea lui o făcu să înţeleagă motivul pentru care era atât de disperat. Sângele îi năvăli în faţă când trebui să se confrunte cu starea lui. Pete înţelese că fermoarul lui era cei care crease problema. Oftând, ea îşi lăsă capul pe pieptul lui. Storm o strânse şi mai tare la piept fără a-i păsa de ceea ce va crede Red. Spatele ei era scuturat de convulsii. În acest moment, ea îngheţă, înţelegând care era adevăratul motiv al comportamentului lui. Cu o mână, el îi împinse uşor capul pe spate. Se uită apoi în ochii ei.

— Să nu îndrăzneşti cumva, Patience, o ameninţă el râzând. Muşcă-ţi limba, dar să nu îndrăzneşti să râzi. Pete îşi ţinu respiraţia o secundă şi apoi simţi că i se adună lacrimile în ochi. Acum, ea putea să accepte că ceea ce se întâmplase în ultima jumătate de oră o adusese într-o stare de semiisterie.

— Te rog să-mi spui când o să pot să mă mişc.

— N-o să fie necesar, o să ştii şi singură. Red nu putea înţelege nimic din şoaptele lor. Îmbrăţişarea lor nu-l surprinsese, dar purtarea lor era cam ciudată.

— Ce naiba faceţi, aici?

— Ne odihnim, îi spuse Pete cu vocea întretăiată de râsetele pe care încerca să şi le înăbuşe. Ne odihnim, Red.

— Ei bine, dar odihniţi-vă repede, le spuse el. Deja invitaţii au venit la uşă.

Când Red se întoarse cu spatele, Storm reuşi să-şi închidă fermoarul. După ce scăpă de poziţia de „scut”, Pete se lăsă pe marginea sofalei.

— Cine vine aici?

— Băieţii de la *Sweet Sip*, murmură Red. Pete sări în picioare.

— *Sweet Sip*. Ea se întoarse pe călcâie pentru a se confrunta cu Storm. Nu mi-ai spus că asta era compania pe care o tot curtai ca să te sponsorizeze. Nu poţi face asta.

— Nu poate? De ce dracului nu poate? întrebă Red.

— Şi atunci ce-o să faci? O să ştergi *Tunetul* lui Storm de pe barcă şi o să pui *Miss Sweet Sip*?

— Aşa merge sponsorizarea, îi spuse Storm cu o voce care nu prea părea binevoitoare. De astă dată râsul ei se auzi tare, ca o cascadă.

— Atunci, ar trebui să-i spui-făcu o pauză pentru a-şi aminti o denumire cât mai stupidă a acestor produse-Tarty Tango. Red se uita surprins la ea.

— Ce-a păţit Pete?

— Cred că n-a mai rezistat la programul ăla inuman. A luat-o razna.

— Sau, adăugă Pete, prăbuşindu-se pe sofa, *Strawberry Bang*.

— Ei, Storm. Fă ceva cu ea, opreşte-o.

— N-am fost în stare s-o opresc în ultimele trei zile. Storm se îndreptă spre dormitor Ce te face să crezi c-aş mai putea s-o opresc acum?

Red urmărea lacrimile care curgeau pe faţa lui Pete.

— Ascultă-mă, Pete. Încearcă să-ţi revii. Dacă spui asemenea lucruri în faţa lor, îi strici toate afacerile lui Storm. Era prima oară când Red nu-i spunea fetiţo şi asta o bucură. Uscându-şi obrajii cu dosul palmei, Pete îi spuse:

— E în ordine, Red.

Storm se întorcea din dormitor, unde îmbrăcase o cămaşă moale şi chiar în acel moment se auziră bătăi în uşă. Îi privi trăsăturile şi o întrebă:

— Vrei să le spun cine eşti? în mod sigur i-ar interesa cine proiectează carcasa turbinei. Eşti pregătită să le răspunzi la întrebări?

— Sigur că da, îi răspunse Pete cu un zâmbet în colţul gurii. Dar numai dacă o vor numi *Fruitty Toot*.

Înainte ca Storm să-şi poată vărsa mânia pe ea, apărură reprezentanţii de la *Sweet Sip Bottling Company*. Toată atenţia se concentra asupra lor şi ei acceptară cu plăcere invitaţia făcută de Pete de a vizita locurile de pornire în cursă.

Următoarele două ore discutară în amănunt problema carcasei. Pete le explică motivul pentru care intenţionau să facă acea derivaţie de douăzeci de centimetri în carcasa noii turbine. În prezent, motorul şi carlinga *Tunetului* împărţeau în două lungimea carcasei, dar prin modificarea ce se proiecta acum, turbina urma să aibă motorul şi carlinga la stânga şi, în acest fel, ar fi mărit stabilitatea ambarcaţiunii la întoarcere. Apoi, Pete le vorbi despre aerodinamica carcasei actuale şi despre îmbunătăţirile aduse de noile materiale, care erau atât de uşoare. În momentul în care Storm se afla în cea de a doua cursă, ea îi învăţă cum să asculte motorul, cum să urmărească mişcările ambarcaţiunii şi semnificaţia felului în care apa rămânea în urma bărcii, ca o coadă de cocoş.

Era clar că aceştia se hotărâseră să investească în hidroplanoare şi că Storm îşi găsise sponsorul. Ziua trecu foarte repede şi Pete îşi aminti numai anumite momente ale ei. Storm ocupă locul doi, în cea de a doua întrecere şi mai câştigă astfel încă trei sute de puncte. Pete rămase alături de Phil în timpul cursei pentru Marele Premiu, care precedă cursa finală a competiţiei.

În finală, *Tunetul* concură alături de *Coastal* şi *Premium*. După cele trei curse, râul era ca apa unui lighean, tulburată de atingerea unei mâini. Când Storm era din nou la linia de pornire, Pete ştiu că aceasta avea să fie cursa decisivă. Îşi înfipse degetele în palmă, până când Storm termină, câştigând un total de o mie de puncte în acea zi. Storm se rezemă cu umărul de camionul cu piese de schimb, obosit cum nu mai fusese de mult. Ziua se terminase; rezervoarele cu combustibil plecaseră; reapăruseră ţigările şi berea. Bărcile erau trase afară şi închise. Lumea pleca şi apăruseră oamenii care se ocupau de curăţenie. Storm închise ochii şi sorbi o înghiţitură de

bere.

— Bună iubitule. Storm avu impresia că aude o pisică torcând. Cu capul dat pe spate, el îşi ridică pleoapele atât cât să vadă cine era în faţa lui. Văzu o fată îmbrăcată în satin roşu, care îi zâmbea. Mirosul tare al parfumului îl făcu să se gândească la o drogherie. Urmărind-o printre gene, el îi văzu degetele care se îndreptau spre fermoarul salopetei. Deschizându-l, ea începu să-l lase în jos, până la capăt. Ochii ei negri începură să ia un aspect languros. Storm continua să stea cu un călcâi sprijinit de camion. O lăsă să-i alunece între picioare şi să-şi strecoare o mână cu care începu să-i maseze fesele încet. Nu-i vedea faţa. Pe fată o interesa numai trupul lui. Degetele ei fierbinţi îi atinseră apoi gura. Îşi aminti că şi Patience făcuse acest gest cu o zi înainte. Îşi aminti ochii ei verzi, imenşi, oferindu-i dragoste, gura lipită de a lui, mâinile care îl mângâiau.

În acel moment deveni conştient de prezenţa ei în apropiere şi-şi întoarse capul. Ea se rezema de *Tunetul*, cu capul uşor lăsat într-o parte, de parcă ar fi găsit că scena care se desfăşura în faţa ei, era foarte interesantă. Erotică. Pete găsi scena incredibil de senzuală. N-ar fi fost aşa dacă Storm ar fi trăit-o cu adevărat şi ar fi simţit-o. Dar nu era aşa. El asista la propria lui seducere. Dacă mâinile care-l atingeau ar fi fost ale ei, ea ştia că Storm ar fi fost pierdut de acum. Aceasta o ajută să evite orice urmă de gelozie. Pete ştia, se gândi Storm. Înţelegea că mâinile care-l mângâiau atingeau doar carnea şi erau urmate de o stare de repulsie. Cum naiba de-l cunoştea Pete atât de bine? Se simţi gol. Mai mult decât atât, se simţi expus în mod inutil. Fata care îl mângâia pe Storm înţelese şi ea şi-şi retrase mâinile cu regret.

— Poate altă dată, ce zici, Stormy? Poate la anul? Trecând pe lângă Pete, ea adăugă: Eşti o norocoasă. Pete ridică din sprâncene către Storm şi apoi se retrase. Se duse spre autobuz să-şi ia bagajul. El o urmă înăuntru şi îi bloca uşa.

— Patience, îi spuse el.

— Nu mai este timp pentru Patience, spuse ea. Vreau să prind avionul de la şase. Îmi pare bine că totul a mers aşa cum trebuia. Acest loc doi este foarte bun, dacă ne gândim în ce condiţii l-ai ocupat. Cei de la *Sweet Sip* sunt deja cuceriţi. Îţi doresc mult noroc. Cuvintele ei curgeau ca apa râului de care de-abia se despărţise, îi întinse mâna. Mi-a făcut plăcere să lucrez cu tine, Storm. Ne mai vedem la sfârşitul săptămânii, când trebuie să aduci *Tunetul* pentru reparaţii.

Prinzându-i degetele în mâna lui, Storm o trase în braţe. Ea nu se împotrivi. Dar nici nu mai participă ca altă dată. El îi privi ochii mari, de smarald şi văzu acolo o lumină generoasă, ca de obicei. Îl durea privirea ei, aşa că îi acoperi faţa şi începu s-o sărute.

Fii calmă, Patience, îşi spuse ea. *Numai de data asta*. Dar sărutările lui erau tot mai agresive. Ea simţi cum îi explodează în corp o sferă de căldură şi-i invadează tot corpul. Ea voia dragostea lui, dar dacă el nu urmărea decât pasiunea, pentru ea nu era de ajuns. Încercând să se controleze, Storm o îndepărtă de el.

— Ar trebui să te grăbeşti, dacă nu vrei să pierzi avionul.

O sclipire a ochilor ei îl făcu să creadă că ea va rămâne. Pentru binele tău, pleacă acum. Pleacă departe şi cât mai repede. Cu un efort, Pete se aplecă şi-şi luă bagajul, apoi se îndreptă spre uşă. Ezitând, se întoarse spre el.

— Storm…

— Ştiu. Sunt un încăpăţânat.

CAPITOLUL 5

— Ai un minut liber?

Dave Wilkes fu surprins de dezordinea din biroul lui Pete.

— Ştiu, îi spuse ea. Am întins aici toate desenele pentru carcasă, la loc. Încercă să-i facă loc printre planşele întinse. Cu coada ochiului îl zări încercând să-i dea la o parte nişte desene, care se aflau pe un scaun. El ezită, apoi

se îndreptă.

— Alea sunt în ordine. Stai jos. Acolo. Indică un colţ de birou. De pe o margine începu să cadă nişte corespondenţă mai veche. Pune-o acolo, unde crezi că mai există vreun loc liber.

— Pete, ai văzut cutia asta neagră cu sertare? Dave apucă unul din ele şi îl trase. Era gol. Dacă nu ştii cum să foloseşti sertarele astea, ţi-aş putea da bucuros câteva informaţii.

— Nu-mi pot găsi lucrurile dacă le pun în dulapuri. Nu mai ţin minte ce am pus şi unde.

— Nu te deranjează să lucrezi într-un birou murdar? Ochii ei verzi se îngustară.

— Biroul ăsta nu este murdar. Este doar aglomerat. Cu excepţia colecţiei ăsteia de ceşti de cafea, nu mai există altceva murdar. Dave îşi duse mâna la inimă şi-i spuse:

— Să ştii că mi-ai zis-o! După ce-şi suflă scrumul de pe unul din degete, Pete îşi lăsă bărbia în palme.

— O, am uitat schiţele. Apoi încercă să simuleze nişte eforturi disperate de a le găsi.

— Nu-i nimic. Le găseşti mai târziu. Nu pentru asta am venit. Vorbeşte-mi despre *Tunetul* lui Storm. Se auzi un zgomot de hârtie mototolită brutal, apoi Pete îşi netezi cutele palmei cu degetul. Apropo, cum ţi s-a părut Storm? Cum l-ai găsit?

— De fapt, el m-a găsit pe mine, îi spuse ea cu un gest vag. Eram în carlinga de la

Tunetul.

— Hai să nu ne mai jucăm cu vorbele, fetiţo. Pete desfăcu proiectele *Tunetului* şi le prinse la fiecare capăt cu un obiect mai greu. Reluă fiecare etapă a reconstrucţiei. Întrebările lui Dave i se părură bine plasate.

— …şi două console aici. Apoi, împreunându-şi palmele, Pete le aşeză peste desene. Asta a fost.

— Destul. O mulţime de suporţi. Sincer să fiu, nu ştiu cum i-ai putut pune. Ar trebui să fii mândră de tine, fetiţo. Pete ridică suportul de flori pe care-l pusese să aprijine desenul şi acesta începu să se roluiască. Mai ţii minte lista

de materiale pe care ţi-am spus să le comanzi? Mai adaugă şi nişte dinamită.

— Nu este niciun motiv de râs, şefule. Dacă râul Detroit n-a rupt-o, o poate face o lovitură cu băţul.

— A, uitasem, mi-ar trebui specificaţia pentru ambarcaţiunile de cinci litri…

Pete nu-şi văzuse niciodată biroul noaptea. Chiar şi în zilele cele mai întunecate, când pătrundea o lumină destul de slabă din exterior, ea avea lumină şi de la ferestrele care dădeau în atelier. În seara asta, atelierul era întunecat. O lampă răspândea lumină pe desenele ei. Lumina nu ajungea până la colţurile camerei, unde părea că scade şi din intensitatea pe care o avea. Pierdută în gândurile ei, Pete desena în continuare. Dave nu-i spusese să-l aştepte pe Storm. Nici n-o întrebase la ce lucra. Băgându-şi capul pe uşă, el spusese doar că era jos, în salonul oficial, aşteptându-l pe Duchene. Când se hotărâse să rămână pentru a mai lucra, avusese intenţia să mai recupereze din pierderile din ultimele zile. Dar continua să se uite fără spor la desenele pe care le avea în faţă, fără a merge măcar la masă. Deodată, îşi dădu capul pe spate şi se întrebă de ce făcea toate astea. Dar, chiar atunci se auzi zgomotul-cel pe care-l aştepta ea – zgomotul de la atelier. Era singurul sunet care pătrundea de jos, până în biroul ei. Renunţă la fereastra de la care îl observa ea pe Storm şi urmări şirul de lumini care venea din tavanul atelierului. Se mai aprinse încă un şir de lumini şi locul părea luminat feeric. Se ridică şi încercă să respire adânc. Îşi trecu degetele prin părul pe care avusese intenţia să-l pieptene, îşi mai aranja mânecile bluzei, care nu mai arăta prea curată după şaisprezece ore de folosinţă şi-şi netezi cutele blugilor, care făcuseră pliuri pe coapse şi genunchi. Opreşte-te, îşi spuse ea. Doar nu te întâlneşti cu Storm. Ascunsă într-un colţ, Pete se uită în atelier. Storm, cu trupul atletic, îmbrăcat într-o cămaşă şi blugi, vorbea Dave. Trailerul lui, care adusese *Tunetul,* se oprise. Ea se forţă să rămână liniştită, deşi trupul îi tremura. El era bărbatul.

Deveni conştientă de asta, emoţiile stăpânindu-i sufletul. El nu era un bărbat pe care-l iubea ci singurul bărbat pe care l-ar fi iubit vreodată.

Dave o observă şi se uită îngrijorat la ea. Ea îl urmări pe Storm care îi atingea umărul lui Dave. Avu loc un schimb de cuvinte şi apoi Dave i-o arătă lui Storm. Pentru prima oară în lunile acestea în care ea îl urmărise pe Storm din acest loc, el se întoarse şi o privi. Ea îi întâlni privirea directă. Simţi dintr-odată cum începe să-i bată inima tot mai rapid. Ochii lui Storm urmăriră o linie invizibilă din locul unde stătea, spre trailerul bărcii, apoi făcură înconjurul atelierului şi reveniră la ea. Numai cineva care-l cunoştea ar fi putut remarca mişcarea imperceptibilă a buzelor lui. Ea se pierdu cu totul când văzu că Storm era atât de controlat. Se controla tot aşa cum este controlat un animal sălbatic, care vrea să scape. Dave se uită din nou la Pete, înainte de a se întoarce să vorbească cu Red Morgan. Ea îşi puse o mână pe stomac, în locul unde începea să simtă frica. Uşa ei era deschisă şi ea îl auzi venind pe trepte. Pulsul îi creştea la auzul fiecărui pas.

Rămăsese cu ochii aţintiţi asupra atelierului. Îi urmări paşii care ajunseră la pragul biroului ei. Storm o privi începând de la sandalele prăfuite şi părul ciufulit, privirea lui atârnându-se flămândă pe curba sânilor şi a şoldurilor ei. El observă că una din mâini era aşezată la nivelul stomacului. El simţea aceeaşi senzaţie ciudată ca şi ea şi încercase să-şi înfrângă toate dorinţele, stând departe de ea. Efortul făcut de el nu dusese la rezultate. Când Pete plecase, mai rămăsese destul din ea, care să lumineze colţurile întunecate ale existenţei lui. Şi acum… La naiba!

— I-am spus lui Wilkes că am neglijat să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut, îi spuse el. Numai atunci ea se întoarse cu faţa spre el.

— Da, este adevărat că nu mi-ai mulţumit, îi spuse ea. Storm îi zâmbi:

— Am uitat că-ţi place să spui întotdeauna ceea ce gândeşti. Ce prostie din partea mea. Intrând în biroul ei, se

uită de jur-împrejur. În acest caz, îţi mulţumesc, pentru contribuţia ta personală. Pete simţi deodată o durere acută de inimă. Mulţumirile lui o atinseseră. Lumina cădea indirect pe faţa lui, reliefându-i trăsăturile. El alese o piesă de la o pompă dezasamblată, pe care o desena, Pete. O privi curios.

— Noi proiectăm produse pentru industria, automobilelor, în extrasezon, îi explică ea. El puse piesa la loc.

— Iulie este extra-sezon? Storm veni lângă ea, la fereastră.

— Programul meu este ca al unui designer de costume de baie şi lucrez cu şase luni înainte. Storm îşi puse mâinile în buzunarele pantalonilor. Nu se auzea decât zgomotul materialului care ceda.

— N-a fost decât un joc, murmură el, uitându-se spre atelier. M-ai găsit interesant.

— Dave a vorbit prea mult. El nu se aşteptase la această reacţie.

Pe Storm îl cuprinse mânia. Fusese o vreme când nu-l interesa prea mult părerea unei femei. Asta fusese înainte de a o pierde pe Abbie. La început le arunca priviri grăbite şi nervoase, căutând vreun semn că şi-ar pierde controlul emoţional. O parte din el ştia că-şi putea pierde imediat controlul şi că asta i-ar aduce numai probleme. Cealaltă tânjea după apropierea lor. Storm şi-o aminti pe mama lui, care îi spunea că i-ar trebui ajutor medical. Să-l ajute, să-i îndepărteze durerea din suflet. El refuzase. Nu era şi aşa destul de rău, că durerea asta continuă îl macină zi de zi? Cum ar fi fost să lase pe cineva, care să-şi bage nasul în problemele lui, pe care oricum nu le-ar înţelege?

Te consideră un fel de cobai al ei, îi spusese Wilkes. Şi Storm se simţise tot aşa.

— Din felul în care te uitai la mine şi în care îmi ghiceai gândurile şi-mi anticipai deciziile, asta am înţeles. La naiba. Totul a fost doar un joc. De ce? Nu suporţi un bărbat solitar?

— Storm, n-am gândit aşa.

— Dar cum? Ce ai fi vrut să afli? De când a murit Abbie nu m-am uitat în ochii niciunei femei. Ce-aş fi putut să văd în ochii tăi? O curiozitate arzătoare pentru detalii morbide? Că mă considerai un ratat, un alcoolic? Că am avut parte de umilinţă? De regrete că am ajuns ceea ce se vede? Pot să citesc asta şi în ochii celorlalţi piloţi. Oare Duchene în ce stare este astăzi? Poate fi sigur de reflexele lui? Pete îşi aminti momentele petrecute la hotel, e oamenii care probabil altă dată îl văzuseră beat.

— Dar eu n-am ştiut nimic de toate astea… de Abbie. Storm părea că nu o aude.

— Detroitul a fost un experiment? Un test? Dorinţa de a evada din laborator? Privirea lui alunecă spre fereastră. Oare el va reacţiona la stimuli? O să-l ating, o să-l mângâi să văd ce reacţie e. Storm se simţea înşelat în cele mai profunde sentimente. Ea părea acum atât de diferită, de pură, de generoasă. Îi dedicase timpul, energia, grija, fără a aştepta nimic în schimb. De ce ai gândit aşa?

— Cum aşa? se minună ea. Luptând cu dorinţa de a-şi potoli supărarea, Pete îşi căută cuvintele care să poată ajunge la el. Când eram mică, începu ea, tata a atârnat o căsuţă pentru păsările într-un copac din faţa ferestrei mele. Atunci cred că am înţeles că a urmări viaţa, este la fel de plăcut ca şi când ai trăi-o, atâta timp cât prima n-o înlocuieşte pe a doua. Era pe atunci o pasăre care venea să se hrănească din când în când. Pe atunci DDT-ul nu fusese încă folosit pentru bolile păsărilor. Sturzii dispăruseră în masă. Dar cel hrănit de mine, nu. Pete începu să zâmbească; l-am văzut printre celelalte vrăbii şi am remarcat cât de îndrăzneţ şi frumos era. Şi puternic. Şi era un supravieţuitor. Am simţit că am avut un mare rol în supravieţuirea lui, din cauza seminţelor pe care i le-am dat. Avea un fel de aroganţă, care intimida celelalte păsări. Prefera singurătatea. L-am îndrăgit foarte mult. Uitându-se la Storm, ea continuă: am învăţat multe despre felul lui de a fi, despre temperamentul lui, dar numai atât. Într-o zi, după ce am pus seminţele în căsuţă, a venit şi el Aveam mâna scoasă afară şi am încercat să nu mă mişc, ba mi-am

ţinut şi respiraţia. El a sărit de pe o ramură şi s-a aşezat pe palma mea.

N-ar fi trebuit să facă aşa ceva. Ar fi trebuit să se simtă ameninţat. N-am să uit niciodată momentul acela; căldura lui şi inima lui care îmi bătea în palmă. Ea oftă încet: asta mi-a dat tot ce am vrut. Plăcerea prin însăşi existenţa lui. Într-o lume plină de vrăbii, un sturz mi-a însorit viaţa. Se întoarse spre el, încredinţându-i acest secret. N-am aşteptat nimic de la el, mi-a făcut doar plăcere să-l îngrijesc. Atunci Storm făcu ceea ce ar fi vrut să facă de când intrase în încăpere. Întinse amândouă mâinile după ea şi o trase spre el.

— Aşa de neconvenţional cum pare, micuţa pasăre îl bate pe cobai.

— Dave vorbeşte prea mult.

— Patience, îi şopti el. Nu-ţi pot promite nimic.

— Nu-mi trebuie promisiuni. Ea avea nevoie numai de această îmbrăţişare a lui. De mângâierea mâinilor lui. De respiraţia lui şi de căldura lui pe faţa ei, pe mâinile ei, pe trup. Şi asta era destul.

— Sigur? o întrebă el. Cum poţi fi sigură? El ştia că ar fi trebuit să plece de lângă ea şi să nu se mai întoarcă niciodată. Dar nu mai putea trăi fără ea. A mai fost cineva, care a spus la fel ca tine. La sfârşit a fost foarte rănită.

Şi rana ei te-a speriat pe tine, se gândi Pete.

— Nu vreau niciun fel de promisiuni. Nu aştept nimic de la tine.

Ochii li se întâlniră, apoi şi gurile. Ea se topi şi-şi cuceri locul alături de el, fără a provoca nimic dureros, aşa cum crezuse el că va fi. Singurătatea îl părăsi încet, tot aşa cum îl cuprinsese şi ea îl cuceri. Era gata să se ofere cu totul; el era gata să primească. El era un suflet deprimat. Ea era femeie şi el fusese prea mult timp singur.

— Dumnezeule, cât mi-ai lipsit, oftă el. N-am vrut să fie aşa, dar asta s-a întâmplat. Una din mâinile lui se aşează pe spatele ei şi o ardea prin materialul bluzei, iar ea îşi apropie şoldurile de ale lui. El începu să-i mângâie părul mătăsos. Fiecare atingere a lui îi aducea ceva asemănător

mierii fierbinţi în vene.

Încet, capul ei se lăsă pe umărul lui. El îi ridică uşor bărbia, pentru a-i acoperi gura cu sărutări, când îi eliberă gura, începu să-i sărute gâtul. Tremurând din cauza dinţilor lui, care îi rodeau lobul urechii, Pete îşi deschise ochii larg. Ea observă că cineva stinsese luminile. Mai rămăsese una singură, care se revărsa peste planşeta ei.

— Cred că am rămas singuri, şopti ea. Storm trase aer adânc în plămâni.

— Cred că am rămas pe jos.

— Eu n-am luat masa astăzi, îi spuse Pete. Ţie ţi-e foame?

— Da, îmi este.

— Ce zici, mergem la mine acasă? Conduc eu. Mâinile lui o strânseră şi mai tare. Uimită, Pete pe uită în ochii lui şi văzu cum pasiunea îi dispăruse. Era gata să pună o altă barieră între ei.

Dumnezeule, se gândi Storm, *nu mă lăsa s-o rănesc în vreun fel pe femeia asta*.

— Patience… nu trebuie… avem nevoie de timp.

— Da, e adevărat, fu ea de acord. Ochii ei verzi erau plini de umor. Ne vom vedea ca şi cum ne-am cunoaşte de o săptămână.

— Voiam să spun că… Oare adolescenţa ta a fost atât de îngrozitoare?

— Fii liniştit, nu mergem acasă la mine ca să sărim imediat în pat. Ea îl mângâie încet pe obraz. Fără promisiuni. Fără obligaţii. Vom merge încet. Nu ne vom împiedica. Îţi mai este foame?

— Da. Storm o ajută să încuie, apoi o urmă în parcarea clădirii.

— N-o să te las pe tine să conduci, spuse ea, deschizând uşa unei *Corvette* galbene. Dar trebuie să-ţi spun că am reuşit să nenorocesc ambreiajul în munţi, când am plecat spre Michigan. Ar trebui s-o repar. Asta îi spuse lui o mulţime de lucruri.

Ambreiajul nu trebuie lăsat aşa ca o mănuşă aruncată într-un dulap.

— Nu contează, spuse Storm. Ea ieşi din parcare şi intră în trafic. Storm îşi întinse picioarele şi-şi frecă ochii obosiţi, ascultându-i pălăvrăgeala în acelaşi timp.

— De fapt, am vrut s-o vând. Nu este o maşină practică. Consumă foarte mult. Am cumpărat-o când lucram la G.M. Avea deja opt ani vechime dar, ca s-o pot vinde trebuie să repar ambreiajul, mai întâi.

— S-a schimbat semaforul, murmură el, gândindu-se că ea a apăsat pe acceleraţie din neatenţie.

— Poftim?

— Semaforul. E galben acum. Cu două claxoane scurte, Pete zburdă prin intersecţie. Din reflex, Storm apăsă pe o pedală inexistentă, lovindu-se cu genunchiul de partea din faţă a maşinii. Simţi o durere acută şi-i strigă:

— Ai trecut pe roşu!

— Nu, nu-i adevărat.

— Ai trecut!

— Nu, am trecut pe galben. Este o diferenţă. Căutând orbeşte după centură, Storm o găsi în spaţiul dintre uşă şi scaunul lui. Şi-o puse. N-ar trebui să stai pe locul din faţă, exclamă ea. Storm, tu nu ai voie pe locul ăsta!

— Nu-i adevărat. Sunt doar un pasager speriat. Şi semaforul ăsta e roşu.

Pete încetini râzând. După ce aşteptă verdele, ea trecu cu aceeaşi viteză şi prin intersecţia aceea.

— Şi asta ce-a mai fost? reuşi el s-o întrebe cu dinţii încleştaţi.

— Am trecut în viteză. Nu se vede nicio maşină în depărtare. Noi suntem singuri pe autostradă. Făcu o întoarcere bruscă pe o alee camuflată de tufişuri. Lui Storm îi era frică de stilul ei de a conduce. Am luat-o pe scurtătură, îi explică Pete.

— N-o să mor de foame dacă mai facem încă zece minute pe drum.

Pentru tot restul călătoriei prin Seattle, Storm îşi ţinu ochii închişi. Când maşina se opri, el se relaxă.

— Ori ai rămas fără benzină, ori am ajuns.

— Am ajuns. Storm îşi verifică soliditatea picioarelor,

înainte de a coborî.

— Până acum n-ai încercat să înveţi să poţi conduce şi încet? Râzând peste umăr, ea îi răspunse:

— Sinceră să fiu, nu. Dar, dacă te gândeşti la orice altceva care se poate face încet, să-mi spui şi mie. El îi urmări picioarele lungi şi talia subţire. O să fie o noapte lungă, Duchene, îşi spuse el. Pete aprinse lumina în camera de zi, iar Storm se aşeză pe o sofa cu gri şi albastru. De acolo începu să se uite prin cameră.

Interesant, îşi spuse el, remarcând interiorul care sfida orice convenienţă. Un decantor de cristal era aşezat lângă un separator de unt. O pictură în ulei atârna lângă un poster de la Saturday Evening.

— Este ăsta un fel de a-ţi exprima personalitatea?

— Nu, este doar ordinea în care le-am cumpărat. Îi stătea bine aici, în cameră, se gândi Pete. Îl aşteptaseră atât ea cât şi camera.

— Adică?

— Au fost trei considerente: îmi place? Pot să mi-o permit? Pot s-o iau cu mine?

— Şi dacă n-ai fi putut s-o iei cu tine?

— Răspunsurile la primele două întrebări se modifică, dacă am mai mult timp de gândire. Uitându-se în jur, ea încercă să-şi vadă locuinţa cu ochii lui. Era plină de imaginaţie, hotărî ea. Toate se amestecau şi erau în acelaşi timp caracteristice întregului, în felul în care notele discordante mixate corect pot produce armonie. Ca de exemplu, felul în care trupul musculos al lui Storm aparţinea şi se integra acestei camere. Ghicindu-i gândurile, el îi spuse:

— Îmi place, Patience. Îmi place cu adevărat. Ea îi zâmbi cu oarecare timiditate. Cu un zâmbet care lui îi trezi şi mai mult dorinţa de a o săruta. Prinzându-i încet încheietura mâinii, el o trase mai aproape până când genunchii ei atinseră sofaua, până când corpul ei se curbă şi aproape îi căzu în poală.

— Şi mie îmi place ce faci acum. Să fii sigur de asta.

— Va fi ceva foarte încet.

— O să-mi placă oricum. Storm începu să-i atingă buzele încet, până când le fură gata pentru a se deschide, cu oftaturi soare. Încet, el îi mângâie faţa, nasul şi tâmplele, sprâncenele ei mătăsoase îl făcură să-şi urmeze calea spre părul ei auriu, care-i încadra faţa. Trecându-şi degetul spre gâtul ei, îi deschise doi nasturi de la bluză şi desfăcu gulerul.

— Te pot simţi atât de bine, murmură el. Atât de bine. Ea se gândi că dacă el nu va începe s-o sărute chiar în acel moment, nervii îi vor ceda. El micşoră distanţa dintre gurile lor cu un sărut. Când buzele lor se atinseră, se simţi ca o răsuflare a unui vânt fierbinte de vară. Limba lui îi exploră gura cu o dorinţă greu de stăvilit. El se trase o clipă înapoi şi după o secundă reveni. Pete oftă, simţi cum i se întunecă vederea. Îi simţise limba între buzele ei deschise. Începuse să se mişte ritmic, apropiindu-se şi apoi depărtându-se de gura ei. Gemetele ei, care urmau fiecărei retrageri, îi implorau întoarcerea. Ea îşi ancoră mâinile în părul lui, jucându-se. Ea nu-şi mai aminti când Storm îi desfăcu ceilalţi nasturi de la bluză. Mâna lui se strecură uşor spre sânii ei, care se întăriră imediat la atingerea lui. Pete se arcui dintr-odată, vrând să vină mai aproape de mâinile lui.

Storm simţea că îşi va pierde cumpătul, dacă ea se mai arcuia în poala lui încă o dată. Începu să i se accelereze pulsul. Trebuia s-o oprească și pe Pete. Acum. Îşi smulse gura de la a ei şi o îndepărtă. Dintr-odată, Pete simţi că nu mai are aer.

Benzile ca de fier ale braţelor lui o împiedicau să respire. Strivită de umărul lui, obrazul ei se atingea de materialul cămăşii.

— Storm, şopti ea. Ce se întâmplă? Nu mai pot să respir.

— Stai liniştită o secundă. Se auzi un murmur uşor.

— Storm, te rog.

— Draga mea, murmură el. Apoi slăbi strânsoarea. Ai cunoscut vreodată senzaţia aceea ciudată pe care ţi-o dă un picior pe care l-ai avut rupt şi apoi încerci să-l foloseşti

din nou, să-l aduci la viaţă? Numai aşa pot să-ţi explic ceea e simt acum. Trupul meu are anumite părţi care de-abia acum încep să se trezească. Este un proces dureros. Lasă-l să se desfăşoare normal.

Relaxându-se, Pete îi atinse faţa şi zâmbi. Era imposibil să măsoare acel efort, dar reuşi să zâmbească pentru că ea ştia acum că nu-l făcea pentru ea, ci pentru Storm. Ea se strecură încet din braţele lui şi-şi încheie bluza.

Storm aşteptă până când ea dispăru dincolo de uşa bucătăriei şi numai atunci îşi sprijini coatele de genunchi. Simţea o acută nevoie de ea. Îşi lăsă capul în palme, cu degetele înfundate în păr. Dumnezeule, cât o mai dorea. Dar nu venise încă momentul. Nu va veni până când el nu va fi sigur că aceea care va fi a lui nu va lua înfăţişarea lui Abbie. Nu va fi până când el nu va putea să-i ia trupul în braţe, fără a avea impresia că ţine o femeie necunoscută. Nu va fi momentul, până când el nu a putea să se uite în ochii ei verzi fără a dori să fie albaştri deschis, ca cerul unei zile de vară. Se duse după ea, ezitând. Ea era în bucătărie, tăia nişte roşii. Capul i se ridică deodată când îl văzu.

— Storm, am uitat de cei de la *Sweet Sip*. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Era o femeie deosebită, se gândi el. Era remarcabilă. Veni mai aproape de ea şi începu să taie ceapa pe care o pregătise ea în acest scop.

— Au adus un U-79.

— Ce au adus?

— U-79. Ei l-au cumpărat. Pete se uită la el, fără să poată să creadă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. La puţin timp după cursă, proprietarul lui U-79 a anunţat retragerea din activitatea competiţională şi dorinţa de a-l vinde. Au anunţat că vor vinde trei carene, o cabină şi un trailer, un cărucior de scule, un autobuz pentru membrii echipajului, un garaj de optsprezece metri şi echipajul, inclusiv pilotul reveneau

cumpărătorului.

— Iar societatea *Sweet Sip* este din Detroit.

— Bravo, Burke.

— Şi când te gândeşti că eu am fost un fel de baby sitter pentru indivizii ăia, o zi întreagă. Dar o să le pară rău, ameninţă ea, despicând aerul cu cuţitul de bucătărie.

— Ce vrei să faci? Să-i decapitezi?

— Nu. Dar tu va trebui să-i învingi la fiecare cursă, anul următor. Apoi, cu un aer superior îi spuse: cu barca mea şi îndemânarea ta, nu vor avea nicio şansă.

Dumnezeule, se gândi Storm. *Cum reuşise el să concureze până acum, fără ajutorul ei?*

Puţin mai târziu, în sufragerie, stând cu storurile trase, privind unul la celălalt, Pete îl întrebă:

— Ce vrei, să faci acum? Cauţi alt sponsor? Storm era întins pe sofa, cu capul în poala ei. Pete îi trecea uşor degetele prin păr, îi mângâia genele. Erau incredibil de lungi şi groase. Ea ar fi vrut să le simtă pe obrazul ei. Ar fi vrut…

— Mai am o ofertă, de la nişte pizzerii, îi spuse el. Va trebui să rezolv problema săptămâna viitoare. Degetele ei îl mângâiau în continuare.

— Sper că n-ai de gând să-i spui *Pizza Pizzas?*

— Nu, să fii sigură că o să aleg o denumire interesantă.

— Slavă Domnului. Trebuie să-i găseşti o denumire mai sobră. Va fi o barcă nemaipomenită; merită un nume pe măsură. Storm zâmbi.

— În momentul ăsta, cred că o să accept orice Societate cu un capital respectabil. Şi acum, am nevoie de un taxi, pentru a nu-ţi dezmembra canapeaua. Pete oftă şi-şi dori ca acei douăzeci de dolari, pentru taxi, să-i poată aduce liniştea.

— Aş putea să te conduc eu… Deschizând încet un ochi, Storm îi răspunse:

— Nu, mulţumesc, nu este nevoie.

— Ei, atunci, ia un taxi. Poate dai peste vreun şofer nebun.

— Aş avea de ales între un nebun pe care nu-l cunosc şi altul cu care m-am obişnuit. Între unul cunoscut şi altul pe care nu-l cunosc, îl prefer pe al doilea.

În următoarele două săptămâni fură împreună tot timpul. Zilnic. În fiecare minut pe care îl putea smulge îndatoririlor profesionale. Dar nu mai rămaseră deloc singuri. Luară masa în restaurante, petrecură duminicile la grădina zoologică.

După-amiezile la plajă. Pete manifesta toată înţelegerea posibilă, aşteptând ca acea transformare miraculoasă din inima lui Storm să aibă loc. Câteodată, când el nu ştia că era privit, Pete îi putea observa o umbră de durere în ochi şi se întreba ce i-o provocase. Făcuse ceva care-i amintise de Abbie? Sau el şi cu Abbie fuseseră prin aceste locuri? Când începea s-o atingă, ea simţea că acest lucru îi făcea plăcere şi era convinsă că vor face dragoste. Dar nu se întâmpla aşa. În unele zile, ei i se părea că Storm era golit de orice sentimente, în altele îl vedea arzând de dorinţă.

Semnă Pete Burke pe colţul unui desen şi apoi întinse mâna după telefonul care suna.

— Pete la telefon.

— Tu eşti Pete? După voce nu mi-aş fi dat şi seama.

— Salut, Storm. Îi apăru un zâmbet pe buze, apoi obişnuita căldură care îi invada toată fiinţa.

— Luăm masa împreună în seara asta?

— Sigur. Unde ne întâlnim?

— La mine? Inima lui Pete începu să bată deodată. Se întâlniseră în restaurante, conducându-şi fiecare maşina lui, apoi ducându-se fiecare acasă la el. Storm nu mai revenise în casa ei. Ea nu fusese niciodată în casa lui.

— Bine. Ne întâlnim la tine. La ce oră? Ce să aduc?

Deci asta va fi seara cea mare, o anunţă creierul ei. Celelalte organe recepţionară şi ele mesajul.

— Adu-te doar pe tine. Vocea lui avea ceva ciudat. Ştii unde locuiesc?

— Da, ţi-am văzut adresa pe scrisori. Ştiu strada.

— Poate că voi fi în curtea din spate, încercând să aprind cărbunii, când o să ajungi tu. O să las uşa deschisă. Intră şi vino în spatele casei. Mâna ei mai rămase, pe receptor şi după ce închise telefonul.

Ce-l făcuse să aleagă casa asta? se miră Pete, Nu pentru că n-ar fi fost o casă frumoasă. Studie casa din spatele parbrizului maşinii ei. Era construită în stil Tudor. Acoperişul era destul de jos şi-i dădea un aer de confort şi de siguranţă. Ferestrele erau din lemn, cu draperii. Când văzu că nu-i răspunde nimeni la uşă, Pete intră. Ea spera să-poată privi casa în linişte. Se-trezi deodată în camera de zi, pe care o studie în trecere. La o primă privire, totul era de un bun gust. Totul. Acelaşi material de la draperii acoperea şi sofaua şi scaunele. Predomina o nuanţă de bej odihnitor care se putea regăsi şi în covor şi în culoaree pereţilor. Aceeaşi precizie cu care Pete îşi calcula desenele fusese folosită la decorarea acestei case şi la aşezarea fiecărui obiect din interior.

Asta nu fusese casa lui Storm, se gândi ea. *Îi aparţinuse total lui Abbie*. Se simţi puţin stânjenită când văzu perne cusute de mâna ei, flori aranjate cu aceeaşi grijă, fotografii ale lor. Prin fereastra deschisă de la bucătărie răzbătea o muzică de undeva de la un aparat de radio. Storm o auzise probabil intrând şi-i auzise zgomotul tocurilor pe dalele holului, pentru că o chemă:

— Vino, sunt aici. Urmând locul de unde se auzea vocea, îl găsi purtând un şorţ şi pregătind un sos pentru friptură.

— Unde aş putea să mă spăl pe mâini? Am venit direct de la birou.

— Baia este sus, pe scările de acolo. Pete se gândi că şi-a pierdut minţile deodată. Sau că era o masochistă. Se spălase la serviciu timp de treizeci de minute şi fusese aşteptată de patru ingineri, care-şi pierduseră răbdarea. Dar ea trebuia să vadă şi baia. Urcă scările şi se opri în dormitor.

Pe o noptieră era o fotografie a ei. Dormitorul era în nuanţe de verde. O pătură în formă de inel acoperea patul

în care cei doi făcuseră dragoste. Se mai simţea în cameră un miros uşor de flori. Pete simţi că-i era şi cald şi frig în acelaşi timp, de parcă ar fi avut gripă deodată.

Se forţă să ajungă la o altă fotografie înrămată. Abbie avusese un ten impecabil, ochii de un albastru deschis. Părul negru, lung până la mijloc era pieptănat spre spate. Zâmbetul ei părea destul de misterios. Deşi ştia că nu avea dreptul s-o facă, Pete deschise dulapul. O invada mirosul masculin a lui Storm. Închise dulapul şi deschise un sertar de unde se rostogoli un portofel din mătase.

Coborând scările, Pete se întrebă care putea fi semnificaţia tuturor celor văzute. Storm îi făcuse vreun altar aici lui Abbie? Erau prea multe fotografii peste tot. Hainele nu mai erau. Dar ea era mai prezentă ca oricând… de parcă ar fi putut reveni în mijlocul lucrurilor. Acum, Pete ştiu. Ştiu că n-ar putea face dragoste cu el în patul lui şi al lui Abbie, acolo unde fiecare respiraţie s-ar umple de făptura lui Abbie; acolo unde ar trebui să-şi pună capul pe perna cusută de Abbie şi unde ar vedea ochii ei albaştri urmărindu-i. N-ar putea.

Seara decurse mai bine decât ar fi sperat ea. Curtea din spate nu avea prea multe elemente care să-i amintească de Abbie. Friptura fusese excelentă şi sosul bine pregătit. Desigur, vinul fusese Duchene.

— Eşti un bucătar excelent, îl complimentă Pete.

— La focul în aer liber mă descurc destul de bine. Dar în bucătărie fac prea multă murdărie. Pete avu uşoare frisoane şi Storm îşi trecu mâinile peste braţele ei goale.

— S-a cam răcorit. Vrei să intrăm?

— Nu, nu încă. Un fulger lumină cerul. Pete numără până la trei înainte ca tunetul să se audă.

— O să fie furtună. Aşa este întotdeauna când se face frig după căldură. Frunzele începură să se mişte şi se simţiră primii stropi de ploaie printre frunze.

— Eu spăl farfuriile, iar tu le usuci, îi sugeră Pete lui Storm, intrând în casă cu farfuriile. Începuse ploaia, cu stropi destul de mari. Când pleci în Indiana? îl întrebă ea, în timp ce lucrau cot la cot. Următoarea competiţie cu

Tunetul pe Ohio urma să aibă loc peste şase zile, în Evansville, Indiana.

— Mâine dimineaţă.

— Mâine dimineaţă, repetă ea ca un ecou. Bucătăria se lumină deodată de la un fulger, care îi luminase faţa, intensificând semnele de mare dezamăgire pe care le intuise el.

— Patience, ţi-e teamă de furtună?

— Nu. Luând un prosop, ea îşi uscă mâinile cu mişcări dezorientate. Îmi plac furtunile, dar să nu aibă intensitate prea mare.

— Ar fi trebuit să ghicesc asta, îi spuse Storm sec. Pete începu să circule prin încăpere, fără ţintă, atingând lucrurile. O, n-aş vrea să-mi ceară să rămân aici. Pe lângă faptul că n-ar fi putut rămâne, nici nu i-ar fi putut explica motivul. El ar fi trebuit să înţeleagă şi s-o scoată pe Abbie dintre ei, la momentul oportun. Începu să atingă tot felul de obiecte, apoi să le lase la locul lor, numai pentru a-şi face de lucru. Ce se întâmplase? Storm, o urmărea jucându-se cu un prosop de bucătărie pe care erau ornate iniţialele A şi S. Ca şi când devenise dintr-odată conştientă de ceea ce făcea, îl lăsă jos.

— O să-ţi simt lipsa, oftă ea. Vei lipsi zece zile. Storm se uită la şervetul brodat de pe peretele bucătăriei, la care se uitase şi ea puţin mai înainte. Era scris: *Aceasta este bucătăria lui Abbie Duchene.* Tot ei îi aparţinuse şi casa. Şi soţul. Dumnezeule, cum de fusese el atât de insensibil. De ce nu realizase că o va răni aducând-o în sanctuarul altei femei? Veni încet spre ea, încercând s-o scoată din acest loc, unde ea încercase să ignore totul pentru el. O luă în braţe şi o sărută.

— Trebuie să pleci?

— Da, aşa cred. Pete oftă de bucurie că scăpa din acest loc.

— Hai să luăm o umbrelă şi să te conduc la maşină.

Când Storm intră în casă, se uită îndelung la balansoarul care se afla la intrare. Apoi se duse către telefon şi o sună pe sora lui Abbie.

— Îţi simţim lipsa, Storm, îi spuse Andrea.

— O să trec pe la voi, în curând, promise el. Andrea, mai am încă balansoarul tău şi al lui Abbie. M-am gândit că ţi-ar place să-l ai, pentru bebeluş.

O auzi oftând şi Andrea spuse:

— Mi-ar face mare plăcere. Mulţumesc, Storm.

CAPITOLUL 6

— Ce naiba faci, Pete?

Dave lăsă să-i cadă ziarul cu rubrica sport pe birou, întâlnindu-i privirea lui Pete. Mila şi indulgenţa din privirea lui o iritau.

— Citesc, spuse ea.

— Pe podea?

— Dacă o să mai ridici ziarul un pic, n-o să mai fie nevoie să mă aplec. Pete se dădu câţiva paşi în spate, până când atinse scaunul cu şezutul.

— Dacă îţi mai poţi reţine curiozitatea încă un moment, o să-ţi dau tot ziarul.

Dave reveni la articolul pe care-l citea. Pete îşi puse mâinile în poală şi aşteptă liniştită, zece secunde.

— Storm s-a calificat sau nu?

— Nu, veni răspunsul.

— N-a concurat?

— Nu scrie.

— Crezi că s-a întâmplat ceva? Nu, probabil că va concura azi. Poate chiar acum, este acolo. M-a sunat de la hotelul în care sunt găzduiţi. Fără a-şi ridica privirea de pe articol, Dave deschise un sertar şi scoase un plic gros, pe care-l aruncă pe birou. Acesta alunecă şi ateriza în poala lui Pete.

— Ce este ăsta? întrebă ea.

— Biletul meu de avion. Zborul este programat pentru mâine la ora opt. Vei lipsi de la cursele pentru calificare, dar vei ajunge la timp pentru competiţia de duminică.

— Mă expediezi acolo? Nu este nevoie să…

— Vreau eu s-o fac. Te rog. Du-te la Indiana. Mai

întoarse o pagină şi adăugă: Eu sunt baby sitter duminica asta.

— Dar tu…

— Atunci fă-o tu pe baby sitterul şi mă duc eu la Indiana?

— Oh, nu, am plecat. Înşfăcând biletul, Pete se îndreptă spre uşă.

— Mai este un singur lucru pe care aş vrea să ţi-l amintesc.

Din moment ce te duci acolo ca reprezentant al firmei Wilkes, aminteşte-ţi că mai sunt şi alte bărci ale firmei acolo.

— Să fii sigur de asta. Pete zbură spre casă, folosind fiecare posibilitate de a mai scurta timpul. Îşi cumpără o pereche de pantaloni verzi şi o bluză de mătase. Îşi aruncă lucrurile în sacoşă, încuie apartamentul şi se grăbi spre aeroport. Poate că nu avea cum să ajungă la calificările zilei, dar nu avea cum să le piardă pe cele de a doua zi. Avea să fie acolo la zece treizeci, ora locală.

Auzi câteva saluturi prieteneşti, dar le răspunse în grabă şi îl căută cu privirea pe Storm. Şi îl găsi. Îl simţea ca pe o undă de plăcere viitoare. Şi, pentru că îl simţea cu toată fiinţa ei, ea observă că el purta o uniformă de concurs care nu prea se potrivea cu atmosfera din jur. Privirea lui Storm fu atrasă de ceva strălucitor, verde, de la capătul coridorului, spre locul de pornire. El se opri să admire corpul suplu care se îndrepta spre el. Când îşi dădu seama că femeia aceea era chiar Patience, el îşi dădu seama că, de fapt, pe ea o aştepta.

Apăru apoi părul ei blond şi Patience îi zâmbi. Îi simţi apoi parfumul şi, în final, cu o tresărire de bucurie, el îi simţi atingerea, care se simţea atât de fragilă, când fata i se aruncă în braţe. Numai atunci el crezu că este reală şi că este acolo. Era bină că venise. Mai mult decât atât, îi era necesară. Când ea încercă să-i spună ceva, el îi acoperi gura cu sărutări. Ştia acum că avea nevoie de ea. Înainte, el crezuse că această nevoie de ea îi va apărea peste noapte, dorind-o alături de el.

Dar nu fusese aşa. Apăruse aşa, după scurtele momente pe care el nu putea să le definească corect: erau trezie sau aducere aminte. În ultimul an, soarta îl cam răsfăţase pe acest bărbat, pe care tot ea îl lovise atât de tare. Acum, în ultimele săptămâni, când somnul se îndepărta de el, nu mai rămânea nimic decât ziua respectivă, ca o coală albă de hârtie care aştepta să fie scrisă.

— Când te-am văzut, spuse Storm uitându-se în ochii ei, mi-am zis: Duchene, nebunule, ai cam sărit calul cu fata asta. Pete se uită la faţa lui care exprima chiar ce gândea şi oftă fericită:

— De asta erai atât de şocat, atunci. Pentru moment am crezut că aveai vreo prostituată cu tine, în autobuzul echipei.

— Şocat? Deodată el zâmbi, cu un zâmbet care părea inocent şi eliberat de orice fantome ale trecutului. Sigur că am fost şocat. Sunt şi acum şocat. Porţi culorile de la *Coastal.*

— Dumnezeule, ştii că ai dreptate? Râzând, ea se lăsă din nou în braţele lui. Ce-i cu ceilalţi?

— ’Neaţa, Pete, îi spuse Red ieşind din autobuz: Dacă fusese surprins s-o vadă, avusese cel puţin politeţea să nu o arate. Am crezut că ai plecat, Storm.

— Plecat? întrebă Pete. Unde te duci?

— Cei de la pizza au aranjat un prânz. Trebuie să mă duc acolo şi să-i farmec cu prezenţa mea. Dacă ei sponsorizează *Tunetul,* eu voi fi vicepreşedinte, sau cam aşa ceva.

— Dar nu ai experienţa necesară pentru asta, argumentă ea.

— Sunt ultimul pe listă astăzi. Şi nu voi primi startul până pe la patru. Oricum, mă întorc înainte de ora asta. O trase în braţele lui şi-şi îngropă faţa în părul ei. Vino cu mine. O să fie cam plictisitor. Nu pot să mă gândesc la altă distracţie, decât să-ţi găsesc piciorul sub masă.

— Aş vrea să merg. Dar… Dave a accentuat faptul că sunt aici cu o misiune oficială. Trebuie să acord aceeaşi

atenţie tuturor clienţilor de la Wilkes.

— Aceeaşi atenţie? Cum vrei să acorzi aceeaşi…

— Hei, Pete, o strigă Ricky Stevens. Cei de la *Premium* te aşteaptă. Este şi Jerry cu noi. Vor să te uiţi la flotorul de sprijin. Pete făcu o figură dezamăgită.

— Ei, ai auzit şi singur. Tu poţi să te duci, eu vă trebui să-mi rezolv problemele. Ne vedem tot aici…?

— Pe la unu şi jumătate sau două. Dar nimeni nu-l mai văzu la acea oră, nici la trei.

— Este trecut de patru, Red, îi spuse Pete. Ea făcea înconjurul camionului cu scule. Red încercă s-o urmărească cu oarecare calm, dar cedă:

— Unde este?

— Nu ştiu.

— Dacă întârzie, o să mai aibă drept să concureze?

— Nu ştiu.

— Dacă nu se califică, cei de la pizza îi mai sponsorizează?

— Dar ce-i asta, un test sau cam aşa ceva? Este ultima oară când îţi spun că nu ştiu. Şi nu te mai învârti atât. Mă ameţeşti. Pete renunţă şi nu se mai învârti în cerc, ci începu să străbată locul cu paşi foarte mari.

— Nu mai pot rezista. Spune echipajului să ducă *Tunetul* la apă.

— Nu pot face asta. Hidroplanoarele nu sunt proiectate pentru a sta prea mult timp în apă.

— Încerci să-mi spui şi mie cum sunt proiectate? El îi aruncă o privire inocentă.

— Asta în caz că poate ai uitat.

— Exclude posibilitatea asta. Pune-o la apă. O pilotez eu. Pete ştiu că fusese prinsă pe picior greşit.

— Eşti pilot calificat? Ai diplomă? Pete se uită încruntată.

— Nu am diplomă.

— Aha, aici nu prea merge aşa. Ai sau nu calificare. Şi tu nu ai.

— Pe naiba. Pot să fac cursa asta. Eu testez fiecare barcă proiectată de Dave.

— Da? Asta e foarte bine. Dar nu păru prea impresionat. Regulile acestui sport spun clar: dacă eşti calificat sau nu. Pete se aşează dezamăgită lângă el, cu privirea aţintită la intrare. Red îl văzu pe Jeff Croup îndreptându-se spre ei. Adoptară, atât ea cât şi Red, nişte mine lipsite de orice motiv de îngrijorare.

— Concuraţi sau nu? îi întrebă el.

— Da, concurăm, îi răspunse Red ţâfnos.

— Când?

— Când va fi prea târziu şi n-o să aibă cine să ne urmărească, îi răspunse Red. Storm vrea să ia cele mai multe puncte acum. Şi nu vrea să concureze de două ori.

— Treaba voastră. Îşi ridică privirea spre Red şi îi putu citi în ochi că nu-l prea agrea pe acesta. Pete se hotărî. Îi aruncă o privire decisă acestuia, apoi, îşi şopti:

— Nimeni nu trebuie să ştie că nu este Storm cel din cabină. Văzând că Red nu mai avea nimic împotrivă, Pete continuă: Eu sunt cam de aceeaşi înălţime cu Storm.

Dacă voi ieşi din autobuzul echipei, îmbrăcată cu costumul lui, nimeni nu-şi va închipui că nu este el. Îl verifică cineva pe pilot înainte? Red se scarpină în cap.

— Nu, nu-l verifică nimeni.

— O să-mi pun casca lui. Când Storm îşi lasă vizorul căştii în jos, nimeni nu-l mai întreabă nimic. Atunci trec spre barcă şi mă urc. Intrigat, Red o întrebă:

— Şi chiar ştii să o conduci?

— Pe o suprafaţă închisă, cu trafic? Sigur că da. Eu sunt prima care trebuie să recunoască faptul că nu sunt element competiţional, dar mă voi descurca. Şi voi fi singură. Trebuie doarsă bag în viteză şi s-o ţin deasupra apei.

Ca şi când ar fi realizat deodată gravitatea faptei lor, Red dădu din cap:

— Storm ar fi în stare să ne omoare pe amândoi.

— Nici măcar n-o să ştie până când nu se termină. O să fie puţin furios la început. Dar, pe urmă, o să ne mulţumească. El vrea titlul de campion naţional, Red. Tu eşti prietenul lui şi trebuie să înţelegi ce mult înseamnă

asta pentru el. Nu-şi poate permite să piardă o cursă. Pete îşi dădu seama că Red era aproape de a fi de acord. Şi ea ştia că dacă ar mai fi făcut presiuni, i-ar forţa mâna. Ochii lui, mici şi albaştri, scrutau zările; apoi se concentrară asupra locurilor de pornire; cercetă din nou zona de la autobuz la marginea apei, apoi se concentra asupra lui Burt Winters. În cele din urmă îi spuse:

— Dă-i drumul. Se îndreptă, ca de obicei, spre autobuzul echipei. Pete îl urmă şi ea. Odată ajunşi, începu o conversaţie frenetică. Se auzeau numai frânturi de conversaţie. În interiorul autobuzului erau aruncate mănuşi, bucăţi de material de azbest, şosete. Red verifică de două ori vesta de salvare, în timp ce Pete se îmbrăca.

— Red, avem o problemă, îi spuse ea, ieşind îmbrăcată în costumul lui Storm, făcând două piruete.

— La naiba, îi spuse Red. Nimeni n-o să creadă că eşti Storm.

— Mda, omul are nişte umeri cam laţi. Pe umerii ei înguşti, costumul arăta jalnic. Dar, de la mijloc în jos, îi venea perfect. Are fundul destul de mic, nu-i aşa?

— Sincer să fiu, nu prea m-am uitat la fundul lui, mormăi Red.

— Nu are niciun pulover pe aici? O să-l pun în loc de umeri.

— Ai de gând să porţi lână într-o cabină cu o sută şaizeci de grade?

— Nu am altă posibilitate. Unde sunt puloverele?

Le găsiră şi le reuşi trucul. Pete îşi vârî mâinile în mănuşi şi vru să plece.

— Stai, îi strigă Red. Nu poţi merge aşa.

— Aşa, cum?

— Aşa, unduindu-te. Storm nu merge aşa.

— E cinci fără un sfert, Red. Nu pot să învăţ să merg ca Storm în acest sfert de oră. Omul îşi trecu îngrijorat mâna prin părul de culoarea portocalei.

— Stai puţin să aduc doi tipi, care să te înconjure, ca să nu vadă nimeni.

— Crezi că e bine aşa? Ar trebui să le spui despre ce

este vorba.

— Da, o să le spun. Sunt din echipajul nostru şi trebuie să avem încredere. Red îi fluieră pe Ricky şi Burt. Ei te vor însoţi, îi spuse el lui Pete, după ce le explică băieţilor ce se întâmplase.

— La naiba! exclamă Ricky.

— Eşti gata? întrebă Red.

— Sunt. Ea îşi puse vizorul pe faţă şi ieşi din autobuz. Fu cea mai lungă plimbare pe care a trebuit s-o facă. Trecu la distanţă foarte mică de oficiali, de gazetari şi de admiratori. Pentru că era de aşteptat să se califice, toată lumea se uita la ea. Şi nimeni nu spunea nimic. Când se aşează în cabină, răsuflă uşurată. Red se aplecă şi-i fixă dispozitivul de oprire. Dacă ar fi fost aruncată din cabină, motorul s-ar fi oprit automat.

— Eu îi mai spun întotdeauna câteva cuvinte lui Storm înainte de plecare, murmură Red, în timp ce Pete se uita pe panoul cu instrumente. Nu trebuie decât să dai din cap în semn de aprobare. Fii atentă să nu depăşeşti o sută cinci. Pete dădu din cap.

— Cursul râului este deja turbulent, aşa că nu trebuie să adaugi şi tu ceva în plus. Odată ce te-ai înscris pe cursul apei, te poţi considera în largul tău şi, atâta vreme cât ai combustibil, n-ai nicio problemă. Nu te simţi presată de timp, până nu ai condiţiile pe care le vrei.

Când vine momentul, ridică mâna stângă, Storm este stângaci. Apoi, fă ceea ce este necesar şi mişcă-ţi fundul înapoi aici. Pete îl aprobă din cap.

— Şi, Pete… tuşi el, dregându-şi glasul. Să vii înapoi teafără. Nu ştiu ce-ar face Storm dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Pete dădu din nou din cap. Storm trase maşina lângă locul de start, aliniind uşa şoferului cu cea de la autobuz. Se uită în grabă către start pentru ca să vadă dacă are timp să-şi schimbe costumul. Când văzu trailerul gol, îi mulţumi în gând lui Red, pentru că barca era deja la apă. El avea cinci minute să ajungă pe curs. Ricky îl văzu pe Storm mergând spre autobuz.

La naiba. Ridicând ochii se uită împrejur, aşteptând

ca ceva rău să se întâmple. Când nu se întâmpla nimic îşi dădu seama că fusese singurul care îl văzuse pe Storm. La naiba, trebuia s-o scoată pe Pete de acolo. Când se întoarse, se petrecură două lucruri. *Tunetul* prinse viaţă, iar el se întâlni cu Red Morgan şi Jeff Croup.

Prea târziu. Ştiind că nu poate face nimic în faţa lui Croup şi fiindu-i teamă că Storm ar putea să apară în orice moment din autobuz şi să se dea totul la iveală, Ricky încercă disperat să-i capteze atenţia lui Red. Fiind în faţa lor şi neavând altă soluţie, începu să fluiere două strofe din „vreme rea”, înainte de a se face înţeles de Red. Apoi ridică încet capul și arătă spre autobuz.

Storm auzi zgomotul unui motor care pornea şi întorcându-se spre parbriz văzu ceva care-i uimi. Ce naiba se întâmpla? Văzu o ambarcaţiune stacojie care se ridica pe apă şi numai atunci realiză că *Tunetul* plecase în cursă. Chiar în momentul în care Storm se gândi să aibă o ceartă serioasă cu şeful echipajului, acesta îi apăru în faţă, barându-i calea.

— Cine a plecat? Nu era cu totul imposibil ca un pilot să se califice pentru altul, dar cazurile erau extrem de rare.

— Unde dracului ai fost? îl întrebă Red, în loc să-i răspundă la întrebare.

— Şoseaua a fost blocată, Vrei să-mi spui cine este în barca mea? îi întrebă Storm îndreptându-se spre uşă. Red îl apucă de braţ înainte ca Storm să poată atinge clanţa.

— Trebuie să stai aici, Storm. Red îşi umezi buzele uscate şi simţi sudoarea curgându-i pe frunte.

— De ce?

— Pentru că pilotul nu are licenţă. Simţind cum Storm era cuprins de mânie, Red continuă: Dar este foarte capabil. Şi tu te-ai bazat întotdeauna pe aprecierea mea. Nu era timp. Tu nu veniseşi, Iar eu nu aveam decât un pilot capabil, dar fără diplomă. Toată lumea ştie că tu eşti în competiţie acum.

— Bine. Storm digeră tot ce-i spusese Red. Nu am de obiectat în privinţa înlocuirii, dar vreau să știu cine este în

barcă, acum. Red se albi deodată.

Prin contrast, părul îi deveni şi mai roşu. Îşi luă mâna de pe a lui Storm, încercând să pledeze pentru înţelegere. Lui Storm sângele începu să-i circule mai rapid ca de obicei. Nu putea fi aşa, se gândi el. Dar, atunci unde era ea? în acel moment văzu hainele aruncate pe marginea patului. Îl cuprinse o frică atât de mare, încât îşi strânse pumnii a disperare şi se năpusti asupra lui Red cu ochii ieşiţi din orbite. Ţi-am pus o întrebare. Cuvintele îi ieşeau cu greutate din gât. Cine este în barca mea?

Pete se întâlni cu râul ca şi cum s-ar fi întâlnit cu un străin, fără a şti dacă vor fi prieteni sau duşmani. Înainte de provocarea finală, ea vru să cunoască mai întâi râul. Mergând cu nouăzeci la oră, ea testa reacţiile *Tunetului*, controlându-i aparatura de bord. Ea descoperi că râul avea şi părţi dure, ca şi altele mai apropiate de ceea ce şi-ar fi dorit ea. Avea senzaţia, stând în cabină, că stătea pe loc, iar peisajul se schimba cu o viteză ameţitoare în jurul ei. Corpul îi era aruncat la stânga la fiecare întoarcere. Îşi încleştase mâinile pe direcţie, cu o forţă pe care i-o dădea numai frica de moarte. Fiecare val îi lovea parcă braţele; umerii ei absorbeau şocul. Avea să-şi recapete puterea în mâini la vreo douăzeci de minute după terminarea cursei. Îi vor trebui cinci zile până să i se închidă cicatricele de pe partea stângă. Şi atunci se întâmpla ceea ce aştepta ea, o contopire cu apa şi cursul ei. Se concentra asupra lor, până când nu-şi mai simţi corpul, sau durerea, sau căldura. Simţea numai viteza. O viteză incredibilă. Şi riscul. Frica îi străbătea fiecare celulă a corpului şi ea apăsa tot mai mult pe accelerator. Acul vitezometrului vibra la o sută patruzeci de mile pe oră. Pete se concentra cât putu de tare şi încercă să echilibreze teama cu curajul, performanţa şi posibilitatea eşecului. Era timpul să încerce pasul cel mare. Era momentul hotărâtor.

Red nu mai spuse nimic când văzu cum mânia neputincioasă luă locul surprinderii de pe figura lui Storm.

Încercând să-şi regăsească echilibrul, Storm simţea că se sufocă.

— Patience… ai lăsat-o pe Patience să-şi rişte viaţa…

Nimeni din cei care-l cunoşteau pe Red Morgan n-ar fi putut spune că era un tip care se lăsa purtat de emoţii. Iubise o singură dată, cu disperare. Fiecare parte a fiinţei lui purta şi acum urmele unuia din amanţii fostei lui soţii. Îi păsa de Storm şi încercă să-l aline cumva, prin cuvinte, deşi nu era genul de om care s-o poată face.

— Pete este pilot de încercări, Storm. Wilkes consideră…

— Nu mă interesează nici dacă ar deţine recordul mondial.

Ce naiba te-a făcut să crezi c-o poţi pune în barcă?

— Funcţia mea de şef de echipaj, asta mi-a dat utoritatea să apreciez. Dacă tu n-ai fost aici, a rămas la latitudinea mea.

— Ţi-am dat posibilitatea asta numai pentru că am avut impresia că eşti cu picioarele pe pământ, îi spuse Storm, dorind să-l ia de gât pe Red.

— Adică tu ai fi vrut să las pe vreunul din echipaj, care nici măcar o maşină nu poate să parcheze, fără să lovească ceva, să zburde cu *Tunetul?*

Teama făcu să piară culoarea din obrajii lui Storm şi gura îi deveni o linie albă, fără urmă de sânge.

— Nu trebuia s-o laşi pe ea, Red. Red îl fixă cu ochii lui albaştri.

— De ce nu pe ea? Este destul de capabilă Aşa că nu văd de ce nu trebuia s-o las pe ea. Storm se retrase de lângă Red, încercând să scape de emoţiile care-l năpădiseră. Se întoarse să se uite la cursă. I se făcu teamă. Iubirea de care începuse să fie sigur în dimineaţa asta, începuse să se transforme în teamă.

— Concurează numai pentru a se califica în continuare, Storm. Nu mai mult.

— A semnalizat, sări Storm. Dă-mi cronometrul. Red îşi bagă mâna în buzunar şi i-l întinse apoi lui Storm. Storm urmări carena stacojie care atinse linia. Nu putea

face nimic s-o ajute în acest pericol, în care se afla, aşa că urmări barca ce se înscrisese pentru întoarcere. Când carena atinse geamandura, el se uită iar la cronometru.

— Un minut şi opt. Se uită la Red. Cât de rapid a fost?

— Destul de rapid.

— O sută treizeci şi doi media, nu-i aşa?

— Cam aşa.

— Cât crezi că a apăsat pe accelerator ca să obţină o medie atât de mare? Red nu-l mai auzise pe Storm vorbind atât de rece ca acum. Bine, s-a calificat. Acum du-te şi adu-o aici. Storm se dădu la o parte din uşă, iar Red ieşi.

— N-o aduce aici, Red. Vreau să vorbesc cu ea între patru ochi.

Pete întoarse *Tunetul* spre mal, mergând cu şaizeci de mile la oră, înainte de a opri motorul. Pete ieşi din cabină şi se ridică pe punte, pentru a prinde frânghia pe care i-o aruncase Ricky. Bobina de frânghie o lovi chiar în piept şi apoi căzu pe punte. Pete o prinse, stând cu picioarele larg desfăcute, aşa cum îl văzuse pe Storm. La naiba, îşi spuse ea. Niciodată nu se simţise atât de bine. Mai mult ca oricând ea şi-ar fi dorit să poată scoate cascheta de pe cap, să simtă briza pe faţă şi în păr. Căldura ajunsese de nesuportat spre sfârşitul cursei. Dar, când văzu expresia de pe faţa lui Red ştiu că erau probleme. Poate că fuseseră descoperiţi, se gândi ea. Se uită la omul care stătea în faţa ei.

— El e în autobuz, îi spuse Red.

— La naiba! Pete sperase că se va termina totul înainte de întoarcerea lui. Ar fi fost mai uşor să se descurce aşa. Ridicându-şi cascheta o fracţiune de secundă, ea spuse: Văd că mai eşti încă în viaţă. Asta îmi, dă speranţe. Mai eşti încă în funcţie?

— Nu cred că este momentul pentru asemenea întrebări.

— Cu cât am ieşit?

— Cu o sută douăzeci. Pete începu să fluiere şi-şi lăsă vizorul. Ei nu se gândiseră că pe drumul de la barcă la

autobuz vor fi asaltaţi de admiratori. Deşi ea mai purta încă cascheta cu vizor, se temea că aceştia îşi vor da seama. Red încercă să-i dea la o parte pe unii din ei. Pete era cu ochii pe autobuz, ştiind că aceştia nu se vor îndepărta până ce ea nu va ajunge la autobuz. Se urcă în autobuz cât putu de repede şi-şi scoase cascheta, aruncând-o pe un scaun. Ştergându-şi cu mâna sudoarea de pe faţă şi gât ea îl văzu pe Storm în faţa ei.

— Cred că am reuşit să-ţi compunem imaginea, îi spuse ea. Am încercat să nu îndepărtăm fanii, dar unii erau cam insistenţi. Pete îşi dădu părul la o parte din ochi şi se uită în ochii lui. Erau albaştri ca un cer înaintea furtunii. Pete simţi fior; pe şira spinării. *Tunetul* lui Storm, murmură ea.

— Ce a fost asta? o întrebă el cu un glas care avea ceva din duritatea oţelului.

— Am spus *Tunetul* lui Storm. Cred că îl vom auzi curând. Pete se îndreptă spre dormitor. Dacă nu te superi şi poţi aştepta până să faci explozie, aş vrea să-mi scot costumul ăsta. Storm o apucă de mână şi o întoarse spre el.

— Mă supăr şi încă al naibii de tare, urlă el. Mă supără multe, chiar acum. El o apucă şi de celălalt braţ şi o trase spre el. Ce naiba ai crezut c-o să faci?

— Am vrut să-ţi salvez fundul.

— La naiba, nu face pe isteaţa cu mine.

— Pe isteaţa? Pete simţea cum sângele îi mai pulsa încă. O fac pe isteaţa? Am fost cu barca şi am calificat-o pentru că tu nu erai aici. N-am făcut decât să te ajut să participi şi la întrecerea de mâine, ticălosule! Te-am adus mai aproape de titlul naţional. Şi, dacă nu eşti capabil să-mi mulţumeşti, cel puţin lasă-mă să-mi scot costumul ăsta de pe mine. Storm nu ştia ce să facă, s-o bată sau s-o sărute. Faţa ei era înroşită de căldură, ochii îi ardeau. Furia şi mânia lui se amestecară.

— Această combinaţie dădu naştere la dorinţă. El îşi imagină ochii ei şi sânii striviţi în timp ce făceau dragoste. Tot ce simţea pentru ea îl înspăimântă dintr-odată. Îi dădu

drumul de parcă l-ar fi ars. Pete se întoarse şi porni spre dormitor. Ridicându-şi mâna dreaptă, ea se chinuia să prindă fermoarul între degete. După câteva încercări neizbutite, apelă la Storm.

— Poţi să-mi desfaci fermoarul? Degetele mele par moarte.

El gemu, ceea ce-i aminti de un animal torturat.

— Patience. Îi trase fermoarul în jos, îi eliberă umerii şi dădu peste puloverele îngrămădite acolo. Ce naiba…

— Noi avem cam aceleaşi dimensiuni, dar la umeri nu prea… şopti ea.

Pe faţa ei roşie se scurgeau râuri de sudoare. Un nou val de căldură o inundă şi simţi că i se întunecă privirea.

— Te-a înnebunit căldura asta, murmură Storm trăgând în jos costumul şi lăsându-i picioarele libere, când mai descoperi încă un pulover. Pentru numele lui Dumnezeu, câte ai pe tine?

— Trei, murmură ea. Apoi Storm începu să-i caute şi celălalt pulover, înjurăturile lui nu se mai auzeau atât de tare, dar nu erau mai puţin brutale, pentru ea. Când rămase în faţa lui cu slipul şi sutienul ude de transpiraţie, el o aşeză pe marginea patului şi intră în baie. Se întoarse cu un prosop rece, o aşeză pe spate şi începu să-i şteargă corpul cu prosopul ud. Pete începu să-şi revină încet, deschise ochii şi-l privi:

— Dacă mai vrei să mă dojeneşti, dă-i drumul, îi spuse ea. Apoi îi zâmbi uşor. Asta vrei, Storm?

— Ce vreau? El îi prinse faţa între mâinile lui şi o privi în ochi. Îi privi buzele. Îi privi gâtul. Nu, nu asta vreau.

CAPITOLUL 7

Evansville rămase în urmă, în timp ce Storm se grăbea spre hotel. Dacă maşina ar fi căzut într-o groapă, Pete nu şi-ar fi dat seama. Mâinile ei erau încleştate pe scaun. Nici măcar în aceste câteva minute nu se putuseră despărţi. În autobuz, să sărutaseră aprins, cu gurile strivite, înainte de a-şi da seama că putea intra cineva în

orice moment. Săriseră într-o parte, pentru a se despărţi. Acum, Storm introducea maşina într-o parcare fără a lăsa mâna lui Pete.

În timp ce Storm descuia uşa, ea se întreba care din camere fusese rezervată pentru ea. Storm descuie şi intră înaintea ei. Ea păşi peste prag şi ajunse în braţele lui. Punându-şi capul pe umărul lui, ea se gândi ce se va întâmpla în continuare.

Inima lui Storm bătea atât de tare, încât simţea că-i sparge pieptul. Mâinile lui îi atingeau spatele cu mângâieri delicate, în timp ce priveau hainele aruncate la nimereală prin cameră.

— Am nevoie de un duş, spuse ea. Am zburat toată noaptea în hainele astea şi am început să miros ca o cabină încinsă.

— Miroşi bine. A sudoare. Te accentuează. Îi dădu părul spre spate. I se uscase părul în şuviţe din cauza transpiraţiei. Pete se strâmbă în glumă, auzind preferinţele lui în materie de mirosuri

— Baia este acolo. Du-te. Eu o să strâng lucrurile pe aici. În timp ce oglinda din baie se aburea, Pete îşi scoase hainele care erau deja prea mult purtate. Intră sub duş şi-şi lăsă faţa sub apa care începu s-o biciuiască. În curând, se gândi ea. În curând, va fi în braţele lui, în patul lui. Simţea deja o plăcere deosebită numai la acest gând, îşi deschise ochii şi-l văzu pe Storm în spatele perdelei în baie. Era gol şi avea un aer foarte viril. Pete se confruntă cu cel de-al doilea element nou din ziua aceea.

— Eşti frumoasă, murmură el, privind-o. Pete îl primi cu bucurie şi curiozitate, tot aşa cum făcuse cunoştinţă şi cu râul.

— Deci, ăsta eşti tu, îi spuse ea. Corpul lui era subţire şi musculos. Se vedea peste tot numai putere: în muşchii bine conturaţi, în bărbăţia lui care o aştepta. Ridicând o mână, ea îl invită şi el păşi în spaţiul strâmt de sub duş, alături de ea. Pete avea în mână o bucată mică de săpun. Storm vru să i-o ia, dar ea îşi retrase mâna.

— Nu, lasă-mă pe mine, şopti ea. Lăsându-şi mâinile

pe umerii lui puternici ea simţi cum muşchii i se încordează. Aceeaşi stare de încordare apăru şi în trupul ei. Pete îi masă uşor pielea bronzată până când Storm închise ochii: şi se lăsă încet pe perete. Storm primi mângâierea ei, şi se simţi absorbit de ceea ce se întâmpla cu el. Atingerea ei era flămândă, ea încerca să-i înveţe trupul. Când degetele ei ajunseră să-l atingă atât cât şi-ar fi dorit el, Storm îşi deschise ochii şi întâlni privirea ei aţintită asupra lui. Genele ei lungi aveau încă stropi de apă şi gura îi era umedă. Punându-i o mână pe încheietura mâinii ei, Storm exercită o presiune uşoară asupra mâinii ei, care-l mângâia.

— A trecut prea mult timp pentru mine, draga mea. Prea multă mângâiere va face ca totul să se termine mult prea repede, chiar înainte de a începe. Ea îi zâmbi şi se aplecă deasupra lui, atingându-l pe piept cu vârfurile sânilor. Răsuflarea lui fierbinte îi ardea faţa. Dădu drumul la săpun. El îi sărută uşor gâtul şi ea simţi că ar vrea să i se dea toată. Săpunind-o atent, Storm îi răspândi încet săpunul pe tot corpul, făcând cercuri concentrice de la umeri până la şolduri. Îi ţinu sânii în mâini, de parcă ar fi vrut să-i cântărească. Pete simţea cum i se înmoaie şi oasele. Dându-i uşor capul pe spate, Storm începu s-o sărute. Apoi, închise apa. În baia mică, se mai auzeau stropi mici de apă care cădeau pe podeaua de o culoare foarte deschisă. Se mai puteau auzi oftaturi sincronizate, ale căutărilor lor.

Scoţând-o din baie, Storm o înveli într-un prosop şi o duse în dormitor.

Pete simţi cum cedează plapuma sub greutatea ei, şi se întâmpla la fel şi când Storm se aşează alături de ea. Ea se înfiora sub greutatea lui, cu picioarele desfăcute pentru a-l primi. Fascinată, Pete îi atingea faţa cu degetele.

— Am nevoie de tine, Patience. Am atâta nevoie. El îi sorbea savoarea pielii ei, cu luciri de alabastru. Ea îi înţelese cuvintele foarte clar. Era vorba de nevoie. Nu de dragoste, ci de nevoie dar, ea îl iubea. Dragostea ei era atât de completă şi de adâncă, încât nu avea puterea să-l

refuze. Îşi trecu uşor mâinile pe spatele lui, în timp ce gura lui îi săruta neîncetat gâtul. Pete simţi cum i se întăresc dintr-odată sânii, care erau exploraţi de gura lui. Storm o întoarse şi o aşeză în aşa fel încât sfârcurile sânilor ei îi ajungeau la gură. Pentru ce se întâmpla acum, se gândi ea, el simţea numai nevoie, o nevoie acută de ea. Sfârcurile sânilor ei se simţeau sub atingerea gurii lui şi Pete se simţi invadată de valuri de căldură. Ea îşi încâlci degetele în părul lui, ţinându-l strâns. El murmura ceva în permanenţă, ceva ca o undă de încântare Deodată, mâinile ei începură să se mişte repede explorându-l de la piept până la zona în care i se contura bărbăţia. Ea nu simţise niciodată aşa ceva, o senzaţie ca aceasta. Dincolo de pasiune şi dorinţă, trupul ei era ca un vas plin de dragoste, care aştepta să fie golit. Storm îi privi ochii. El n-o voia pasivă.

Poate, mai târziu, când ar fi stat în braţele lui, după ce şi-ar fi satisfăcut nevoia de ea, dar nu acum. El îşi aminti strălucirea ochilor ei când se uita la ceva care o pasiona. Asta voia de la ea. Focul. Abandonarea totală.

Storm îngenunche între picioarele ei, privindu-i ochii măriţi. Părul ei începuse să se usuce şi răspândea pe pernă o lumină aurie.

— Storm, murmură ea. Ea îşi ridică o mână, aducându-i gura înapoi la sânii ei, întorcându-şi faţa spre palma ei, el îi prinse carnea uşor cu dinţii. Pete fu luată prin surprindere. Ceaţa se ridică şi simţi văpăi. El îşi trecu uşor unghiile peste sânii ei. Apoi peste coapse şi abdomen. Cu dinţii îi muşcă uşor îndoitura cotului, a genunchiului, a piciorului, indiferent de câte ori încerca ea să-l ţină cu mâinile.

Pete nu-şi mai putea controla zvâcnirile trupului. Un milion de senzori stimulaţi acum îi dansau sub piele. Pântecele îi tresaltă, de nevoie, de dorinţă.

Ridicându-se, Pete îi sărută tot mai flămândă gura, implorându-l.

— Acum, Storm, te rog, acum… Lăsând-o încet pe spate, el îi ridică picioarele în jurul lui. Pete era umedă şi

fierbinte, gata să-l primească. El îi prinse bărbia în mână şi-i întoarse faţa către el. Voia să-i vadă ochii. Răsuflarea ei fierbinte îi înfiora buzele, murmurând cuvinte, fără şir; te rog… acum…

Cu o mişcare puternică, el încercă s-o pătrundă, şi întâmpină rezistenţă. Storm lăsă să-i scape un geamăt puternic şi dintr-odată, se opri.

— O, te rog, nu te opri, îi şopti ea.

— Dumnezeule, Patience. Ar fi vrut să se retragă, dar ea îl ţinea strâns, cu picioarele înfăşurate în jurul mijlocul lui. Se întâmpla prima oară pentru tine? Pete oftă adânc.

— Te sperie?

— Nu, nu draga mea. E minunat. Eu… nu mă aşteptam… se opri respiraţia. Eşti atât de nerăbdătoare.

— Uneori e mai bine să aştepţi. Mâinile ei se curbară în jurul lui trăgându-l tot mai aproape. Nu mă mai face să te aştept-atât. Punându-şi gura sălbatic pe a ei, Storm o pătrunse repede şi profund, alungând durerea ei cu săruturi. Degetele ei i se înfipseră în spate şi Pete se arcui uşor, apoi începu să ofteze. Storm o ţinu strâns. Cu toate că îi era destul de greu, el aşteptă până când Pete iniţie singură o mişcare a şodurilor. El o prelua şi simţi toată energia şi puterea ei adunându-se în jurul lui. Şi deodată nu mai fu nici tandreţe, nici nimic altceva. Era prea multă dorinţă la mijloc. Explodară unul în celălalt. Când ea îi strigă numele el se simţi dintr-odată împlinit şi renăscut. Storm ridică greutatea capului ei pe umărul lui, pentru a ajunge la telefonul care suna. Pete se întoarse să-l privească.

— Cu cine poţi vorbi acum? îl întrebă ea.

— Serviciul la cameră. Masa de seară.

— Da, e o idee bună. Comandă-mi de toate. Mult prea repede se auziră bătăi în uşă.

— Serviciul la cameră, se auzi de dincolo de uşă. Se întunecase şi Storm aprinse o lampă de lângă pat. Pete mai stătea încă sprijinită de perne, urmărindu-l.

— Opreşte-te, îi spuse ea. Nu poţi deschide uşa aşa, dezbrăcat.

— De ce nu? A fost o voce de bărbat. Pe mine nu mă deranjează. Poate pe el…

— Şi pe mine. Ce se petrece într-o cameră închisă nu trebuie cunoscut de toată lumea. Zâmbind, Storm apucă prosopul cu care o ştersese pe Pete mai devreme şi şi-l puse în jurul mijlocului. Ea făcu o pauză, cu un picior pe podea şi celălalt încă pe pat.

— Lasă-mă pe mine la baie, mai întâi.

— Nu. Când un bărbat are o femeie fantastică în pat, ar vrea să ştie totul despre ea.

— Această femeie fantastică ar prefera să rămână necunoscută pentru lumea din jur, dacă nu te superi. Râzând, Storm deschise uşa. Pete se aruncă sub aşternut.

— Unde aţi vrea să las cina, domnule? auzi ea.

— Draga mea, se auzi vocea lui Storm. Unde am vrea noi să pună cina? Scoţând o mână de sub aşternuturi, ea arătă spre dreapta.

— În dulap? Bine, puneţi-o în dulap, dacă aşa vrea doamna, continuă Storm.

— Pe noptieră, spuse Pete, cu o voce înăbuşită.

— Şi-a schimbat părerea, spuse Storm, amuzat. Acum ar vrea să o puneţi pe noptieră. Aşa e bine. Aici. Pete auzi un zgomot de vase, apoi o voce care spuse: asta pentru deranjul dumitale.

— Vă mulţumesc, domnule.

În momentul în care se închise uşa, Pete aruncă aşternuturile deoparte.

— A fost un mulţumesc destul de suspicios.

— Nu-i nimic, a primit un bacşiş de zece dolari.

— Zece dolari?

— Bietul om se uita la grămada din pat, de parcă avea să sară asupra lui în orice clipă.

— Şi i-ai dat zece dolari pentru că ar fi vrut să sară în pat alături de mine?

— I-am plătit pentru că el s-a întors la treabă, iar eu în pat cu tine.

— Storm, de ce îmi rozi piciorul?

— De ce este piciorul tău pe perna mea?

— Mă uit la televizor. Nu puteam vedea din celălalt capăt. Pete reuşi să-şi elibereze piciorul.

— Închide-l şi răsuceşte-te, îi spuse Storm.

— Bine. Văd că fac şi sport acum. Întinsă pe burtă, ea îşi sprijini capul pe palme. Storm începu s-o sărute din nou. Nu mă gâdila. Îmi distragi atenţia.

— Da, dar îmi place. Se ridică şi se aşeză pe corpul ei, acoperind-o toată. Strecurându-şi mâinile dedesubt, el îi rememora forma sânilor. Sunt greu?

— Mda, dar este o greutate acceptabilă. Priveşte! Este o ştire despre *Tunetul*! Plecaseră în grabă, fără a şti rezultatele oficiale ale competiţiei. Pentru Storm, competiţia se terminase. Lăsându-şi bărbia pe umărul lui Pete, el urmări filmul competiţiei din acea zi.

…Şi Storm Duchene zbură cu ambarcaţiunea o sută treizeci şi trei. Şaptezeci şi patru mile la oră. Asta-l face cel mai rapid din acest an, la competiţia de pe Ohio.

— Ei, închipuie-ţi! Pete îşi lăsă capul pe umărul lui. Ești cel mai rapid.

— Da, încerc să-mi imaginez.

Fumul de ţigară o trezi. Ştia înainte de a se trezi că Storm nu era lângă ea, în pat. Lumina lunii îşi răspândea razele prin perdelele care atârnau la ferestre, înconjurându-l pe Storm într-o umbră argintie. El era întins pe două scaune, cu picioarele puse unul peste celălalt. Fumul i se ridica din ţigară. Pete îi cunoştea expresia feţei. O mai văzuse în ziua aceea, în cameră şi ştia că nu mai era nicio speranţă. O greşeală. Făcuse o greşeală faptul că făcuse dragoste cu ea. Pentru că el îşi promisese că niciodată nu va mai iubi. Pentru că acum, ea îi era indispensabilă. Existenţa lui depindea de ea. Dar râsul ei şi pasiunea ei, îl făceau să nu poată renunţa la ea. După ce făcuseră dragoste, continuase aceeaşi prostie.

Avuseseră un picnic pe podea. Fraţii Max la T.V. Ascultaseră *The Star Spangled Banner*. De când se prostise el chiar aşa? Sau se temea?

Fusese cel mai rapid dintre calificaţi. Cel mai rapid.

Cuvintele îi răsunau în minte. Dorinţa de a o trezi era atât de puternică. Şi apoi, ce avea să se întâmple? Putea să-i ordone să nu mai piloteze hidroplanoare? Putea să-i comande să-şi repare maşina? Putea să-i impună să oprească la stop? Să o facă să îi promită că nu va muri? Ea îi va spune că nu era raţional. Storm îşi putea închipui vocea ei, râzând amuzată. *„Storm, nu eşti raţional!”* Şi el era. Dar virginitatea ei îl supărase şi asta nu mai însemna raţionalitate. O virgină. Dumnezeule, nu se încumeta la atât.

Trăgând fumul adânc în plămâni el o revăzu şi se revăzu acolo, sub duş. Ea îl atingea cu dorinţa afişată. Dacă ea ar fi manifestat modestia unei fecioare o dată, măcar o dată, el ar fi înţeles. El dorise numai o parte din ea şi ea îi dăruise totul. El fusese însetat şi acum se putea îneca. Se îneca şi nu era capabil să se salveze. Îşi aminti cum făcuseră dragoste şi îşi dori să se repete. Pete îl urmărea şi îl auzea oftând. Cu ce diavol se lupta el, acum? Oare cu sentimentul că nu-i era loial lui Abbie? Pete ar fi putut înţelege asta. Dacă ea ar fi fost soţia lui şi ar fi murit nu i-ar fi plăcut să fie înlocuită atât de uşor. El îşi strivi ţigara şi se ridică. Degetele lui îşi încheiară fermoarul pantalonilor şi-şi trase cămaşa peste coapse. Trupul lui i se părea minunat lui Pete. Îl urmări cum veni lângă pat şi îngenunche în faţa ei.

— Pari abătut, şopti ea. Storm se sprijini într-un cot.

— Te-am trezit?

— Sunt ceva probleme pentru că am făcut dragoste în seara asta?

El n-ar fi vrut s-o supere spunându-i adevărul şi de aceea îi oferi o altă versiune.

— Aş fi vrut să ştiu dinainte că este prima oară pentru tine. Aş fi putut face în aşa fel încât să fie uşor.

— Imposibil, îi spuse ea fără ruşine. N-ar fi fost mai bine ca acum.

— Tu ai hotărât asta? Te-ai bazat pe vasta ta experienţă? Chiar şi în lumina lunii, el îi văzu obrajii roşind.

— A fost mai bine decât să merg cu două sute de kilometri la oră, îi spuse ea. A fost mai bine decât orice recul al unei ambarcaţiuni care porneşte cu nitroglicerină. A fost mai bine decât să te balansezi la o sută, cincizeci de metri deasupra unui pod de ciment.

— Dumnezeule, ai făcut-o şi pe asta? Ea începu să râdă de remarca lui Storm. O lumină difuză se răspândea deasupra patului, luminându-i dinţii mici şi regulaţi şi buza de jos, răsfrântă.

— Trebuia să fie ceva diferit, Patience.

— Diferit de ce?

— În primul rând, te-aş fi dezbrăcat eu, încet, sărutându-te în timp ce hainele îţi cădeau pe podea pregătindu-te astfel pentru a mă primi. Apoi, ar fi trebuit să te pun pe un pat din petale de trandafiri, într-o încăpere cu lumânări şi să începem aşa. El o sărută din nou; şi aşa. Cu limba îi încercui buzele. Trăgând cuvertura de pe ea, Storm îşi trecu degetele peste corpul ei, de parcă ar fi cântat balada unui îndrăgostit la un instrument muzical. Dacă înainte el o adusese într-o stare de completă abandonare cu atingeri calculate de degete şi cu dinţii, acum o explora cu vârfurile degetelor şi cu limba.

Pete simţi că i se îngreunează picioarele, iar ochii îi devin mai greoi. O căldură incandescentă îi inundase pielea. Storm îi alintă ambele sfârcuri. Începu să-i sărute sânii, producându-i adevăraţi fiori. Ea ştia că trebuia să se grăbească pentru a prinde avionul, dar Storm o reţinu, făcând-o să se bucure de ceea ce îi oferea el. Storm îi mângâie tot corpul. Îşi folosi dinţii încet şi îi sărută partea interioară a coapselor. Se auzi un geamăt profund, care o uimi şi pe ea. Sângele i se concentra în partea de jos a corpului, care se deschise ca o floare numai pentru el. Mâinile lui o mângâiau mereu. Această mângâiere deveni ca o flacără care ardea tot mai mult şi tot mai tare, sufocând trezindu-i simţurile. Un ocean de plăcere se îndreptă spre ea, cu valuri mari, care veneau spre mal.

Când Storm termină de sărutat tot trupul ei, care i se oferea, o privi în ochi. Faţa ei era îmbujorată, ochii

languroşi, zâmbetul avea ceva pe care el nu-l putea defini deocamdată. Pete îşi ridică cu greu braţele şi-l trase spre ea. Oceanul îşi retrase valurile. Fiind pe creastă, ei fură purtaţi spre ţărm, pe o coamă de val.

Aşezată lângă el, în ora care urmă dragostei lor, ea îi întâlni privirea. Fruntea îi era brăzdată de o singură cută şi ea o sesiză. O singură cută.

— Este ceva care depinde de mine? îl întrebă ea.

— Da, să fi aici, când mă trezesc. El avea nevoie de prezenţa ei.

— Voi fi. Şi ea îl iubi.

Dacă cineva te plesneşte peste fund, când dormi, este un gest destul de neplăcut, hotărî Pete. Cu braţele pe pernă şi capul îngropat sub aceasta, ea murmură:

— Termină. Storm îi desfăcu bariera braţelor.

— E timpul să plecăm. Ai uitat că azi este altă cursă? Pete îşi deschise ochii alene. Camera era încă luminată de lună.

— N-a apărut încă soarele. Cu gesturi nesigure, dădu peste ceasul de la marginea patului şi şi-l aduse lângă ochi. E doar şase şi treizeci şi patru. Am dormit doar două ore. Dacă nici soarele n-a apărut, este devreme şi pentru mine. Storm care era treaz, îi luă cuvertura de pe ea.

— Eu plec în zece minute.

— Bine. Găsind pătura o trase spre ea din nou. O să fac autostopul.

Când se trezi de-a binelea, de această dată, soarele invadase camera. Găsi o notiţă pe pernă: *Chrissy Wagner doarme tot aşa târziu ca şi tine*”.

O chemă pe Chrissy şi se întâlniră la cafea şi micul dejun. Luptându-se cu nişte ochiuri, aceasta îi spuse lui Pete:

— Cred că ai avut o noapte grea. Poţi să nimereşti singură farfuria, sau vrei să te hrănesc eu?

— Nu-mi place să dorm în paturile de hotel, îi explică Pete. Chrissy încercă să-şi astupe gura cu mâncare, dar începu să râdă în hohote.

— În special când Storm Duchene doarme cu tine!

— Pete se trezi dintr-odată.

— Ce-ai spus?

— Ei, lasă, nu mai roşi. Ştia toată lumea încă dinainte de a-ţi da chiloţii jos.

— De unde ştii că port aşa ceva? îi replică Pete.

— Nu se poate păstra nimic secret în cadrul grupului nostru. Bine ai venit pe circuit, îi spuse Chrissy ridicând ceaşca de cafea. De acum înainte viaţa ta se va rezuma la a-ţi urmări bărbatul cum se urcă în bomba aia care porneşte pe apă şi între a te ruga să se întoarcă teafăr. Vei trăi cu bagajele pregătite în permanenţă. Pete dădu din cap, exasperată.

— Nu mă alătur vouă, Chrissy. Am o slujbă la Seattle.

— Dacă ar fi vorba de oricine altcineva în afară de Storm ţi-aş spune să renunţi. Ridică din umerii ei slabi. El a călătorit întotdeauna fără Abbie.

Când văzu încordarea de pe faţa lui Pete, Chrissy îşi dau seama că făcuse o gafă.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să vorbesc despre ea.

— Abbie? Nu-ţi face probleme. Era şi timpul ca cineva s-o menţioneze, se gândi Pete. A fost soţia lui. Nu pot face nimic în acest sens. Cum era Abbie?

— Nu ştiu. N-am cunoscut-o.

— N-ai cunoscut-o. Pete ridica din sprâncene a curiozitate. Cât timp au fost căsătoriţi?

— Păi, vreo cinci ani, poate şi mai puţin. După cum ţi-am mai spus, ea nu-l însoţea. Nu venea nici la concursurile de la Seattle, deşi locuiau la cinci minute de locul concursului.

— Nu ţi se pare ciudat?

— Din câte am auzit, îi era frică de aceste manifestări. Iar Storm nu se atingea nici măcar de şopârlă în vremea asta, dar de o femeie.

— Dar Lucky? Crissy se strâmbă.

— Ştii cine este Earl Kennedy?

— Cel care are *Quality Tool*, spuse Pete, încercând să facă vreo legătură.

— Este tatăl meu. Noi am avut întotdeauna hidroglisoare. Când l-am cunoscut pe Lucky, el avea douăzeci şi doi şi eu paisprezece. Era un sălbatic. Ştiu că-mi este credincios de când ne-am căsătorit, pentru că nu l-am scăpat o secundă din ochi iar el mai are această sălbăticiune şi o doză de nebunie. Toţi îl feresc de concursuri cât pot de mult. I se spune Lucky pentru că a reuşit să scape de accidente până acum. Singurul control pe care-l exercit asupra lui este în privinţa femeilor. Dar când este în concurs nu pot face nimic. Lăsă şerveţelul pe masă.

— Ai văzut vreodată un accident pe apă?

— Da, îi răspunse Pete. Şi i se păru nepotrivit să discute un asemenea subiect când atât Storm cât şi Lucky aveau concurs în acea zi. Aveam aproape opt ani când Chuck Thompson a murit la Detroit. A fost îngrozitor. Barca aproape că zbura pe flux, când deodată, n-a mai existat. A fost ceva îngrozitor. Au rămas numai bucăţi de lemn pe apă.

— Când o să mai vezi aşa ceva va fi şi mai rău, pentru c-o să vezi numai metal. Eu o să mă uit după verdele de pe apă şi tu după roşu. Această conversaţie îi lăsă un gust amar lui Pete. Când Storm ieşi din autobuz şi îl văzu îmbrăcat în costumul pe care îl purtase şi ea, nu se gândi decât la faptul că acest corp pe care îl vedea fusese al ei. Mâinile acelea puternice care se îndeletniceau numai cu lucruri dure o făcuseră să se înfioare. Gura, care aruncă un ultim zâmbet înainte de a lăsa vizorul, îi provocă o stare de căldură, în tot corpul. Şi inima, care rămăsese să-l aştepte, se ruga ca el să se întoarcă sănătos. Te rog, Doamne, adu-l înapoi. Ea nu putu să-şi elimine teama până când Storm nu termină cele două runde.

Tunetul, Coastal şi *Premium* porniseră şi *Quality Tool* era atât de aproape, încât atmosfera era saturată de acele sunete care parcă proveneau de la zece motociclete rămase într-un tunel.

…Evenimentul se întâmpla în prima rundă. Apărură nişte reverberaţii şi apoi un tunet neaşteptat. Apa izbucni

ca un torent. Cei care urmăreau cursa îşi ţinură respiraţia iar ceilalţi membri ai echipajului alergară spre apă. Nimeni nu văzuse nimic concret, dar toţi ştiau că s-a petrecut un dezastru. Pete se sprijini de primul corp omenesc pe care-l întâlni, Ricky Stevens. *Premium Life* cu coada ei lungă, ascundea restul ambarcaţiunilor. Totul se întâmplase atât de rapid. Se văzu cum este aruncat un corp afară. Mulţimea începu să strige îngrozită. Se auziră zgomotele de avertizare de la pistoalele de concurs. Intrară scafandrii pentru a salva ce se mai putea. Şi atunci, Pete văzu carena stacojie a *Tunetului,* care naviga normal.

— Poţi să respiri, Pete! îi strigă Ricky. Ea nu-şi dăduse seama că se prăbuşise în braţele lui Ricky. Hai să mergem, putem respira liniştiţi, ce dracului! Pete răsuflă uşurată. Barca ce avusese accidentul fusese răsturnată. Pete nu-şi putea da seama cine lipsea, Nici nu-şi amintea care fusese numărul şase la aliniere.

— Ridică o mână, Lucky, şopti Ricky. La naiba. Fă-ne cu mâna, ca să ştim că eşti bine*. Coastal,* se gândi Pete. Asta era barca ce lipsea. Chrissy, murmură ea şi se smulse din braţele lui Ricky. Cineva trebuie să ajungă la ea. Pete o luă la fugă, deşi cu câteva secunde în urmă, picioarele n-o mai ţineau. Tunetul şi *Coastal* avuseseră locuri apropiate la start şi Pete începu să împingă oamenii care se adunaseră. O găsi pe Crissy stând la marginea digului cu mâinile încleştate şi cu ochii aţintiţi asupra căştii care plutea pe apă. Pete o îmbrăţişa pe femeia îngrozită: Chrissy părea rece ce gheaţa şi avea dinţii încleştaţi. Scafandrii tocmai încercau să-l scoată pe Lucky, trăgându-l de braţe, pentru a-l pune în barca de salvare.

— Chrissy, îi şopti ea. Hai să mergem la trailer. O să-l aducă acolo. Hai să scăpăm de aparatele de luat vederi. Mişcându-se ca un zombie, Chrissy se lăsă condusă. În interiorul trailerului de la *Coastal*, Pete o aşeză pe sofa. Jeff Croup veni să le spună ce se auzea.

— Nu şi-a pierdut cunoştinţa, le spuse el. Nu era conştient când l-au luat din apă, dar acum vorbeşte… are dureri în partea de jos a corpului.

Piciorul stâng pare rupt. Veni o ambulanţă lângă trailer. După ce Lucky fu adus la ambulanţă, Pete o ajută pe Chrissy să se urce lângă soţul ei.

— Te simţi bine? îl întrebă Pete pe Storm când îi auzi vocea şi-i căzu în braţe.

— Acum mă simt foarte bine. Ricky mi-a spus că ai fost speriată. Se îmbrăţişară. Asta era partea cea mai grea, se gândi ea. Să iubeşti, dar să nu ai nevoie de persoana iubită. Său să ai nevoie, dar să nu primeşti nimic. Se strădui să-şi revină şi-i dădu drumul lui Storm.

— Ştii ce s-a întâmplat?

— Nu am amănunte. Se îndreptară spre autobuzul *Tunetului*. Era aglomeraţie la prima întrecere şi cred că Lucky a fost prins între ceilalţi. Eu am mers lateral cât am putut de mult, fără a lăsa cursul pe care îl aveam de urmat, iar Lucky cred că s-a simţit prea înghesuit, a apăsat prea tare pe accelerator şi asta l-a aruncat în spate. Am folosit flotoarele de sprijin de două ori. Cred că atunci a pierdut controlul. Nu prea ştiu… Lucky este imprevizibil. Poate o să vezi barca şi să ne spui ce s-a întâmplat. Imediat ce Storm câştigă cea de a doua rundă, se anunţă că Lucky era în afară de orice pericol. Pete aranja să mai stea o noapte şi se duse cu Storm la spital. Simţind că soţia lui avea nevoie de o pauză, Storm-rămase cu Lucky, iar Pete o duse undeva să poată sta de vorbă.

— Nu va mai concura în sezonul ăsta, spuse Chrissy.

Un picior fracturat şi la fel şi pelvisul. Se uită apoi pe fereastră. Poate că se va retrage, şopti ea cu speranţă. Dar, uitându-se. spre Pete, ea nu păru prea convinsă.

CAPITOLUL 8

Ferestrele maşinii erau deschise. Aerul-fierbinte de august năvălea din toate părţile. Storm îi argumentase lui Pete că nu este necesar să ţină geamurile deschise, pentru că maşina avea aer condiţionat. Aerul condiţionat era un moft, îi spusese ea şi îşi aminti noaptea în care îi spusese că oamenii foarte încăpăţânaţi pot fi comparaţi cu măgarii. Pete se îndrăgosti imediat de Napa Valley. Era spre amiază

şi totuşi dealurile arătau de parcă ar fi fost spălate de o ploaie proaspătă. Un soare puternic făcea ca dealurile verzi să arate neobişnuit de frumos. Storm mergea cu viteză pe autostradă, trecând pe lângă ţăranii care duceau pe umeri povara fructelor. Pete, care simţea o fericire nemaipomenită, oftă. Cu vântul, care-i răcorea părul, şi cu Storm lângă ce, în maşina care prindea o asemenea viteză, se simţea dornică de aventură. Astăzi avea o zi bună. Nu se gândea la ziua de mâine. Storm îi luă această stare de mulţumire drept una de nelinişte şi se uită la ea.

— Nu-ţi mai place să mergi cu maşina? Nu mai avem mult. Îmbrăţișând-o cu o mână, el îi trecu un deget uşor, pe faţă.

— Eşti nervoasă?

— Nu, nicidecum. Dându-şi părul răvăşit de vânt, spre spate, ea îi zâmbi.

— De ce aş fi? Vezi vreun motiv? Crezi că părinţii tăi nu or să mă placă? Au ceva împotriva femeilor înalte, cu părul blond şi ochi albaştri?

Storm îi sărută mâna încet. Ea se întinse peste scaunul de piele şi ajunse sub braţul lui. Întinzându-şi un picior, Pete văzu marginea blugilor care începuseră să se destrame şi îşi spuse că ar fi fost mai indicat să poarte o rochie. Prima impresie contează mult.

— Mie îmi place cum arăţi în blugi şi cămaşă.

— Nu, ţie îţi place cum arăţi tu în blugi şi în cămaşă şi pentru ca să nu fii singurul îmbrăcat aşa, m-ai convins şi pe mine să mă îmbrac la fel ca tine.

— Şi ideea asta îmi place. El zâmbi şi îşi aminti de scenele care avuseseră loc de dimineaţă-tot jocul cu schimbarea hainelor, rufăria ei intimă, sandalele, colierul etc. Plecaseră din Seattle cu o zi mai înainte, oprindu-se noaptea pe coasta Oregonului.

— Cel mai mult îmi placi în pantaloni largi. Storm îşi trecu palma peste sânii ei, pe care de astă dată nu-i mai avea încorsetaţi.

— Şi eu care credeam că mă placi în hainele turnate pe trup. Şi ar fi mai bine să te concentrezi asupra

condusului.

— Ei, pentru asta am două mâini.

— În mod sigur le ai pentru ca să rezolvi problemele mai practice decât legatul pantofilor şi al şireturilor. Pete se apropie şi mai mult de el, iubindu-i până şi atingerea. Chiar şi după o lună, se gândi ea, inima începea să-i bată mai tare la atingerea lui. O săptămână, se corectă ea, dacă număra corect zilele în care fuseseră împreună. După competiţia de pe Ohio, ea se întorsese în Seattle. Storm şi echipajul lui plecaseră la Madison, Indiana şi la Cupa Guvernatorului. După Madison, echipajul se deplasase la Lacul Ozarks, Missouri, pentru Cupa de argint şi Storm venise acasă pentru patru zile. Acasă la ea. În drum spre aeroport, oprindu-se să-şi ia rămas bun, el nu mai reuşi să plece până când fu nevoit să plece înapoi. Acum, echipajul lui făcea o escală peste munţi pregătindu-se pentru Cupa Libertăţii, de la Washington şi în acest fel ei avură o săptămână întreagă la dispoziţie. Orele petrecute fără el erau prea lungi şi convorbirile telefonice prea puţine. Niciun proiect deosebit. Îşi scosese toate desenele din dulapuri şi le pusese pe scaune. În unele nopţi îşi crease de lucru în mod artificial numai pentru a-şi scurta timpul cât trebuia să fie fără el. Când ajungea acasă îşi făcea din nou de lucru. Îşi întindea planşele şi pe dulapurile din bucătărie. Îşi etichetă toate borcanele din frigider şi le aranja după înălţime. Dar când Storm era acolo, lăsa bucăţele de pâine prăjită pe dulapuri şi lame peste tot, în baie, dar ei îi plăcea. El nu-i promisese nimic. El încă lua mai mult decât dădea. Dar, nu asta era cel mai important. Ea îl iubea. Şi asta era de ajuns.

— La ce te gândeşti? o întrebă el. Storm îşi coborî gura spre gâtul ei, sărutând-o. M-ar interesa mai mult la ce te gândeşti tu!

Pete se strecură uşor şi începu să se uite pe fereastră. Îi plăcea atât de mult peisajul pe care îl traversau. Viţele încărcate de rod stăteau aliniate în şiruri precise. Culegătorii adunau roadele în coşuleţe pe care le depozitau la capătul fiecărui rând.

— Este vremea recoltei acum? întrebă ea.

— Nu, acum se curăţă, doar, îi explică Storm. Recoltarea, indiferent de soi, de mărimea boabelor, de vreme, se face în intervalul septembrie-noiembrie. În timpul verii, viţa-de-vie este curăţată, pentru a se îmbunătăţi calitatea recoltei.

— Îmi pare rău. Aş fi vrut să asist la cules.

— Cred că numai cineva care n-a luat parte niciodată la un cules poate să-şi dorească aşa ceva. Storm lăsă în urmă autostrada şi se îndreptă spre un drum plin de praf, care urca undeva în vârful dealului. Este un proces care se desfăşoară zi şi noapte. Şi gata, asta este tot despre vie. În următoarele patru zile o să auzi mai mult decât vrei despre subiectul ăsta.

Se apropiau de punctul terminus al călătoriei lor. Pete o simţea.

— Vorbeşte-mi despre părinţii tăi, ca să-i cunosc de pe acum.

— Să ştii despre ei, dar ce vrei să ştii? înfruntându-i privirea, ea îi spuse: aş vrea să ştiu de la tine, care este mama şi care este tatăl tău.

— Foarte simplu. Mama se rujează. Apoi începu să chicotească; numele mamei mele este Amelia. Se pare că eu îi semăn. Ea îi poate stăpâni pe toţi bărbaţii familiei şi îi poate încuraja dacă recolta este slabă, dar îşi face un milion de probleme dacă roşiile pe care le foloseşte la salată nu sunt prea coapte. Este o femeie liniştită, dar noi ne simţim bine să o ştim, undeva, acolo. Tatăl meu, Charles, nu prea acordă atenţie lumii care depăşeşte limitele podgoriei. Are grijă de răsaduri, tot aşa cum are mama grijă de pui. Şi încă mai speră c-o să mă întorc la podgorie după ce mă mai potolesc cu concursurile astea. Ultimele cuvinte le spuse cu oarecare tristeţe. Privindu-l Pete îl observă cum caută o ţigară.

— Şi fratele tău?

— Lyle. Pronunţă numele cu dragoste. Ea îşi dădu seama că nu mai auzise această inflexiune până acum în vocea lui. Iubirea faţă de părinţi. Tristeţea pentru

pierderea lui Abbie. Autoritate şi respect pentru echipajul său. Dar pentru ea? încă mai avea acea pasiune a începutului. Câteodată se mai temea că se va trezi şi ea nu va fi acolo. Storm continuă:

— El îmi uşurează foarte mult viaţa. Îi place să cultive viţa şi să facă vinul. Deşi este mai tânăr, nu mă face să simt că el a rămas aici din cauză că eu am plecat şi m-am apucat de altele. Storm o luă din nou la dreapta, pe un alt drum de ţară. Pete se ridică să vadă drumul.

— Am ajuns?

— Da. Aplecându-se în faţă, ea se uită prin parbriz.

— Ce le-ai spus despre mine?

— Eşti nervoasă. Ea îl privi tăcută. Le-am spus că eşti o bucăţică bună. Că nu pot să-mi iau mâinile de pe tine. Le-am spus că te-am cules într-o noapte de la starturi, că eşti rapidă şi cam necugetată. Aşa că… El se aplecă şi o bătu uşor peste genunchi. Nu-ţi face probleme. Nimic din ce vei face n-o să-i surprindă.

— Storm, îi spuse ea, ameninţător.

— Ăsta este adevărul. Poţi să-mi găseşti vreo minciună în ce am spus până acum? Atunci, ea văzu casa. Arăta formidabil, se gândi ea. Clădită din piatră. Era adecvată regiunii. Era solidă, dar nu foarte mare. Anii şi ploile îi biciuiseră pereţii.

— E minunată, Storm. Este o casă tipică zonelor de podgorii din partea franceză.

— Pietrele au fost aduse de pe câmp de bunicul meu. Patru generaţii ale familiei au trăit în casa asta. Un bărbat şi o femeie aşteptau în faţa uşii grele de stejar.

Coborâră treptele împreună, când văzură maşina. Şi, spre marea satisfacţie a lui Pete, erau îmbrăcaţi obişnuit.

— Ei, bine. Am ajuns. Pete îi studie în timp ce traversau pajiştea din faţa casei, ştiind că şi ei făceau acelaşi lucru. Erau un cuplu potrivit. Femeia avea părul închis la culoare, iar bărbatul de un alb cenuşiu. Amândoi aveau curiozitate în priviri. De fapt, cum ar fi putut să-şi reţină curiozitatea? se întrebă Pete. Apoi se întrebă dacă aceşti doi oameni ştiau mai bine decât ea, de ce a adus-o

Storm aici.

— Bine ai venit, Patience, îi spuse Amelia şi-i întinse o mână uscăţivă.

— O, vă rog, spuneţi-mi Pete. Storm este singura persoană care îmi spume Patience. Apoi, le zâmbi din toată inima. Mă bucur că am avut ocazia să vă întâlnesc şi să vă apreciez ospitalitatea. N-am văzut până acum o podgorie. De abia aştept să cutreier pe aici. Strom se sprijini de capota maşinii şi o urmări cum îi captivează ambii părinţi, fără a face nici cel mai mic efort. Pete era toată numai entuziasm iar părinţii lui erau pur şi simplu cuceriţi de ea. Tatăl lui îi îmbrăţişa, iar mama o luă pe Patience de mână şi o conduse în casă. Charles îşi scoase o ţigară şi vorbi numai după ce reuşi s-o aprindă. Era fericit.

— Este absolut încântătoare, îi spuse el lui Storm.

— Da, este. Tonul egal cu care îi vorbi Storm elimina orice posibilitate de a se isca o conversaţie exhaustivă pe această temă. Se aştepta ca părinţii lui să-i pună o mulţime de întrebări privind femeia pe care le-o aducea în casă. El nu avea deocamdată răspunsul potrivit.

— Am crezut că şi Lyle o să fie aici cu noi, spuse Storm, luând bagajele din spatele maşinii.

— E la podgorie, i-am spus să rămână acolo, ca să te aduc eu pe tine la el mai târziu. Avem un soi nou de viţă-de-vie. Aş fi vrut să te uiţi la felul în care trebuie tăiat. Să-mi spui ce crezi.

— Deocamdată nu cred decât că aş vrea să las undeva valizele astea, dacă este posibil. Charles ridică din sprâncene.

— De ce? Crezi c-o să ţi le fure careva? apoi se întoarse şi se îndreptă spre pajiştea care se întindea de jur-împrejurul casei şi de acolo spre podgorie.

Storm îl urma. La naiba, nici de astă dată, tatăl lui nu ascundea faptul că avea nevoie de el, aici. Ar fi putut apela la sentimente, dar n-o făcuse niciodată.

Pete vizită casa împreună cu Amelia şi-i-plăcu nemaipomenit de mult. Pereţii interiori erau tot din piatră şi nu erau zugrăviţi, îi lăsaseră aşa cu acel aspect ele

duritate pe care îl dă piatra. Cei din bibliotecă erau acoperiţi cu lemn de stejar şi cu multe rafturi, iar cei din camera de zi aveau stucatură. Mobilele ilustrau trecerea a câtorva generaţii de Duchenes. Unele erau la fel de vechi ca şi casă, altele erau foarte noi, în culori vii, care atrăgeau soarele, prin ferestrele înalte. Cel de-al doilea etaj, era mai convenţional, cu stucaturi, pereţii erau tencuiţi, avea uşile de lemn şi multe alte decoraţii. Holul mare de la capătul scărilor servea ca galerie pentru portretele familiei Duchene. Pete examina fiecare portret cu atenţie deosebită.

— Lyle are ochii căprui, remarcă ea, cu glas tare, aplecându-se să-l examineze pe cel pe care nu-l întâlnise deocamdată.

— Da, îi spuse Amelia. Îi moşteneşte de la tatăl lui.

— Dar seamănă şi cu tine şi cu Storm. Mişcându-se foarte încet, Pete studie toate fotografiile. Storm la şapte ani, cu doi dinţi din faţă lipsă. Lyie care purta uniforma Ligii de baschet a juniorilor, ţinând în mână un trofeu. Strom şi Lyle, în frac, încadrând-o pe Abbie, îmbrăcată în rochie de mireasă.

— Patience… Pete… Vocea lui Amelia era cam pierdută. Eu-n-am ştiut ce să fac cu poza asta. Ştiam că dacă o s-o iau de aici, Storm ar vedea că lipseşte, iar dacă o s-o las, o s-o vezi tu. Pete se uită la fotografie, spre disperarea ei. Dacă Amelia îşi făcea probleme din orice, Pete îşi imagină că de astă dată, ea pierduse câteva nopţi, neştiind ce să facă cu fotografia.

— Îmi pare bine că ai lăsat-o aici. Pete se apropie de Amelia şi îi atinse mâna. Este probabil singura ocazie de a-l vedea pe Storm în frac. Amelia îi strânse mâna uşor şi îi zâmbi. Pete se aştepta ca Lyle să fie foarte asemănător cu Storm. Dar, nu era aşa. Storm sosi cu Charles, seara. Veni şi Lyle. Traversă încăperea, cu mâinile în buzunare. Lyle era ca un torent care stârnea aerul prin care trecea.

— Ultimul pe care l-am întâlnit, Pete, a fost un boxer de categorie mijlocie. Dacă aş fi încercat vreodată să-l sărut, m-ar fi trântit imediat la pământ. Pete îi privi ochii

căprui şi începu să râdă.

— Din partea mea nu te poţi aştepta la o asemenea reacţie.

— Fii atent la ce-ţi poate veni din partea mea, îl preveni Storm.

— Aşa a fost Storm de când îl ştiu, se lamenta Lyle, sărutând-o pe obraz. N-a vrut niciodată să împartă nimic cu mine. Se aşează la masă, în colţul opus celor doi şi-şi scutură şervetul.

— Am avut un cumpărător azi. Mi-a povestit despre el. Era unul din cei trei soldaţi…

— Lyle, îl întrerupse Amelia. Crezi că este o poveste adecvată? Cu o mină inocentă, el îi răspunse mamei:

— N-o să facă pe nimeni să-şi piardă pofta de mâncare, dacă asta te îngrijorează. Râzând, el se întoarse spre Pete. şi Storm. Aduceţi-mi aminte mai târziu să vă spun bancul cu cei trei soldaţi. Lyle vorbi atât de mult în timpul mesei, încât Pete se întreba cum poate să mănânce. Storm era numai ochi şi urechi la povestirile fratelui său, iar Amelia era gata să intervină oricând. Pete se gândi că ea era singura care remarcase privirile pe care Charles i le arunca lui Storm.

— Pete, îi spuse Lyle, atrăgându-i din nou atenţia. O să te iau mâine să facem un tur al podgoriei. Să mă aştepţi la uşă, la ora patru.

— Ar trebui s-o întrebi dacă o interesează subiectul, îi sugeră Storm.

— Sigur c-o interesează. La ce naiba crezi că a venit până aici? Râzând, Pete fu de acord.

— Ne vedem mâine la ora patru, la intrare.

— Bine. Am plecat. Nu vreau desertul, spuse el şi-şi îngrămădi şerveţelul pe masă.

— Unde ai plecat? îl întrebă Amelia pe fiul ei cel mic. Acesta ridică sprâncenele a mirare.

— Mamă ăsta nu este un subiect care se poate discuta la masă. Ora patru, Pete, nu uita.

— Lyle este minunat, îi spuse ea lui Storm mai târziu, pe când urcau scările spre etajul doi. Îmi place foarte mult

familia ta, Storm. Şi ei cu siguranţă te iubesc foarte mult. Ajungând la uşa camerei de oaspeţi, ea se întoarse cu spatele la perete.

— Te surprinde? Storm o luă în braţe şi o sărută. Tu nu mă găseşti adorabil?

— Da, tot aşa te găsesc şi eu, poate chiar mai mult. Îl sărută şi ea.

Sărutul lor fu prelung şi pasionat. Mâinile lui luptară cu cămaşa ei. Cu limba îi explora zonele cele mai îndepărtate ale gurii, iar mâinile lui îi acoperiseră sânii. Degetele lui începură să deseneze nişte cercuri imaginare pe sfârcurile ei.

Se auzi în acel moment glasul lui Amelia, care urca scările urmată de Charles. Lăsându-şi mâinile, încet de pe pieptul lui Storm, cei doi se separară cu puţin înainte de apariţia părinţilor.

— Noapte bună, îi şopti ea. Storm se culcase în patul din copilărie. Dormea cu ferestrele deschise pentru a asculta zgomotele cu care se obişnuise în copilărie, având mirosul specific acelei regiuni. Când era obosit şi nu putea dormi din cauza muncii prea grele din timpul zilei, mirosul dulce al pământului proaspăt arat şi al fructelor care dădeau în pârg îi servea ca sedativ. Când avea şaisprezece ani şi nu învăţase încă să-şi cunoască propriul trup, acel miros fertil îi intra în cameră ca o iubită fantomatică, stăruind îndeajuns pentru a-l tortura.

Aruncând pătura la o parte, Storm se ridică din pat. Deschise dulapul şi luă prima pereche de pantaloni care îi căzu în mână. Îi îmbrăcă, apoi se îndreptă spre camera ei. Pete nu-l auzi deschizând uşa. Stătea deasupra plăpumii de satin albastru, ascultând zgomotele care pătrundeau prin ferestrele deschise.

Era lună plină şi Storm văzu că ea purta o cămaşă albă, aproape transparentă.

— Ai găsit vreun sturz? îi şopti el, traversând camera către ea. Ea se întoarse când îi auzi glasul şi avu la început impresia că era gol. Dar pe măsură ce el înainta spre ea, văzu că era în pantaloni. Ca de obicei, inima începu să-i

bată tot mai tare şi se pregăti pentru a-l primi. Se lăsă jos, pe perne. Aplecându-se deasupra ei, Storm se sprijini de plapumă. Nu făcu nimic altceva decât s-o sărute.

— Aş vrea să te duc undeva, îi şopti el. Vrei să vii?

— Da.

— Nu mă întrebi unde te duc?

— Nu. El se ridică şi o ajută şi pe ea. Storm mergea în faţă, conducând-o. Ea îi privea muşchii bine conturaţi ai spatelui. Purta un pulover care îi ajungea până la şolduri. Cămaşa ei de noapte atârna pe scări, ca o trenă. Pete îi atingea umărul cu obrazul.

— Mergem acum să facem turul podgoriei?

— Nu, n-am chef să-i stric planurile lui Lyle.

— Nu m-aş plictisi dacă aş vedea-o de două ori.

— E bine, pentru că oricum o să ţi-o arate şi tata. Se deplasau printre rândurile de viţă. La poalele dealului, Pete luă un ciorchine de strugure, de la capătul rândului. Îl strivi între degete. Pieliţa subţire se rupse, risipind stropi. Sucul, îi curse în palmă şi pe încheietura mâinii. Storm ridică mâna ei la gură, adunând toată dulceaţa din palmă. Pete îi mai dădu o boabă de strugure atingându-i buzele cu mâna, el o sărută. Apoi, ridicând-o în braţe, urcă panta dealului. Sânii ei se striveau de el şi îi simţea bătăile inimii. Ajuns în vârf, o lăsă jos. Văzându-i privirea, Pete se întoarse să înţeleagă ce i-a provocat acea bucurie din priviri. Ea văzu casă, care părea atât de albă pe fondul acela de dealuri închise la culoare, şi oceanul de viţă care o înconjura din toate părţile. Lumina lunii părea că îngheţa fructele grele, care trăgeau viţa spre pământ, şi o briză uşoară aducea o mireasmă de pământ afânat.

— Cred că am vrut să-ţi arăt eu podgoria. Podgoria mea. Când îşi lăsă mâinile să cadă de pe umerii ei, Pete începu să umble încet printre butucii de viţă.

— Lyle o să-ţi arate şi o să-ţi explice cum se face vinul, ce chimicale se folosesc. Tata o să-ţi explice cum se taie viţa şi o să-ţi explice diferitele soiuri. Dar niciunul nu-ţi va arăta cum creşte şi rodeşte viţa. Surprinsă, Pete se uită la el.

— Storm, văd că-ţi place via. Nu mi-aş fi închipuit. Dar sunt tot mai convinsă că îndrăgeşti tot mai mult locul.

— Da, este adevărat.

— Dar, parcă spuneai că aici te simţi îngropat de viu.

— Şi asta este adevărat. El oftă şi se întinse pe pământ, sprijinindu-se pe coate. De fiecare dată când vin aici mă gândesc că nu mai are sens să plec. De astă dată voi rămâne. După câteva zile, însă, mă simt de parcă sunt blocat din toate părţile. Am nevoie de mai mult… sau de amândouă. Atât de competiţii cât şi de vie. De viteză şi de linişte. De agitaţie şi de calm.

Iarba rece de sub picioare îl făcu să se gândească la pielea ei, în acea noapte, când se întâlniseră la starturi. Din copilărie îi rămăsese în minte gustul fructelor reci, mâncate într-o noapte fierbinte. Ea stătea în lumina lunii cu silueta ei subţire. O briză uşoară lipea materialul cămăşii de noapte de formele ei, conturându-le.

Sfârcurile sânilor şi triunghiul întunecat la culoare arătau ca nişte pete mai întunecate prin materialul transparent. Pete văzu cum îi creşte dorinţa dintr-odată, uitându-se la ea. Storm stătea cu picioarele larg desfăcute.

— Am venit aici ca să facem dragoste? îl întrebă ea.

— Aşa sper.

— Este locul tău preferat?

— Nu, l-am ales acum. N-am mai adus pe nimeni aici. Pete se simţi fericită şi răsuflă uşurată.

— Ai aproape treizeci şi doi de ani şi n-ai făcut dragoste decât în interiorul unui apartament?

— N-am făcut niciodată dragoste pe acest deal. Vino lângă mine, Patience. Te doresc. Aş vrea să te ating, acum. Pete îngenunche lângă el, cu inima bătându-i năvalnic. Era ca şi când ar fi făcut dragoste pentru prima oară şi n-ar fi putut să mai aştepte. Se aplecă să-l sărute. El îi desfăcu uşor cămaşa de noapte. Briza îi mângâia sânii, pregătindu-i sfârcurile pentru degetele lui.

— Eu voi fi emoţia şi freamătul tău, murmură ea. Gura ei era tot mai agresivă, apăsându-i capul pe pământ. El o sărută cu toată dorinţa. Mâinile ei îi mângâiau pieptul

şi el simţi fiori. Sărutându-l mereu ea îi cuprinse încet gâtul şi pieptul. El începu să geamă, când buzele ei îi atinseră sfârcurile sânilor. Pete îi şoptea vorbe fără şir. Cu o dorinţă din ce în ce mai puternică, Storm realiză că ea făcea dragoste cu aceeaşi dorinţă ca şi a lui. El putea anticipa fiecare mişcare a mâinilor ei, a sărutărilor ei. Storm îi trecu degetele prin păr şi îi orienta gura peste tot corpul, acolo unde ar fi vrut să fie atins, acolo unde simţea cea mai intensă plăcere. Sărutându-l mereu, ea ajunse spre mijlocul corpului, pe care îl explora îndelungat cu limba. Genunchii lui se atingeau uşor de sânii ei. Ea îi dădu mâinile la o parte şi-i spuse:

— Lasă-mă s-o fac eu. Cu degetele tremurânde îi desfăcu fermoarul pantalonilor şi observă cu stupoare că Storm nu se mai obosise să-şi pună ceva pe dedesubt.

Gura ei urma aceeaşi linie, de acolo de unde rămăsese sărutându-i coapsele. Ea avu un strigăt de surprindere când îi luă în gura ei, iar degetele lui i se înfipseră uşor în umeri.

— O, Patience, te doresc. Storm o trase spre el, dându-i la o parte cămaşa transparentă. Începu să-i sărute uşor sânii şi apoi să-i muşte câte puţin. Sfârcurile ei alunecau printre buzele lui ca nişte boabe de struguri prea coapte, dar pentru el, gustul lor îl întrecea pe cel al oricărui fruct. Trupul ei era scuturat de spasme.

Ea scăpă un strigăt uşor şi Storm o trase sub el. Privindu-i ochii, el ştiu că de acum, iubita lui fantomatică îl va privi cu ochii ei, mari, verzi. Cămaşa ei îi înfăşurase pe amândoi, când se treziră după câtva timp, zăcând unul în braţele celuilalt. Îl durea inima din cauza emoţiei pe care îi era frică s-o numească cumva. Dacă ar aduce-o aici, se gândi el, ea ar fi în siguranţă. Ar putea trăi şi el aici, dacă ar fi nevoie. Nu era încă sigur dacă ar putea trăi fără ea. Dacă ar aduce-o aici unde ar fi în siguranţă, ar putea s-o iubească.

— *Chardonnay*, îi spuse Lyle, turnându-i vinul roşu în pahar. Este un vin greu, din Burgundia. Pete bău din pahar,

lăsând vinul să-i alunece pe gât.

— Nu, Pete. Nu bea. Gustă-l doar. Simte-i savoarea şi scuipă-l aici. El îi arătă un vas. Şi dentistul ei o punea să facă asemenea lucruri lipsite de delicateţe şi demnitate, se gândi Pete. Nu avea intenţia să le repete nici măcar pentru Lyle.

— Nu te cunosc îndeajuns, pentru ca să-mi permit asemenea lucruri. O să gust şi o să-l înghit. Vizita indusese, aşa cum îi spuse Storm, o serie de informaţii despre procedeele de fermentaţie. Apoi văzuse butoaiele de stejar şi vasele în care se făcea decantarea. Pete fu surprinsă să descopere că la fermentaţie se puneau şi codiţele strugurilor, iar mirosul din vinărie îi aminti de acel miros care predomină în casele cu igrasie şi care sunt neaerisite de foarte multă vreme.

Fusese ceva interesant, dar nu reţinu chiar tot ce văzuse. Acum erau în biroul lui Lyle şi făceau o degustare a vinurilor.

— *Pinot Noir*, spuse el. Este mai uşor decât cel de Burgundia. Storm şi-a găsit sponsor?

— Nu, nu i s-a ivit oferta pe care o aştepta. O, îmi place vinul ăsta, mai mult decât *Chardonnay-ul.* I s-a ivit ocazia să vândă tot pachetul de acţiuni şi să rămână pilot. Nu-l interesează.

— *Cabernet Sauvignon*. Este din anul 1969. Este un vin uşor, şi îşi lasă toată savoarea pe bolta palatină.

— Cum te-ai simţi dacă Storm ar veni aici să vă ocupaţi de toate împreună? Nu crezi că vei suferi dacă îţi vei pierde din autoritate?

— Nu. El seamănă foarte mult cu tata. Trebuie să trăiască mult afară, în soare. S-ar putea să se întoarcă aici, dar nu va sta niciodată într-un birou. El preferă să se ocupe de cultivarea viţei-de-vie. De câmpuri. Dar, pentru ca să-ţi răspund la întrebare, să ştii că mi-ar plăcea ca Storm să vină şi să stea aici cu noi, zi de zi.

Pete îl credea.

— Îmi place vinul ăsta. Ce spuneai că este? *Cabernet Sauvignon*? îl voi gusta din nou. Ea întinse paharul sub

gura sticlei. Eu sunt cu mult diferită de Abbie?

Lyle, luat prin surprindere, păstră o scurtă tăcere.

— Cred că ar fi mult mai bine dacă ai scuipa vinul.

— Crezi că m-am îmbătat? Nu, absolut deloc. Sunt ca Abbie?

— Ai vrea să fii?

— Nu ştiu, dar el o regretă atât de mult. Uneori se sperie că şi eu o să dispar. Alteori am impresia că mă confundă cu ea. Este vreo asemănare între noi două?

Lyle îi răspunse, deşi cam fără tragere de inimă.

— Era mult mai scundă decât tine. Era foarte fragilă, delicată, arăta de parcă ar fi putut s-o doboare şi vântul.

— Înseamnă că nu prea este nicio asemănare, conchise Pete.

— Era tăcută şi timidă.

— Deci nu se poate spune că ar exista vreo asemănare. Lyle se uită la acei ochi incredibil de verzi ai femeii şi se gândi că Storm ar fi complet idiot, dacă n-ar vedea că are o femeie adevărată lângă el, în locul celei care nu mai era. Atingând o sticlă nouă cu vin, el îi recomamdă:

— *Zinfandel*. Este gustos şi este destul de puternic.

Storm şi tatăl lui se întoarseră de pe câmpuri chiar înainte de masă. Nu fusese nevoie de ei la câmp; aveau personal calificat şi bani destui pentru a-l plăti. Dar niciunul din cei doi membri ai. familiei nu putea sta într-un birou, de unde să rezolve treburile. După ce bătu la uşă, Storm o luă pe Patience şi coborâră la masă. Ea era mai veselă ca de obicei. Îi acordă un zâmbet care-l cam descumpăni. Îi luceau nişte luminiţe stranii în priviri. Când îl văzu, figura ei avu ceva din cele care anunţă de obicei copiii că este ziua de Crăciun.

— Dumnezeule, Patience, eşti cam ameţită!

Pete se uita confuză la mulţimea de rădăcini, frunze, struguri. Charles o găsi ţinându-se cu mâinile de cap, a doua zi de dimineaţă, după turul podgoriei făcut cu Lyle. Încercase tot felul de jocuri copilăreşti, ca de exemplu să

înece nişte soldaţi de plumb în ceaşca de cafea. Amuzat de starea ei, Charles o întrebă care dintre vinuri îi plăcuse mai mult.

Ea se mulţumise să geamă uşor şi să bolborosească nişte cuvinte fără sens, aşa că Lyle răspunse pentru ea: *Cabernetul Sauvignon*. Testase cam jumătate de sticlă.

Iar Charles venise să-i spună că poate ar dori să vadă strugurii din care se poate obţine *Cabernetul Sauvignon*.

— Nu dau o recoltă prea mare, îi explică Charles, arătându-i un ciorchine cu boabele mici şi negre. Rupse în două o boabă şi-i arătă cele două jumătăţi.

Vezi, au mai multe seminţe decât pulpă. Apoi, renunţă la monstrele lui şi reveni la vin. Storm şi eu vom face un experiment anul următor, plantând *Merlot* şi *Malbec* printre strugurii de *Cabernet Sauvignon*. Va fi interesant să vedem ce amestec va rezulta. De ce te uiţi la mine, aşa de parcă aş fi nebun?

Stăteau faţă în faţă, cu o cantitate destul de mare de struguri între ei. Privirea lui Pete căzu pe mâinile mari şi bătătorite care mânuiau cu atâta grijă strugurii.

— Indiferent despre ce este vorba, poţi să-mi spui mie, Pete.

— Storm se reîntoarce la podgorie?

— Sigur că da. Este un Duchene. Şi toţi din familia asta fac vin de şase generaţii încoace, mai întâi în Franţa, apoi aici, în California. Am trecut prin prohibiţie şi prin recolte pierdute. Asta este viaţa unui Duchene.

— Deci, s-a decis să părăsească lumea competiţiilor? Ea simţi aceeaşi dezamăgire pe care ar fi trebuit s-o simtă şi Storm. Ţi-a spus asta? Pleacă fără să mai testeze turbina cea nouă? Nu pot să cred! Charles ridică din umeri şi privi neliniştit într-o parte.

— Nu, nu mi-a spus aşa ceva. El mai speră încă, să găsească un sponsor. Dar dacă nu se va întoarce anul ăsta, se va întoarce la anul. Îl aştept de paisprezece ani, de când a plecat la Seattle la colegiu şi a descoperit concursurile astea. Mai pot încă să aştept.

— Dar, dacă… Pete lăsă cuvintele în suspensie. Era

poate, pentru prima oară în viaţa ei când îşi dădea seama că era mai bine să nu-şi termine ideea.

— Ce vrei să spui Pete? Ea dădu din cap.

— Nu am dreptul să mă amestec, Charles.

— Ba ai toate drepturile! îi iubeşti pe fiul meu. Cu tine, el a reînceput să zâmbească. Dacă nu ar fi băut prea mult vin, Pete s-ar fi aruncat de gâtul lui. *„Datorită ţie, fiul meu zâmbeşte din nou"*-îi spusese Charles.

— Poţi fi fericit cu un om care nu ţi se oferă cu totul, Charles? Cu un om a cărui inimă bate în altă parte?

— Da, poţi fi aşa cum eşti tu de fericită acum. Pete reacţionă de parcă ar fi primit o lovitură fizică. Nu vreau să spun asta pentru ca să fiu nepoliticos, Pete. Dar tu pari fericită să-l iubeşti, chiar dacă el se mai ţine deoparte.

— Pentru mine, este ceva diferit. Pete credea în ceea ce afirma faţă de Charles. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi dacă Storm ar muri şi eu aş iubi pe altcineva.

Mi se pare imposibil. El n-a putut să n-o iubească pe Abbie atât de mult. Eu mă simt bine dacă ştiu că-l iubesc numai eu. Îmi aduce o mare bucurie, dragostea asta. Terminară vinul. Luând-o de mână, Charles îşi împleti degetele cu ale ei, spunându-i:

— Nu vreau să-i sabotez cariera în domeniul competiţional. Am vrut ca el să se ducă în Franţa, ca şi Lyle, să se perfecţioneze în ale vinurilor. Dar el a preferat Seattle. L-am lăsat să se ducă, i-am plătit şcolarizarea. Plecară prin vie, mână în mână. Pete îl văzu pe Storm în faţa casei, îngrămădind bagajul în spatele maşinii.

— Când şi-a cumpărat prima barcă, continuă Charles, aş fi putut să-i iau banii lăsaţi de bunicul lui. Am avocaţi buni. Ar fi putut găsi o cale. Dar nu vreau să-l forţez să se întoarcă înapoi. Îl voi primi bucuros dacă va voi să se întoarcă. Şi, ca şi tine îl voi iubi atât cât mă va lăsa s-o fac.

CAPITOLUL 9

Pete înconjură masa din camera de zi cu mare bucurie. Obţinuse rezultate foarte bune din această călătorie. Luminile cădeau pe cristalurile şi argintăria ei.

Pocalele de cristal-singurele supravieţuitoare ale unei colecţii pe care Pete o luase aproape cu forţa de la un colecţionar de antichităţi-tronau în mijlocul mesei. Pe faţa albă de masă pusese flori de câmp şi lumânări albe. Un miros uşor de esenţă de lămâie plutea în aer. Arăta bine, se gândi ea. Elegant şi cu un aspect festiv. Simţise dintr-odată nevoia să facă o masă mai specială în seara asta. Era fericită. Fericirea este mai întotdeauna la baza unei sărbători. Storm fusese la Seattle în ultimele două săptămâni. Avea cea mai bună poziţie în concurs. Şi mâine, pe lacul Washington, avea să concureze pentru Cupa de Aur. În seara asta trebuia să fie sărbătorit. Pete aprinse lumânările şi stinse luminile. Se privi în oglinda ovală din încăpere. Cu bronzul ei auriu era greu să se stabilească de unde se termina pielea bronzată şi unde începea gnătasea rochiei. Fusta îi ajungea până la genunchi, iar pe talie era strâmtă. Pe umeri avea numai bretelele rochiei. Ea şi-l imagină pe Storm, care îi trasa o dungă imaginară cu degetul, de la gât pe umăr şi pe lungimea braţului, luând şi breteaua cu el. Când îşi imagină scena, ochii începură să-i strălucească. După ce petrecuse ultimele trei zile şi nopţi la starturi, Storm venea, în sfârşit. Ea un motiv de sărbătoare.

Începând de miercuri nu vorbiseră decât o singură dată la telefon. Oboseala i se simţea în glas, dar ea îi simţi inflexiunile vocii cu atâta acuitate încât i se strecurară în vene ca mierea fierbinte. Ea îl rugase să vină să se odihnească măcar câteva ore. Era o cursă importantă, cea mai importantă din an, necesitând pregătiri asidue. Storm schimbase subiectul şi o întrebase cum fusese ziua ei de lucru.

— Dave mi-a dat scrisoarea ta în care propuneai realizarea unei pungi de aer pentru carlingă, îi spuse ea.

— Şi care este părerea ta?

Conform modului ei de a gândi şi proiecta, o asemenea propunere însemna o teamă exagerată. De fapt, Storm nu se interesase niciodată de elementele de siguranţă. Şi ea începu să se gândească ce l-a deranjat pe

el s-o facă tocmai acum.

— Cred că este o prostie. Răspunsul ei deschis îl lăsă pe gânduri.

— N-am vrut să spun că ideea este proastă, dar scrisoarea în sine n-a avut sens. Este vineri. Ai fost aici, vineri. Ai stat şi noaptea. De fapt ai stat până luni dimineaţa. Nu era nevoie să-mi trimiţi scrisori, Storm. Puteai să-mi spui direct care este problema ta. De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că am început să gândesc unilateral. Mă preocupa numai ce am făcut la sfârşitul săptămânii.

— Nu merge, tipule. Ţi-ai schimbat programul pentru a urmări meciul dintre echipa din Seattle şi California Angels. Puteai să mai faci o călătorie dacă voiai să-ţi asiguri viaţa.

— Mai discutăm subiectul mâine seară.

Pete era sigură că nu vor mai relua subiectul. Pernele de aer nu erau pe lista ei da priorităţi. Faptul că locuiau separat când Storm era în oraş îi aducea mai multă singurătate decât atunci când era într-o altă parte de ţară. El refuza cu încăpăţânare să-i folosească apartamentul în aceste zile, când avea nevoie de un duş, sau trebuia să se schimbe. Avea cheia de la intrare şi-şi adusese multe schimburi. Dar argumentul adus de el era că nu voia s-o trezească la orele acelea inumane. Şi apartamentul ei nu era un loc unde el să vină şi să plece rapid. Aşa că tot acasă la el se oprea. Dar, va fi aici în curând, se gândi ea. Privi pentru ultima oară masa şi se întoarse la bucătărie. Dacă carcasa turbinei ar fi trecut testul din acea dimineaţă, ar fi fost un motiv real de sărbătoare. Dar testul fusese un dezastru. Apa se infiltrase pe punte de câteva ori şi înecase motorul. Pete decise că era mai bine să nu-i spună lui Storm că testul se făcuse în ziua aceea. Ar fi fost o mare dezamăgire pentru el şi s-ar fi adăugat faptului că el încă nu-şi găsise un sponsor, cea ce le-ar fi stricat toată seara. Luând nişte şervete, Pete deschise uşa cuptorului. Atinse vasul din cuptor cu aceeaşi atenţie cu care atingea nitroglicerina. Arăta bine, se gândi ea. Minunat. Auzi

zgomotul unei chei introduse în broască. Perfect. Chiar la timp. Pe când se întorcea cu spatele spre uşa cuptorului se auzi uşa de la intrare izbindu-se. Exact ca şocul care urmează unui cutremur sufletul ei se prăbuşi. Până şi pe podeaua bucătăriei se zdruncină de paşii lui. Lui Pete nu i-ar fi păsat dacă ar fi distrus trei motoare deodată. Dar pentru sufleul stricat, trebuia să audă ceea ce ea n-ar fi vrut să-i spună.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el dintr-odată, din uşa bucătăriei.

Pete se uita plină de tristeţe la sufleul care nu mai avea acelaşi aspect. Gura ei luase o formă pe care Storm nu o mai văzuse până acum.

— Ai trântit uşa şi mi-ai stricat sufleul, asta este, El se uită îngrozit la vasul din mâinile ei. Ce credea el c-o să facă acum?

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, din nou. Vocea lui suna straniu de parcă l-ar fi strâns un gigant de gât. Ochii lui o priveau ciudat. Nu se simţea în largul lui. De fapt, se simţea foarte prost.

— Storm, ăsta era sufleu, din brânză şi oua Mare scofală!

— La naiba, Patience! El veni în încăpere, mai aproape de ea şi-i luă vasul din mână. Apoi, o luă de braţ şi o trase aproape de el.

— Am auzit că aţi avut probleme cu turbina. Că ai fost rănită şi că eşti la spital. El o cam speriase când o trăsese spre el cu asemenea viteză. Braţele lui o ridicaseră de la podea şi simţise o durere uşoară în oasele care îşi făceau simţită prezenţa.

— A, acum înţeleg despre ce vorbeşti. N-a fost mare lucru.

El începu s-o zguduie, dându-i capul pe spate. Pete se simţi ciudat, încurcată.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Mi-am răsucit glezna, îi şopti ea. Dave m-a dus la spital. Mi-au făcut radiografii şi au presupus că era doar scrântită. Oare Storm o asculta? se întrebă ea.

— Storm, îl rugă ea. Mă doare. El mai slăbi strânsoarea pentru ca sângele să poată circula în voie. Apoi, Storm se propti de perete şi o luă în braţe.

— Am crezut că ai fost aruncată. Am crezut… am auzit la starturi… nimeni nu ştia nimic precis. Fiecare mi-a spus o altă versiune. Pete îl simţea cum, tremură sub mâinile ei.

— Stai jos, Storm. O să-ţi spun eu cum s-a întâmplat. Storm se aşeză pe un scaun, lângă masă. Pete deschise un dulap şi luă prima sticlă. Era vodcă. Îşi turnă în pahar şi reveni în sufragerie. Stinse lumânările şi puse paharul pe masă. Storm nu se atinse de el-acoperi faţa cu mâinile. Pielea întinsă a mâinilor era lipsită de culoare.

— Te rog, Storm. N-am fost aruncată. N-am ajuns cu barca nici măcar la o sută de picioare la oră, ce să mai vorbim de o sută de mile. Ne-a dezamăgit la fiecare încercare, Dave zicea că ar şti care este problema. O să facem câteva modificări în proiect şi reluăm testele peste câteva săptămâni.

— De ce ai ţinut testul ăsta secret pentru mine?

— Nu l-am ţinut secret. Ţi-aș fi spus dacă aş fi avut ocazia. Noi am decis că era gata ieri. Totul ne era favorabil, cursul apei, echipamentele funcţionau corect, bărcile de salvare erau pe lac. M-a sunat dimineaţa la şase ca să-mi spună că avea un spaţiu de o oră liber între concursuri. Am crezut c-o să te întâlnesc acolo dar mi-a spus cineva că ai plecat să-ţi faci un duş. Nu erau prea mulţi prin jur-cred că atunci când ai auzit tu s-a mai şi exagerat puţin. Storm se lăsă pe scaun şi o examină. Ea nu ştia de ce o privea atât de atent.

— M-ai făcut să râd. Am fost rănită. Dar el nu prea avea chef de râs. Pete rămase cu privirea aţintită asupra literelor roşii de pe tricouul lui. Eram gata de plecare. Eu m-am împiedicat de un furtun şi am căzut. Când am încercat să mă ridic mă durea glezna. Dave m-a dus la spital. Mi-au pus aţele, dar nu le-am folosit. Am făcut o baie fierbinte şi mi-a trecut. Asta este tot.

Storm se ridică şi începu să măsoare încăperea cu

paşi mari. Se mişca în jurul ei şi al mesei, ca un leu în cuşcă. Şi, deodată, înainte ca Pete să-şi dea seama ce se va întâmpla, luă un scaun şi-l aruncă de perete. Nici măcar nu clipi, când scaunul ricoşa de perete. Pete luă paharul de vodcă şi-l dădu peste cap. Îi arse gâtul, stomacul şi-i aduse lacrimi în ochi. Dar o ajută să nu-i mai tremure picioarele. Storm se duse spre fereastră. Câte monede introdusese el în aparat ca să sune la spitalul unde fusese dusă ea?

— Cum se numeşte, Patience sau P.T. Burke? auzise vocea gravă întrebându-l. Acele cuvinte îl înspăimântaseră de moarte.

— Domnule Duchene? Aici este spitalul de urgenţă. Soţia dumneavoastră a fost adusă aici în stare foarte gravă. Puteţi veni imediat? Fusese îngrijorat. Mai mult decât îngrijorat-speriat. Era lovită la cap? Coloana vertebrală? Abbie avea dureri? apoi se înfuriase. Îşi spusese numele la camera de gardă şi începuseră să-l paseze de la unul la altul, până când în cele din urmă apăru un doctor.

— Domnule Duchene, îmi pare rău, îi spusese doctorul. Crezuse că nu era vorba despre el.

— Îmi pare rău.

— Răni mici… atât de mici, încât plecase acasă. Se îngrijoraseră şi-l chemaseră degeaba.

— Îmi pare rău. Aşa se întâmplase când soarta îşi introdusese mâna în pieptul lui şi-i scosese inima.

— Patience Burke? îmi pare rău.

— Storm? Vocea ei îl readuse la realitate. Văzu camera, golful, faţa ei palidă şi ochii mari.

— Dumnezeule, am crezut că te-am pierdut. Apoi începu s-o sărute cu disperare, de parcă ar fi vrut să se convingă că trăieşte. Mâinile lui erau peste tot, atingând-o. Îi încercă pulsul în toate locurile.

— Am nevoie de tine, Patience. Am nevoie să te iubesc, să ştiu că eşti vie. O trase încet spre podea. Mâinile lor grăbite smulseră hainele de pe trupuri. Carnea ardea după întâlnirea dintre ei. Ea auzea tot mai des cuvântul dragoste. Nu înţelegea ce s-a întâmplat. Nimic. Nu mai

avea importanţă, acum. El reuşise să desfacă bariera dintre ei. O iubea. Avea restul vieţii în faţă.

— Te iubesc, îi spusese ea. Pentru ea, aceste cuvintele erau extrem de pretenţioase. Te iubesc, te iubesc. Storm se îngropa în ea. Căutând. Găsind. Ar fi vrut să fie cu totul în interiorul ei. Am nevoie… O, Dumnezeule… am nevoie de tine… Pete se uita fix la tavan, cu mâinile şi picioarele slăbite. Nevoie? încă mai avea nevoie de ea? Cine spusese ceva despre dragoste? Ea spusese. El oare? Am nevoie să te iubesc, îi spusese el. Ea înţelesese că în sfârşit o iubea din inimă. Trupul lui se simţea tot mai greu peste al ei. Podeaua era destul de tare dedesubt.

Storm o eliberă în sfârşit şi se aşeză lângă ea, trecându-şi uşor mâna peste trupul ei gol, de la umeri la genunchi. Pete nu-şi mai aminti cât statură aşa. Destul de mult, oricum, până când pasiunea trecu şi pielea li se mai răcori. Trecuse destul de multă vreme de când reîncepuse să respire normal. Apoi, Storm se ridică şi-şi luă pantalonii din grămada de lucruri pe care le aruncaseră la repezeală. Pete se ridică şi-şi căută rochia. Mătasea era sfâşiată. Nu-şi aminti când, în ce moment, i-o rupsese. Se uită la Storm care lăsă să-i scape o înjurătură, rămânând cu ochii fixaţi asupra rochiei ei.

— Te-am rănit? Se aşeză în genunchi în faţa ei. N-aş putea suporta aşa ceva. E cam târziu pentru scuze, se gândi ea. O rănise. Storm o îmbrăcă în cămaşa lui, apoi îi luă faţa în mâini. Îi căuta peste tot semne. Ochii lui erau albaştri şi ea văzu o lumină nouă în ochii ei. Părea dragoste, dar când, în final, n-o mai cercetară, păreau foarte reci.

— Să nu te mai sui în vreun hidroplanor vreodată, îi ordonă el.

— Ce-ai spus? îl întrebă ea. I se încâlcise totul în minte. Storm părea că renunţă la răspuns, înainte de a se îndepărta în cameră.

— Nu, aşteaptă, îi spuse ea. Nu-mi spune nimic. Dă-mi un minut de linişte. Se târî până la cel mai apropiat

scaun, se aşeză şi începu să deruleze evenimentele. Nu ajungea la nicio concluzie. Se uită prin cameră la obiectele familiare ei, încercând să găsească un sens. Apoi privirea îi căzu asupra pendulei pe care o avea de la bunicul ei. Trecuseră doar cincisprezece minute de când intrase el pe uşă. Storm stătea cu spatele spre ea, uitându-se pe fereastră.

— Niciodată, Patience. Fără hidroplanoare. Pete îşi masa fruntea cu degetele şi nu înţelegea nimic.

— Dar, asta este meseria mea.

— Nu pot... apoi tot corpul i se scutură de friguri.

— Ce nu poţi? Pe faţa lui se putea citi numai disperare când se întoarse spre ea.

— Nu mai pot trăi aşa, să-mi fie frică în permanenţă că ţi se poate întâmpla ceva.

— Ţi-a fost teamă? Pentru mine?

— Da, pentru tine.

— De ce?

— De ce? în prima seară când te-am cunoscut, te aflai într-o zonă cu cea mai mare rată de criminalitate, şi mai era şi miezul nopţii! Conduci maşina ca o nebună! Te transformi în pilot de încercări! Şi mă mai întrebi de ce?

Toate aceste idei răzleţe; toate adunate, însemnau ceva.

— Aş vrea să fii aici, părea el a-i spune. În spaţiul pe care l-a eliberat Abbie, completă ea. Nu-i trecură prin minte cuvintele *„fi aici cu mine pentru totdeauna”.*

— N-o mai iubeşti pe Abbie? îl întrebă ea. El îşi dădu capul pe spate, surprins.

— S-o iubesc pe Abbie? Nu, sigur că nu. Abbie nu mai este.

— Deci nu Abbie era cea care te reţinea? şopti ea, confuză. Din cauza mea erai îngrijorat? De asta mă tot băteai la cap să-mi repar maşina? Să încui ferestrele şi uşile? Iar acum să nu mai fac niciun fel de teste?

— Aş vrea să renunţi la astea pentru mine, Patience.

— Şi tu, ce vei face pentru mine? Era oare vocea ei? Atât de dură şi de rece? O să mă iubeşti, Storm? Sau o să

continui eu să iubesc pentru doi? Lacrimile îi înăbuşiră vocea. Cât timp crezi că o să mai poţi culege recolta fără să îngrijeşti pământul? Cred că n-ai face unei viţe-de-vie, ceea ce mi-ai făcut mie.

— Aş vrea să te iubesc, Patience. Strom părea că face eforturi ca să vorbească. Am nevoie să te iubesc. Dar nu mai suport să pierd din nou. Ochii lui erau rugători, cerând totul. Dar Pete nu reacţiona. Pentru o secundă, avu revelaţia de a ţine miracolul dragostei lui, în inima ei. Dar nu ajungea numai nevoia lui. Storm se prăbuşi pe canapea. Mâinile îi atârnau, fără viaţă. Pete se duse spre el şi îngenunche în spaţiul dintre genunchii lui.

— Ştiu cum este să ai teamă pentru persoana iubită, Storm. Ştiu. De fiecare dată când pleci cu *Tunetul*, mi-e teamă. De fiecare dată când pleci din docuri, mi-e teamă că te vor aduce înapoi bucăţele. Lacrimile începură să-i curgă pe la colţurile ochilor. Dar aceste concursuri sunt o parte din tine şi eu o accept. Este preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru dragostea mea. Degetul lui urmări lacrimile care curgeau. El îşi deschise inima şi o umplu cu prezenţa ei.

— Nu vorbesc despre teamă, Patience. Vorbesc despre teroare. Teroarea este atât de puternică, încât mă paralizează. Panica îmi curge prin vene ca viaţa. Asta sufocă dragostea.

— Dar, dacă o să mai renunţ la pilotarea hidroplanoarelor o să mă mai iubeşti?

Mi-am reparat maşina pentru tine-şi nu m-ai iubit. Mi-am încuiat uşile şi ferestrele şi nu m-ai iubit. Dar dacă n-o să mai pilotez niciodată o să mă iubeşti? Sau o să-mi ceri să nu mai conduc nici maşina? Sau nu mai trebuie nici să traversez strada ca să nu mă lovească vreun şofer beat?

El avu o reacţie foarte violentă. Îşi luă mâinile imediat de pe ea, de parcă l-ar fi ars.

— Nu mai spune asta. Nici măcar nu m-am gândit la aşa ceva.

Cu nervii la pământ, Pete îşi lăsă capul pe genunchi şi începu să plângă.

— Nu înţelegi? Dacă ăsta ar fi motivul pentru care nu mă iubeşti eu n-aş mai pilota niciodată. Dar, poate am să fac altceva care te înspăimântă. Şi atunci? Vei ridica ziduri noi împotriva mea? Nu mă poţi înveli într-un strat protector, Storm. M-aş sufoca. Aş fi cam aşa cum te-ai simţi tu în Napa Valley.

— M-am gândit la asta. Fără a o privi, Storm îşi trecu degetele prin mătasea părului ei. Când eram acolo, am simţit inima deschizându-mi-se total pentru tine. Nu exista nicio teamă. Erai în siguranţă. Şi eu m-am hotărât să termin sezonul şi să ne întoarcem amândoi în Napa Valley.

— Dar... El nu mai continuă, aşa că Pete o făcu în locul lui. Ştii că traiul de acolo, te-ar înăbuşi. Dragostea noastră ar deveni ca o închisoare pentru noi. Pot să-ţi promit să te iubesc întotdeauna, Storm, dar nu-ţi pot promite că o să trăiesc mereu.

— Atunci ar fi trebuit să mă fi lăsat în pace, Patience. Emoţional, eu eram pe moarte când ai venit în viaţa mea. Trebuia să-mi las inima să moară. Storm plecă; nu rezolvaseră nimic şi Pete se prăbuşi emoţional. Ziua se terminase prost: un sufleu care se lăsase, un scaun rupt, şi o inimă şi mai ruptă. Se încolăci pe sofa, îmbrăcată cu cămaşa lui Storm, cu numele lui scris pe piept. Nu se putea culca. Era prea multă goliciune şi poate că aşa trebuia să fie pentru tot restul vieţii ei. Viaţa fără Storm nu mai avea sens. Se pregătise îndelung pentru a iubi şi primise în schimb numai nevoia. De ce nu se gândise cum va fi ziua când va rămâne fără el? Eşti naivă, sau proastă, îi spusese el cândva? Se pare că era o combinaţie nefericită între cele două.

— Hei, fetiţo, o strigă Red, în ziua următoare când apăru la starturi. Începusem să cred că n-o să mai vii astăzi. Se întoarse spre Red Morgan şi îi zâmbi. Soarele îi umpluse faţa de pistrui. Dar se potriveau cu părul lui de culoarea pepenelui.

— Am pierdut Cupa de Aur? îl întrebă ea. Cupa hidroplanoarelor?

— Se pare că omul nostru o să câştige, îi spuse Red.

Este cap de afiş.

Starturile erau aglomerate, iar finala era peste numai câteva minute. Toată lumea era în priză. Două sute de mii de fani din Seattle erau aliniaţi pe ţărmul lacului Washington. Celelalte ambarcaţiuni erau ancorate la mal.

Pete se îmbrăcase în culorile celor de la *Tunetul*, pantaloni albi şi cămaşă roşie. Nu-i păsa dacă cineva va sesiza că asistenta lui Dave Wilkes favorizează vreunul din clienţi. Nu era nimeni care să nu ştie de dragostea lor. Pete venise să-l vadă pe Storm Duchene câştigând Cupa de Aur şi nu-i păsa de nimeni altcineva. Se îndreptă spre *Tunetul*, împreună cu Red, salutându-i pe cei care o recunoşteau.

Înconjurând camionul cu scule, îl văzu pe Storm care discuta ultimele detalii cu Marty. Avea o banderolă peste costumul alb care îi acoperea jumătate de corp.

Vântul îi răvăşise părul şi avea soarele în faţă. Privindu-l simţi că i se opreşte respiraţia. Mai încăpea vreo îndoială în privinţa celor pe care le avea de făcut? Când se uită la ea, ochii lui erau numai dorinţă. Da, acum ştia că avea nevoie de dragostea lui veşnică mai mult decât orice experienţă trecătoare. Dacă el va voi ca ea să stea în permanenţă într-un cocon de mătase, aşa va face. Apoi, privirea lui redeveni rece şi egală. Fără a-şi lua ochii de la ea, îi spuse lui Red:

— Pregăteşte-o să zboare. Ochii lui Pete se dilatară. Inima începu să-i bată nebuneşte, ca o pereche de pumni care bat într-o uşă închisă.

— Ei? Red se uita la Storm.

— Pregăteşte-o cum ţi-am spus. Am nevoie să zboare. Vreau să ating maximul.

Pete se străduia să respire normal. Storm se pregătea să zboare. Ei, bine, n-ar fi putut s-o facă. Trebuia să scoată partea din faţă, ecranul protector al bărcii, modificând astfel fluxul aerului. Acesta ar fi trebuit să treacă pe sub barcă, ridicând-o de pe apă. Bill Muncey, cel mai experimentat pilot din istoria acestui tip de ambarcaţiuni, făcuse aceeaşi modificare pe *Atlas Van Lines*, cu câţiva ani în urmă. Murise. Pete se dădu un pas

înapoi de lângă Storm, de lângă spaima care creştea în sufletul ei. Se răsuci pe călcâie şi fugi spre autobuzul echipei să-şi verse acolo focul. Atunci, se auzi un zgomot îngrozitor, ca de animal care moare. Muşcându-şi pumnii se forţă să-şi oprească durerea. Când se deschise uşa din spatele ei îi văzu pe Red care îi spuse:

— Pete, totul este bine. El îi privi ochii şi faţa răvăşită şi o forţă să se aşeze pe sofa.

— Nu poate face asta, Red. Nu poate. Opreşte-l. Se va sinucide. Vrea să-mi arate… ce înseamnă teroarea. Dar este ceva diferit. Frica şi panica sunt diferite. Pete părea că-şi pierduse controlul, vorbind încontinuu.

— N-o să facă nimic. Mă auzi? Red începu să ţipe la ea. Opreşte-te!

Privirea ei, speriată, se bloca asupra lui. I-am spus că dacă vrea să zboare să cumpere un bilet pe United ca toată lumea.

— Deci nu şi-a scos scutul de protecţie?

— Nu, pentru că eu aş fi fost primul care s-ar fi opus. Eu îl cunosc de câtva timp pe băiatul ăsta, l-am urmărit şi în perioadele când a băut sau s-a plimbat de colo colo, şi a ajuns şi în situaţii care i-ar fi putut fi fatale. În niciun caz nu l-aş ajuta să se urce într-o barcă spre lumea cealaltă.

Lui Pete îi tremurau picioarele atât de tare încât trebui să şi le ţină cu mâinile. Oare tot-aşa simţise şi el, în ziua aceea când se întorsese mai târziu şi o găsise deja în ambarcaţiune? se întrebă ea. Asta era frica pe care o simţise el?

— Îţi aminteşti, Red, când spuneai că aş putea fi cel mai bun lucru din viaţa lui Storm, sau cel mai rău?

— Ce s-a întâmplat cu voi, Pete?

— Ne-am înstrăinat unul de celălalt. Nu mai merge. Lacrimile începură să-i scalde obrazul şi ea le dădu frâu liber. Pot să stau aici, Red?

— De când ai început să-mi ceri permisiunea? o întrebă el şi-şi scoase o batistă cu care începu să-şi şteargă nasul. Sigur că poţi sta aici.

Red plecă să urmărească *Tunetul* pe apă. Pete se

ridică cu picioarele tremurânde şi se mută pe locul şoferului, de unde putea să vadă tot ce se întâmpla. Îşi ridică genunchii la gură şi-i îmbrăţişa, de parcă în această poziţie s-ar fi simţit mai adunată. Deşi uşa autobuzului era închisă, se auzea comentariul de la microfon. Îl văzu pe Storm potrivindu-şi ceasul. Mai erau cinci minute până la finala Cupei de Aur. Ea îl urmări, aşa cum o mai făcuse de nenumărate ori. Îl urmărea din spatele parbrizului, unde mirosul lui, vocea lui şi căldura nu puteau s-o atingă. Îl văzu dispărând sub vizor, şi intrând în cabină. Îl văzu pornind şi ridicându-se. Îl urmări ducând acea magnifică carcasă deasupra cristalului apei, sub un cer minunat de vară. Îl urmări cucerind Cupa de Aur şi realizându-şi visul.

În timp ce echipajul şi reporterii îl ţineau în mijlocul lor, agasându-l cu întrebări, Pete coborî din autobuz şi se îndreptă spre ieşire. Pe drum, trecu pe la *Cercul învingătorilor*, unde *Cupa de Aur* se afla pe o masă drapată. Se îndreptă spre cupa *Tiffany*, cea cu ovale de aur. Pe plăcuţe erau inscripţionate numele câştigătorilor, începând cu anul 1904, când a fost cucerit prima oară acest trofeu. Se uită la numele acelor care au concurat şi câştigat; 1964-Miss Bardahl, 1976 – Miss U.S., 1983-Atlas Van Lines. Şi acum aveau să adauge un alt nume pentru acest an-*Tunetul* lui Storm. Şi plecă.

Conduse cu o viteză mare, ca de obicei pe autostradă, mergând cu soarele în faţă. Roua era încă pe frunze şi aerul era mai rece în acea dimineaţă, îi telefonase lui Charles de la o cabină dintr-o benzinărie şi el o aştepta în faţa casei de piatră. Coborî scările exact când Pete cobora din maşină. Luându-i amândouă mâinile în ale lui, îi privi ochii trişti.

— Ai ascultat la radio rezultatul competiţiei? îl întrebă ea.

— Da şi sunt fericit pentru el. Dar, mi-ai spus la telefon că vii cu afaceri aici.

— Da. Am putea merge înăuntru să discutăm? Am condus toată noaptea.

— Cum aşa? Ce fel de afaceri te-au făcut să vii într-o

grabă aşa de mare? Charles râse încet, dar se vedea că era îngrijorat. Pe faţa acestei fete se putea citi durerea. Cei care se ocupă de vinuri nu sunt atât de repeziţi. Nu. Noi am învăţat să avem răbdare, să aşteptăm să crească strugurii, să fermenteze vinul. Dacă vrei să intri în comerţul cu vin, trebuie să înveţi să ai răbdare.

— O, Charles, oftă Pete. Cred că nu se mai poate. Şi nu vreau să intru în afaceri în acest domeniu. Dar aş vrea ca tu să te gândeşti asupra unei afaceri cu hidroglisoare. Charles o privi.

— Bine, hai să intrăm. Cred că trebuie să ne aşezăm pentru asta.

— Deci, eu, sau podgoria Duchene să sponsorizăm barca lui Storm, repetă Charles când Pete termină de vorbit. Ea îi explicase tot ce ştia de la Storm în timp ce acesta mai căuta încă. Era la latitudinea lui Charles acum.

— Ar fi cea mai bună soluţie pentru voi, amândoi. Storm şi-ar continua competiţiile, iar contractul de sponsorizare l-ar face parte integrantă a podgoriei Duchene. În cadrul contractelor de sponsorizare există tot felul de titulaturi. Ar putea fi numit vicepreşedinte al sectorului de relaţii cu publicul, sau director de marketing. N-ar sta aici să se ocupe de producerea vinului, dar ar veni foarte des. Vor fi adevărate programe, afaceri, asociaţii, întâlniri, convenţii. Lumea va fi atrasă de Storm Duchene, pilotul. Storm la rândul lui, va promova vinul Duchene.

— Totuşi nu este acelaşi lucru, ca şi când l-ar face.

— Nu, dar îl vei avea pe Storm mai aproape. El se va simţi împlinit, fără a se simţi frustrat de nimic. Odată, mi-a spus că ar vrea să aibă atât podgoria cât şi competiţiile.

— Dar în privinţa ta, ce a spus?

— Nu mă vrea. Ea îşi stăpâni lacrimile. Nu pot accepta jumătate din el, Charles. Nu este destul. Se uita la o carpetă de pe perete şi lacrimile îi curgeau fără a le mai putea opri. Nu vrea să-mi dea totul. L-am înspăimântat, aşa că îşi păstrează neatinsă o parte care să nu fie afectată de nimic. Dacă l-aş accepta aşa, cu cât vrea el să-mi dea,

este ca şi cum aş vedea zilnic ce nu vrea să-mi ofere. Dacă va veni aici să se ocupe de podgorie vei trăi în continuare observându-i partea pe care nu vrea s-o dea nimănui-cea mai bună. Charles pufăia încet din ţigară, studiind femeia care se afla în faţa lui. Se gândi că fiul lui era un idiot. Tragediile îi afectaseră pe toţi oamenii. Toţi fac ceea ce cred că este mai bine, pentru ca să scape şi să treacă prin ele. Storm o iubise pe Abbie şi era normal să fie atât de îndurerat din cauza ei. Dacă ar fi înlocuit-o în scurt timp, Charles ar fi fost dezamăgit. Ar fi însemnat că între ei n-a fost vorba de dragoste. Dar, aici, în faţa lui, era o femeie care iubea, fără putinţă de tăgadă. Şi din ceea ce spunea ea nu exista între ei năluca fostei lui neveste, ci teama pe care o lăsase în urma ei. Storm se lipsea în mod conştient de dragostea acestei femei.

— Storm e un prostănac, spuse Charles tare şi se ridică. Acum o să-i spun lui Amelia să te ducă la culcare, în timp ce eu voi hotărî dacă să mă asociez cu un prost. Pete se prăbuşi peste plapuma de satin albastru. Când se trezi era mijlocul nopţii. După ce lăsă un bilet pentru Charles şi Amelia, mulţumindu-le, plecă.

CAPITOLUL 10

Când auzi zgomotul, Storm puse ziarul deoparte şi se ridică. Îl văzu pe tatăl lui, fu foarte surprins şi rămase pe loc. Charles trebui să bată în geamul oval al uşii înainte de a i se deschide.

— Tată! Ce faci aici, în Seattle?

— Îmi amintesc de ce urăsc atât de mult oraşele, îi spuse Charles.

— Toată lumea este bine?

Privindu-i faţa suptă şi aspectul neîngrijit, Charles se gândi că nu putea afirma că toţi erau bine. Când se bărbierise băiatul ăsta ultima oară?

— Vrei să-mi spui de ce ai venit? îl întrebă Storm, gândindu-se că nu avea o perspectivă prea grozavă pentru perioada imediat următoare. Programul competiţional era destul de redus şi trebuia să petreacă prea mult timp

acasă, singur. Dar săptămâna următoare putea să plece la Houston. Ai probleme cu vreun cumpărător?

— Hai să zicem că am venit pentru afaceri. Dar, ce era schimbat în casa lui Storm? se miră Charles, privind în jur, unde găsi aceeaşi mobilă, aceleaşi draperii şi covoare. Apoi, observă că peretele care de obicei era împodobit cu fotografii era acum complet gol.

— Hai să mergem înapoi la bucătărie, îi spuse Storm. Tocmai făceam cafea. Umplu două căni şi văzând că tatăl lui nu-l urmează, le aduse în camera de zi. Tată?

Charles privea peretele gol de parcă ar fi fost un rebus căruia nu-i găsea dezlegarea. Storm se alătură şi începură să studieze amândoi urmele de cuie care rămăseseră în peretele vopsit bej.

— Venise timpul, tată. Timpul să le dau jos. I le-am trimis pe cele ale lui Abbie surorii ei, împreună cu balansoarul şi alte câteva piese care aparţineau familiei, i-am dat şi pernele cusute de Abbie şi covorul afghan. Restul le-am dus sus în pod. N-am ştiut ce să fac cu ele. Nu puteam să le arunc.

— Şi vrei să laşi pereţii aşa plini de găuri?

— Nu m-am gândit la asta. De fapt, cred că nici nu le-am observat. Charles îşi privi fiul cu o privire compătimitoare.

— Sunt multe lucruri pe care nu le observi. Storm îşi imagină ce ar vrea tatăl să spună, dar nu voia să mai audă numele acelei femei, aşa că îl invită să bea cafeaua în curtea din spate.

— Vorbeşte-mi despre clientul cu care ai venit să te întâlneşti, tată.

— N-am spus că am venit să mă întâlnesc cu vreun client. Charles îl urmă prin mai multe camere, care aveau toate aceleaşi găuri pe pereţi. Am spus că am venit pentru nişte afaceri. Barca ta, deci a noastră, va fi testată astăzi. Am venit s-o văd. Storm se întoarse dintr-odată, trântind cana de marginea unui dulap. Cafeaua fierbinte se vărsă pe podea şi Storm începu să bodogănească.

— O să fii şi tu acolo, Storm?

— Nu. Nu putea să vadă cum Patience o testa la viteză maximă, fără măcar să aibă aprobările necesare. Îi spusese lui Dave Wlikes să nu-i comunice data testului.

Numai un masochist s-ar fi implicat într-o asemenea acţiune cu urmări dezastruoase. Avea destul de suferit în timpul nopţii. Nu-şi mai amintea de câte ori în ultima lună stătuse treaz toată noaptea, pentru că întinzând mâinile, în pat, nu o găsise. Avusese tot felul de coşmaruri, inima începea să-i bată cu disperare. Ce se întâmplase cu ea că nu era aici? se întreba el, trezindu-se brusc. Şi apoi, îşi amintea că aşa voise el să fie.

Când tatăl lui îi propuse la început să-l sponsorizeze pentru noua carcasă de turbină, Storm fusese surprins dar şi neliniştit. Apoi, când află despre rolul pe care-l avusese Patience în toate-astea, se întrebă de ce continua să dea de la ea.

Era pe punctul de a o suna să-i mulţumească, dar se hotărî în ultimul moment că nu era bine. Făcuse ruptura o dată; nu era sigur c-o mai putea repeta.

Charles şi Storm îşi sorbiră cafeaua în curtea din spate, vorbind despre circuitul din anul viitor şi producţia viticolă a anului. Deodată, Charles se uită la ceas şi-i spuse că a venit vremea ca el să plece spre lac. Se ridică şi Storm îl însoţi până la ieşire.

— Aş vrea să-ţi spun ceva ce a afirmat Pete, în ziua în care am avut discuţia despre acest proiect, îi spuse Charles, i-am pus o întrebare. De ce încearcă atât de mult să-ţi găsească un sponsor, din moment ce i-ai spus foarte clar c-o s-o duci cu tine la Napa Valley, dacă ar trebui să te întorci aici. Ea mi-a spus că este mai important pentru tine să fii fericit, decât să fii cu ea. Charles se uită la Storm câteva secunde. Deci, spune-mi Storm eşti fericit? Oprindu-se în faţa uşii deschise, Charles făcu un gest în direcţia camerei de zi.

— Ai putea să faci ceva cu pereţii ăia, ce zici?

Toate ustensilele care fuseseră folosite pentru Cupa de Aur erau părăsite acum, cu excepţia carenei, în jurul

căreia se adunaseră câteva zeci de persoane, aşteptând s-o vadă pornind testul. Dave Wilkes şi Red Morgan vorbeau cu macaragiul. Se mai aflau prin jur câţiva angajaţi de la Wilkes. Pete, care purta un costum de întreceri negru rezistent la foc şi o cască portocalie, stătea pe parbrizul maşinii ei, ţinându-se deoparte de ceilalţi. Oare Storm va veni? se întrebă ea. El nu se obosise să-i telefoneze după Cupa de Aur, să-i spună că nu se vor mai vedea.

Nici măcar nu venise să-şi ia lucrurile din apartamentul ei.

Nu, era sigură că nu va veni. Ea nu servise decât la satisfacerea unor nevoi. Dacă ar fi fost cât de puţină dragoste din partea lui, n-ar fi părăsit-o atât de uşor. Deci, ea era tot aici, aşteptând. Ştia că n-o să mai găsească un bărbat ca el.

Nu mai avea chef să plângă. Îşi luase porţia. Plânsese neîncetat câteva zile. Apoi, devenise deodată mai liniştită, dar fără niciun scop, acţionând ca un robot. O perioadă, crezuse că dragostea presupune şi lacrimi. Dar fusese o stare trecătoare. Durerea se reîntorsese şi mai puternică, de astă dată.

Astăzi era ziua ei de încercări. Când carcasa turbinei va funcţiona perfect, nu va mai fi a ei. Îi va aparţine lui. Nu vor mai fi scrisori. Nu vor mai fi discuţii asupra proiectului. Nu vor mai fi verificări. Biroul va fi atât de gol. De acum, va începe singurătatea şi nebunia, Pete, îşi spuse ea. Dacă poţi trăi fără să mai faci dragoste, într-un apartament gol, restul este o nimica toată. Ea nu-şi putea imagina o durere mai mare decât asta. Sosi Charles şi îşi mai spuse încă o dată că era o optimistă eternă când îl văzu coborând-singur din maşină. Se dusese şi ultima speranţă.

Dându-se jos de pe capota maşinii ei, îi întinse mâna lui Charles. El o luă cu multă căldură. Charles o studie. Trecuse mai uşor peste necaz decât Storm. Dar devenise mai puternică.

— Haide, îi spuse Pete, forţându-se să fie ca de obicei. Te-am aşteptat ca să vezi despre ce este vorba. Ultima oară când testase barca, fusese numai vopsea şi

aluminiu. Era totuşi elegantă. Acum era vopsită ca şi cealaltă carenă-un stacojiu cu litere mari pe care scria *Duchene's Fines*. Figura pe care i-o văzu Charles avea foarte puţin din vechea strălucire.

— Ei, ce crezi?

— Cred că sunt nebun. Dar părea mândru de ce vedea. Cea mai bună barcă a lui Duchene. Îmi place. Pete se îndreptă spre spaţiul din spatele cabinei, unde se putea citi:

Pilot/Proprietar: Storm Duchene, campion naţional

Sponsor: Podgoria Duchene Baza nautică: Seattle, Washington. Constructor: Dave Wilkes

Proiectant: P.T. Burke.

Îi apărură lacrimi în ochi, şi întinse degetul subliniind literele numelui ei: *Proiectant: P.T. Burke*. Era barca noastră, Storm. A noastră. Întorcându-se spre Dave, îi şopti:

— Îţi mulţumesc. Îmi place mult.

— Storm a cerut ca numele tău să fie menţionat în mod special. Eu n-am obiectat. Deci, Storm îi mai dăduse ceva, acest ultim dar. Ce înlocuitori ieftini i se păreau acum mândria şi profesionalismul, în locul dragostei.

— Deci pot să încep testarea? Pete îşi lăsă vizorul caschetei şi Red o ajută să-şi pună vesta de salvare. Vrei să vii să cauţi puţin noroc, aici pe puntea mea, Red?

Se aşeză pe scaunul pilotului, cu privirea asupra instrumentelor de bord.

— Poate că Storm o să revină cu sentimente mai bune, Pete, îi spuse Red. Pete îşi ridică ochii şi îi văzu simpatia şi înţelegerea întipărite pe faţă.

— Ştie unde să mă găsească. N-am încetat să-l iubesc. Sunt ca o fântână plină până la margine, dar nimeni n-a uns pompa, aşa că nu poate funcţiona.

— Eşti cel mai bun lucru care i s-a oferit în viaţă, fetiţo. Să nu crezi niciodată că el gândeşte altfel. Când dădu drumul la motor, Pete nu putu să nu se gândească la contribuţia pe care şi-o vor aduce carenele acţionate de turbine la concursurile viitoare ale hidroglisoarelor. Se

deschideau mii de posibilităţi de proiectare.

Piloţii experimentaţi vor trebui să cunoască mai multe lucruri decât cei de acum. Recordurile mondiale vor doborî, desigur, cele două sute de mile la oră ale Miss U.S., de acum doi ani. Hidroplanoarele cu turbine vor fi ca nişte turbojeturi, deci nu vor mai putea fi numite „tunete" ca până acum. Charles rămase la marginea apei, iar Pete coborî spre ambarcaţiune. Când barca se lăsă puţin, prora se ridică şi ea trecu deasupra apei atingând-o ca o piatră pe care a aruncat-o cineva, razant. Cel care stătea lângă Charles de abia mai respira, iar Charles îşi întoarse capul că să-l privească pe Storm. Acesta era de-a dreptul îngrozit. Ochii lui Storm erau aţintiţi asupra bărcii şi se putea citi în ei o asemenea frică, încât culoarea lor părea că o domină pe cea a obrazului. Charles ar fi vrut să-l ajute cu ceva.

— Te simţi bine? îl întrebă el.

— Mă simt ca în iad.

— Dar eu te văd aici.

— Nu cred c-o să mai stau. Am venit să înfrunt leul în cuşca lui. S-o urmăresc pe Pete în cursă. Nu am puterea să stau până la capăt. Dacă plec, te rog să nu încerci să mă opreşti. Charles – îi atinse mâna uşor. Dar Storm îi luă mâna şi i-o ţinu strâns, cu disperarea unui om care înainte de a se îneca descoperă ceva de care să se agaţe. Charles îl înţelesese.

Când a adus barca la capătul acestei curse spectaculoase, Pete avea impresia că zburase odată cu vântul. Viteza îi mai domolise starea de agitaţie dar nu şi entuziasmul. Se simţea fără nicio limită, de parcă ar fi sfidat toate legile mecanicii. Singurul neajuns era liniştea.

Se ridică din cabină şi-şi scoase casa. La naiba, se gândi ea. Închisese motorul prea repede. Nu era de ajuns de aproape să prindă frânghia de remorcare. Dar, în general, era bine. Se simţea bine. Nu grozav, dar bine. Şi nu se mai simţise aşa de multă vreme. Voia să-şi savureze mulţumirea.

Dumnezeule, cât era de frumoasă, se gândi Storm. I se contura perfect ţinuta, în costumul acela negru, de testare, în contrast cu roşul carenei. Când îşi scoase casca şi i se văzu părul, acesta arăta ca şi când ar fi concentrat toate razele soarelui în el. Dar soarele nu strălucea mai tare decât zâmbetul şi ochii ei.

El se felicită pentru că reuşise să supravieţuiască. Acum, era mai bine. Vor veni şi alte timpuri şi el o să le trăiască pe acelea. Dar nu-i era posibil să trăiască fără ea. Nu îşi oprise dragostea pentru ea, n-ar fi avut cum. Când o scosese din viaţa lui, inima lui reîncepuse acel proces de agonie şi durere. Fusese o lună de iad, de zile fără sfârşit, pe care el ar fi putut să le oprească.

— Ricky, spuse Storm. Eu o să mă ocup de frânghia de remorcare. Luând bobina grea, se uită împrejur la ochii curioşi ai echipajului şi le spuse: Băieţi, ce-aţi zice de o scurtă plimbare? Să mă lăsaţi singur câteva minute?

Storm făcu câţiva paşi înainte, pentru că ea intrase în zona de rezervă, aşteptând remorcarea. Ea nu prea se uita la lumea adunată de pe mal. Era în acea fază, care urmează unei stări prelungite de excitaţie. Când veni mult mai aproape, Storm văzu o făptură cu mult mai slabă decât cea pe care o cunoştea, cu faţa foarte palidă. Oare ajunsese aşa din cauza lui? Nu era prea târziu să repare totul.

Pete se gândi că a ajuns destul de aproape pentru remorcare şi privi la bobina care îi era destinată, întinse mâna şi urmări frânghia prin aer. Se gândi că Ricky şi-a îmbunătăţit stilul de aruncare. Strânse frânghia şi privind spre mal, îngheţă. Storm. Singur şi aruncându-i frânghia de remorcare. Simţi cum îşi pierde toată puterea pe care o avusese; Şi restul urmă ca un flux. Se confruntă pe rând cu magnetismul lui, cu forţa lui de seducţie, cu curajul lui temperat numai de vulnerabilitate. Corpul lui subţire şi ochii lui de cobalt. El arăta bine, dar pentru ea arăta nemaipomenit. *Nu trage imediat concluzii*, se povăţui ea. Ajunsese la atât de multe concluzii în trecut, care nu fuseseră reale. Fusese pe aproape de câteva ori, dar

niciodată nu avusese dreptate. Poate că Storm venise doar ca să-şi vadă barca. Sau poate ca să-şi înăbuşe sentimentele pentru ea într-o asemenea măsură, încât îşi putea permite să vină s-o vadă, fără nicio problemă.

Pete păşi pe punte, în timp ce Storm ancora barca. Ea îşi scoase vesta de salvare. Nu erau atât de aproape încât să se atingă, dar nici Pete nu avea intenţia să micşoreze distanţa, ar fi fost în zadar.

— Cred că ţi-a plăcut întrecerea, spuse Pete. Presupun c-ai văzut-o de la început, deşi nu ştiu când ai venit. A fost o zi perfectă pentru un asemenea test. Apa era nemaipomenită. Mi se părea că alunec pe sticlă. Barca poate atinge dublul vitezei… Storm o lăsă să vorbească, pentru că îşi dădea seama că în acest fel ea se descărca nervos. N-o mai văzuse în acesta stare. Fusese întotdeauna echilibrată şi constantă. Când începu să-i vorbească despre randamentul motorului, se decise să n-o mai lase să continue. Ar fi putut să vorbească tot aşa, până la apusul soarelui.

— Patience.

— Pete-mă cheamă Pete. El îi văzu încăpăţânarea tipărită pe figură.

— Pentru mine vei fi întotdeauna Patience.

— Nu-mi place. Aş prefera să-mi spui Pete, ca toată lumea. El ridică din umeri, fiind de acord.

— De obicei fac ceea ce doreşti tu, nu-i aşa?

— Dar, când a trebuit n-ai făcut nimic. Ea nu-l cruţa deloc, acum, îşi dădu el seama. Lăsându-şi capul într-o parte, Storm o privi atent şi spuse:

— Ar fi multe de spus. Cred că m-aş simţi ca un idiot dacă ţi-aş spune: te iubesc, Pete, femeii cu care împart patul. Sunt gata să… Pete se aruncă în braţele lui, lăsând la o parte restul cuvintelor. Dumnezeule, ce bine că era aşa, se gândi Storm. Corpul ei era lipit de al lui, braţole ei erau în jurul gâtului lui, părul ei îi acoperi obrazul. Avea nevoie de ea, în viaţa lui, în braţele lui. Pete se uită la restul lumii peste umăr urmărind cum reapar culorile.

— Mulţumesc, Doamne! îţi mulţumesc din toată

inima.

— Aş avea multe de întrebat.

— Spune.

— Te iubesc. Storm îi ridică bărbia încet. Lacrimi de bucurie îi apărură în ochi. Storm îşi reţinu propriile-i lacrimi şi-i repetă: Te iubesc.

Începu s-o sărute cu toată pasiunea de care era capabil.

— Ai greşit când ai spus că ai făcut totul pentru noi, amândoi. Eu te iubeam. Te iubeam cu disperare. Şi n-ai ştiut să râzi pentru doi. Râsul tău a fost primul dar pe care mi l-ai făcut. Încrederea? El îşi închise ochii şi-şi rezemă fruntea de a ei. O să am eu grijă de ea. Nu cred în cruzimea sorţii. Dar o să am grijă.

— Eu pot să renunţ la hidroplanoare, Storm. Storm se îndepărtă puţin de ea, îndoindu-şi genunchii puţin pentru a ajunge la nivelul ochilor ei.

— Nu, Pa… Pete. Te iubesc. Fără renunţări, asta nu este o afacere.

— Mă duci acasă? Pete îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui. Te iubesc. Atât de mult. Şi când am spus că renunţ la hidro-uri am vorbit serios. Nu-ţi oferă atâtea satisfacţii ca *Tunetul*. Sunt tăcute şi rapide, de două ori mai rapide. Dar era mai bine cu cele vechi. Te simţi de zece ori mai bine când mergi cu cele vechi.

— Da?

— Da. Îţi place şi bubuitul produs de cele vechi?

— Da. O să te duc acasă.

SFÂRŞIT